

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

НОРА РОБЪРТС

*Въртележка
на любовта*

НОРА РОБЪРТС

ВЪРТЕЛЕЖКА НА ЛЮБОВТА

Превод: Галина Курчатова

chitanka.info

За амбициозната, делова Джулиет Трент най-важна е кариерата. Тя трябва да се утвърди, за да може един ден да открие собствена рекламна фирма. В напрегнатия трафик на нейния живот няма време за любов... Докато работата не я свързва с Карло Франкони, известен италиански майстор-готвач, с когото е на турне из Америка, за да рекламира новата му готварска книга. Карло е прочут с успехите си и в кухнята, и в спалнята. За него обаче любовта е като едно завъртане с въртележка — забавляваш се, после музиката спира и слизаш. Ала той никога не е срещал жена, която да накара сърцето му да трепне. И когато среща Джулиет, му се иска въртележката никога да не спира...

ПЪРВА ГЛАВА

Значи, той бе умопомрачително красив. И богат... И талантлив. И секси. Не трябваше да се забравя, че бе страхотно секси.

За Джулиет това нямаше значение. Тя бе професионалист, а за един професионалист работата си е работа. В този случай външният вид и индивидуалността нямаше как да не са от полза, но ставаше дума за бизнес. Само за бизнес.

Не, за нея това нямаше никакво значение. Бе срещала и други умопомрачителни мъже през живота си. Бе срещала и богати, и така нататък, макар да трябваше да признае, че никога не бе срещала мъж, в който всички тези редки качества да се съчетават. И определено никога не бе имала възможността да работи с такъв мъж. Сега имаше.

Истината бе, че външният вид, чарът, репутацията и уменията на Карло Франкони щяха да превърнат работата ѝ в удоволствие. Така ѝ бяха казали. И въпреки това, затворена в кабинета си, Джулиет гледеше намръщено към голямата лъскава черно-бяла снимка. Струваше ѝ се, че това бе мъж, който щеше да ѝ създава повече неприятности, отколкото удоволствие.

Карло ѝ се усмихваше самоуверено от фотографията. Тъмните му бадемови очи бяха весели и оценяващи. Тя се зачуди дали фотографът е бил жена. Гъстата му коса бе симпатично разрошена и леко се къдреше на яката и над ушите. Не много — точно толкова, че да обезоръжава жените. Силните черти на лицето, трептящите в наперена усмивка устни, правият нос и изразителните вежди оформяха лице, обречено да подрива здравия разум у която и да било жена. Дали това бе дар Божии или отгледан талант, Джулиет не бе сигурна, ала трябваше да го използва. Рекламните авторски турнета можеха да бъдат убийствени.

Готварска книга. Опита се да не въздъхне и не успя. Независимо дали ѝ харесваше, или не, „Италианска кухня“ на Карло Франкони бе най-отговорната ѝ задача досега. Бизнесът си е бизнес.

Тя обичаше работата си като рекламен агент и след пет-шест смени на работните места и скокове нагоре беше доволна от „Тринити прес“ — издателството, за което работеше в момента. На двадесет и осем години амбицията, с която преди десет години бе започнала като служителка на рецепция, бе намаляла съвсем малко. Бе работила, бе учила, бе се блъскала и потила за собствен кабинет и длъжност. Сега ги имаше, но нямаше намерение да се задоволи с тях.

След две години, по нейни изчисления, щеше да е готова за следващия си скок — нейна собствена фирма за връзки с обществеността. Разбира се, трябваше да започне с нещо по-малко, ала най-вълнуващото бе точно изграждането на бизнеса. Връзките и опитът, които бе натрупала през двадесетте си години, щяха да ѝ помогнат да затвърди амбициите си през тридесетте. Това я задоволяваше.

Едно от първите неща, които бе научила за връзките с обществеността, бе, че парите са си пари, независимо дали са за бомбастичен бестселър, за който вече е обявено, че ще се превърне в бомбастичен филм, или за тъничко томче поезия, което едва ще си плати рекламата. Част от предизвикателството и от удоволствието бе да се намери подходящата рекламна въдица.

Сега имаше една готварска книга и един блестящ италиански готвач. Франкони, помисли Джулиет кисело, бе мъж със спортни рекорди — и с жените, и с пресата. Първият бе обект на горещия интерес на обществото и на клюкарските страници на международните издания. Не бе необходимо да готвиш, за да знаеш името на Франкони. Вторият бе причината да го глежат със собствен рекламен агент.

Първите му две готварски книги се бяха превърнали в бестселъри. И имаше защо. Бе вярно, че самата тя не можеше да опържи едно яйце, без от това да се получи нещо лигаво и негодно за ядене, но разбираше от качество и стил. Франкони можеше да накара обикновено ястие от плоски макарони да звучи като блюдо, което човек трябва да приготвя, облечен в черни дантели. Той превръщаше простите спагети в еротично преживяване.

Сексапил. Джулиет се облегна назад на стола и размърда пръстите на краката си. Точно това притежаваше Франкони. Точно това щяха да използват. Преди триседмичната ѝ творческа командировка да е приключила, тя щеше да направи Карло Франкони най-желания

майстор-готвач в света. Всяка американка с червена кръв щеше да си фантазира как той приготвя интимна вечеря за двама. Свещи, спагети и романтика.

Един последен оглед на рекламната му снимка и на чаровната му усмивка я убедиха, че може да се справи.

Междувременно имаше да се свърши още малко черна работа. Да се направи план-програма бе удоволствие, да се изпълни — предизвикателство. Джулиет обичаше и двете.

Вдигна слушалката на телефона, отбеляза примирено, че си бе счупила още един нокът, и позвъни на помощничката си.

— Тери, свържи ме с Даян Максвел. Тя е програмен координатор на „Симпсън Шоу“ в Лос Анджелис.

— Нависоко се целиш, а?

Джулиет се засмя бързо и съвсем непрофесионално.

— А-ха.

Затвори телефона и припряно започна да си нахвърля бележки. Нямаше причина да не започне от върха, каза си тя. Тогава човек, дори да се спъне и да се просне по лице, ще си е струвало.

Докато чакаше, огледа кабинета си. Не бе върхът, ала бе доста далеч и от дъното. Поне имаше прозорец. Все още потреперваше при спомена за някои зазидани килии, в които бе работила. Сега Ню Йорк препускаше, блъскаше се и си пробиваше път през поредния ден двадесет етажа под нея. Джулиет Трент се бе научила как да прави същото, след като бе дошла от едно относително спокойно предградие на Харисбърг, Пенсилвания.

Може и да бе израсла във възпитан тих квартал, където само някой външен човек би карал с повече от четиридесет километра в час и всеки старателно косеше тревата край телената си оградка, но лесно се бе аклиматизирала. Истината бе, че харесваше Ню Йорк, неговата енергия и предизвикателния му тон. Тя никога не би се върнала към спокойствието на предградията, където жужаха пчели, където ливадите бяха окосени и където всеки знаеше кой си ти, какво правиш и как го правиш. Предпочиташе анонимността и индивидуалността на тълпите.

Може би майка ѝ се бе превърнала в идеалната провинциална съпруга, ала Джулиет не можеше. Тя бе жена на осемдесетте години, независима, самостоятелна и прогресираща. Имаше апартамент, който

бе обзавела бавно, педантично и най-вече лично. Имаше достатъчно търпение, за да напредва стъпка по стъпка, стига резултатът да бе съвършен. Имаше професия, с която можеше да се гордее, и кабинет, който постепенно променяше, така че да съответства на личния ѝ вкус. Да остави собствения си отпечатък не бе нещо, на което гледаше лекомислено. Бе ѝ отнело четири месеца да избере подходящите цветя за работното си място, от еднометровия филодендрон до нежната бяла африканска теменужка.

Трябваше да се примири с бежовия килим, но огромната репродукция на Дали на стената срещу прозореца придаваше живот и енергия. Тясното огледало създаваше впечатление за простор и привкус на елегантност. Бе хвърлила око на голяма разкошна ориенталска ваза, която би била идеална за също толкова разкошни паунови пера. Ако почакаше още малко, може би цената щеше да падне от безбожна до абсурдна. Тогава щеше да я купи.

Джулиет можеше да изглежда много практична за всички, включително и за себе си, ала не можеше да устоява на разпродажбите. В резултат на това банковата ѝ сметка съвсем не бе толкова пълна, колкото гардеробът в спалнята ѝ. Не бе лекомислена. Не, тя би се ужасила, ако чуеше такава дума за себе си. Нейният гардероб бе подреден, добре поддържан и удобен. Може би двадесет чифта обувки можеха да се смятат за прекалено много, но Джулиет разсъждаваше, че често бе на крака по десет часа на ден и заслужаваше този лукс. Във всеки случай, бе си ги изработила, от здравите маратонки и практичните черни боти до елегантните вечерни сандали с тънки каишки. Бе си ги изработила с неизброими дълги срещи, безкрайно чакане по летищата и дълги телефонни разговори. Бе си ги изработила с рекламните авторски турнета, където късметът може да те срещне с блестящото, смешното, глупавото, скучното или грубото. С каквото и да ѝ се наложеше да се занимава, резултатите трябваше да са едни и същи — реклама, реклама и пак реклама.

Бе се научила как да се оправя с пресата, от журналиста на „Ню Йорк Таймс“ до дописника на седмичник от малко градче. Знаеше как да очарова телевизионните водещи, от всепризнатите майстори до нервните подражатели. Ученето бе цяло приключение и понеже си бе го позволявала много малко в личния си живот, толкова по-сладък бе професионалният успех.

Когато телефонът извънтя, тя прехапа устни. Сега щеше да приложи на дело всичко, което бе научила, и да включи Франкони в най-престижната рекламна мрежа в Щатите.

След като го стореше, помисли Джулиет и натисна копчето на телефона, за него бе най-добре да го използва докрай. Иначе тя щеше да пререже сексапилното му гърло със собствения му готварски нож.

— А, мио аморе. Скуизито — гласът на Карло бе тихо мъркане, създадено да вдига кръвното налягане. Изкусителният глас не бе нещо, което му се налагаше да развива, а нещо, с което бе роден. Той винаги бе мислил, че човек, който не използва дадените му от Бога дарове, е пълен глупак. — Беллисимо — прошепна Карло и замечтаните му очи потъмняха от очакване.

Бе горещо, почти нетърпимо, ала той предпочиташе горещината. Студът забавяше кръвта. В мекото злато на слънцето, струящо през прозореца, имаше червеникави отблясъци, които показваха, че денят свършва и намекваха за удоволствията на нощта. Стаята бе изпълнена с аромати, затова Карло ги вдъхна. Човек пропуска много неща от живота, ако не използва и оценява всичките си сетива. Той не искаше да пропусне нищо.

Наблюдаваше настоящата си любов с очи на познавач. Бе готов да милва, шепне, ласкае — за него нямаше значение дали ще му отнеме мигове или часове, за да получи това, което иска. Стига да го получи. За Карло самият процес, очакването, движенията бяха също толкова приятни, колкото и резултатът. Като танц, както винаги бе мислил. Като песен. Ария от „Сватбата на Фигаро“, която тихо се чува отзад, докато той прелъстява.

Карло вярваше, че винаги трябва да подготви сцената, защото животът бе игра, която трябва не просто да бъде опитана, а и да бъде опитана с наслада.

— Беллисимо — прошепна очарован и се наведе по-близо до това, което обожаваше. Миденият сос къкреше еротично и той го разбърка. Бавно, наслаждавайки се на момента, Карло поднесе лъжицата към устата си и опита с полупритворени очи. Дълбоко от гърлото му се надигна звук на удоволствие.

— Скуизито.

Със същата любов насочи вниманието си от соса към десерта. Бе сигурен, че няма на света жена, която може да устои на вкуса на този гъст, богат крем с капка вино. Както обикновено, очакваше именно жена.

За него кухнята бе също толкова гнездо на удоволствие, колкото и спалнята. Неслучайно той бе един от най-уважаваните и прославени готвачи в света, нито бе случайно, че бе един от най-очарователните любовници. Карло смяташе, че това е съдба. Кухнята му бе внимателно подредена, също толкова старателно подготвена за прелъстяването на сосове и подправки, както спалнята за прелъстяването на жени. Да, Карло Франкони вярваше, че живота трябва да се вкусува с наслада. Всяка капка от него.

Когато почукването на входната врата отекна във високите стаи на неговия дом, той прошепна нещо на своите спагети и свали престилката. Докато отиваше да отвори, разви копринените ръкави на ризата си, но не се спря да се оправи пред старинните огледала, подредени по стените. Бе не толкова суетен, колкото самоуверен.

Отвори вратата пред висока, достолепна жена с медна кожа и тъмни блестящи очи. Сърцето му се развълнува, както винаги, когато я видеше.

— Мио аморе... — хвана ръката ѝ и притисна устни към дланта. Очите му се усмихваха в нейните. — Белла. Молто белла.

Тя за момент се спря във вечерната светлина, тъмна, прекрасна, с усмивка само за него. Само глупачка не би разбрала, че Карло бе посрещал десетки жени точно по този начин. Не беше глупачка. Ала го обичаше.

— Ти си един негодник, Карло — жената вдигна ръка да докосне косата му. Тя бе тъмна и гъста и трудно можеше да ѝ се устои. — Това ли е начинът да посрещаш майка си?

— Това е начинът... — той отново целуна ръката ѝ. — Начинът, по който посрещам една красива жена — обви ръце около нея и я целуна по двете бузи. — Това е начинът, по който посрещам майка си. Щастлив е този мъж, който може да прави и двете.

Джина Франкони се засмя и отвърна на прегръдката на сина си.

— За теб всички жени са красиви.

— Но само една е моя майка — прегърна я през кръста и я поведе навътре.

Джина, както винаги, одобри факта, че домът му бе безупречно чист, макар и малко прекалено екзотичен като за нейния вкус. Често се чудеше как горката чистачка успява да бърше праха от красиво извитите сводове на порталните врати и да лъска стотиците стъкла на прозорците. Мислеше за такива неща, защото самата тя бе прекарала петнадесет години от живота си в чистене на чуждите домове и четиридесет в чистене на своя собствен дом.

Разглеждаше най-новата му придобивка, еднометров бухал от слонова кост, хванал в ноктите си мишка. Една добра жена, помисли си Джина, би насочила вкуса на сина ѝ в по-малко ексцентрична посока.

— Един аперитив, мамо? — Карло отиде до бюфет с опушени стъкла и извади оттам тънка черна бутилка. — Трябва да опиташ това — каза ѝ той, избра две малки чашки и наля. — Една приятелка ми го изпрати.

Тя остави червената си чанта от змийска кожа и пое чашата. Първата глътка бе гореща, силна и нежна като целувка на любовник и също толкова замайваща. Вдигна вежди и отпи втори път.

— Отлично.

— Да, Ана има отличен вкус.

Ана, помисли си, по-скоро развеселена, отколкото ядосана. Още преди години бе научила, че няма смисъл да се ядосваш на един мъж, особено ако го обичаш.

— Всичките ти приятели ли са жени, Карло?

— Не — той завъртя чашата в пръстите си. — Ала тази е жена. Изпрати ми това като сватбен подарък.

— Като...

— За нейната сватба — разсмя се Карло. — Тя искаше съпруг и макар че аз не можах да ѝ услужа, се разделихме като приятели — вдигна бутилката като доказателство.

— Прати ли я да я изследват, преди да пиеш от нея? — поинтересува се Джина сухо.

Той докосна ръба на чашата ѝ със своята.

— Мамо, един умен мъж превръща всичките си бивши любовници в приятелки.

— Винаги си бил умен — сви леко рамене тя, отпи отново и остави чашата. — Чувам, че се срещаш с една френска актриса.

— Както винаги, чуваш прекрасно.

Джина се вгледа в оттенъците на течността в чашата си, сякаш много я интересуваха.

— Тя, разбира се, е красива.

— Разбира се.

— Едва ли ще ми подари внучета.

Карло се засмя и седна до нея.

— Мамо, имаш вече шест внучета и чакаш седмо. Не бъди алчна.

— Но нито едно от сина ми. От единствения ми син — напомни му Джина и го потупа с пръст по рамото. — И все пак, още не съм те отписала.

— Може би, ако мога да намеря жена като теб.

Тя му отвърна със същия самоуверен поглед:

— Невъзможно, каро.

Точно това мислеше и той, реши Карло, докато говореше с нея за четирите си сестри и техните семейства. Когато гледаше тази изискана, прекрасна жена, му бе трудно да мисли за нея като за майка, която го бе отгледала почти съвсем сама. Джина работеше и макар да бе избухлива, никога не се оплакваше. Дрехите ѝ бяха внимателно закърпени, обувките ѝ старателно изчеткани, докато баща му прекарваше безкрайни месеци в морето.

Ако се напънеш, което Карло рядко правеше, смътно си спомняше един мургав, жилест мъж с черни мустаци и непринудена усмивка. Образът не събуждаше в него нито възмущение, нито дори съжаление. Баща му бе станал моряк още преди родителите му да се оженят, моряк си бе и останал. Вярата на Карло в съдбата бе непоклатима. Ала докато отношението му към баща му бе доста противоречиво, чувствата му към майка му бяха ясни и силни.

Тя бе подкрепяла амбициите на всяко от децата си и когато Карло спечели стипендия за Сорбоната в Париж и възможността да удовлетвори интереса си към изисканата кухня, Джина го пусна да замине. В крайна сметка подпомагаше оскъдните средства, които той успяваше да изкара в свободното си от учене време, с част от парите от застраховката, получена, когато съпругът ѝ изчезна в морето, което толкова обичаше.

Преди шест години Карло успя да ѝ се отплати по свой си начин. Магазинът за дрехи, който ѝ купи за рождения ден, бе отдавнашна

мечта и за двамата. За него той бе начин да види майка си най-после щастлива. За нея бе начин да започне отново.

Бе израснал в голямо, весело, емоционално семейство. С удоволствие гледаше назад и си спомняше. Един мъж, израснал сред жени, се научава да ги разбира, да ги цени, да се възхищава от тях. Карло познаваше женските мечти, тяхното самомнение, тяхната неувереност. Винаги си избираше любовница, към която изпитваше не само страст, а и симпатия. Знаеше, че ако има само страст, накрая няма да има приятелство, а единствено неприязън. И в момента удобната връзка с френската актриса бе пред своя край. Тя след няколко седмици започваше филм, а той заминаваше на турне из Америка. Това, помисли Карло с известно съжаление, щеше да е всичко.

— Карло, скоро ли заминаваш за Америка?

— Хм. Да — чудеше се дали бе разчела мислите му. Знаеше, че жените са способни да го правят. — След две седмици.

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се.

— Тогава обърни внимание какво носи деловата американска жена. Мисля да добавя някои неща в магазина. Американките са толкова умни и практични.

— Не прекалено практични, надявам се — завъртя в ръце питието си. — Мой рекламен агент е госпожица Трент — допи чашата и пое топлината и силата на напитката. — Обещавам ти най-подробно да огледам гардероба ѝ.

Тя отвърна със спокоен поглед на веселата му усмивка.

— Толкова си добър към мен, Карло.

— Разбира се, мамо. Сега ще те нахраня като кралица.

Карло нямаше представа на какво прилича Джулиет Трент и се остави в ръцете на съдбата. От получените от нея писма знаеше, че Джулиет Трент бе точно такава американка, каквато майка му бе описала. Практична и умна. Отлични качества за един рекламен агент.

Физическите ѝ качества бяха друг въпрос. Но, както майка му бе забелязала, Карло винаги можеше да намери красотата в една жена. Може би наистина в личния си живот предпочиташе жена с прелестна

обвивка, ала знаеше как да се разрови и да намери вътрешната красота. Това правеше живота и интересен, и естетически приятен.

И въпреки това, когато слезе от самолета на летището в Лос Анджелис, вървеше под ръка с една ослепителна червенокоса.

Джулиет знаеше как изглежда той и го видя първа, рамо до рамо с елегантна жена на тънки високи токчета. Макар че носеше в едната си ръка издут кожен куфар, а в другата ръчна чанта, Карло съпроводи червенокосата през вратата, сякаш влизаха в бална зала. Или в спалня.

Джулиет бързо огледа добре скроените му панталони, свободното сако и ризата с отворена яка. Заможният турист. На пръста му проблясваше голям златен пръстен с диамант, който би трябвало да изглежда крещящ и просташки, обаче, кой знае как, изглеждаше естествен и жизнерадостен като самия него. Тя се почувства прекалено официална и скована.

Бе пристигнала в Лос Анджелис предишната вечер, за да има време лично да се погрижи и за най-малките подробности. Карло Франкони нямаше да има какво да прави, освен да бъде чаровен, да отговаря на въпроси и да слага автографи върху готварската си книга.

Докато го гледаше как целува пръстите на ръката на червенокосата, Джулиет помисли, че ще трябва да дава много автографи. В края на краищата, нали най-много купуват готварски книги жените? Внимателно изглади подигравателната си усмивка и стана. Червенокосата се отдалечи, като хвърли през рамо един последен изпълнен с копнеж поглед.

— Господин Франкони?

Карло пренасочи вниманието си от жената, която се бе оказала приятен спътник по време на дългия полет от Рим. Първият му поглед към Джулиет предизвика бърз интерес и смътно желание, каквото често изпитваше към жените. Бе желание, което можеше или да овладее, или да остави на воля, според обстоятелствата. Този път си го запази.

Тя имаше не само красиво, а и интересно лице. Кожата ѝ бе много бяла, което би я правило да изглежда крехка, но широките силни скули разваляха впечатлението за крехкост и придаваха на лицето ѝ интригуващата форма на диамант. Очите ѝ бяха големи, с тежки ресници и изкусно подчертани с тъмносиви сенки, от които студеният зелен цвят на ирисите изглеждаше още по-студен. Устните ѝ едва бяха

докоснати с блясък в прасковен цвят и имаха сочна, привличаща окото форма, която нямаше нужда от допълнително разкрасяване. Сигурно бе достатъчно умна, за да го разбира. Цветът на косите ѝ бе нещо средно между кестеняв и рус, така че оттенъкът им бе мек, естествен и неуловим. Носеше ги достатъчно дълги отзад, за да може да ги вдигне, когато пожелае, и достатъчно къси отпред и отстрани, за да ги оформи в пищна или практична прическа, според случая или собствената си прищявка. В момента прическата ѝ бе свободна и естествена, ала не разрошена от вятъра. След като бяха обявили кацането на самолета, Джулиет се бе отбила в тоалетната, за да провери набързо дали всичко бе наред.

— Аз съм Джулиет Трент — съобщи му тя, когато реши, че достатъчно дълго я бе гледал. — Добре дошли в Калифорния.

Той пое протегнатата ѝ ръка и Джулиет осъзна, че би трябвало да очаква да я целуне, вместо да я стисне. Напрегна се, едва ли за повече от един миг, но от вдигнатите му вежди разбра, че го бе почувствал.

— Една красива жена прави мъжа добре дошъл навсякъде.

Гласът му бе невероятен — сметана, която се издигаше на върха и се спускаше над нещо богато. Тя си каза, че ѝ бе приятен само защото на запис щеше да звучи добре и прие думите му буквално. Спомни си за червенокосата и му се усмихна спокойно, макар и не съвсем приятелски:

— Значи пътуването трябва да е било приятно.

Родният му език може да бе италианският, ала Карло разбираше нюансите на всички езици. Засмя се:

— Много приятно.

— И уморително — добави Джулиет, спомнила си своите задължения. — Багажът ви вече трябва да е излязъл — отново погледна към големия куфар, който той носеше. — Мога ли да взема това?

Карло вдигна вежди при мисълта, че един мъж може да прехвърли товара си на една жена. Равенството за него никога не преминаваше границите на доброто възпитание.

— Не, това е нещо, което винаги нося сам.

Тя показа накъде да вървят и изравни крачка с него.

— Пътуването до Бевърли Уилшир е половин час, но след като се настаните, цял следобед ще можете да си почивате. Бих искала вечерта

да обсъдим с вас графика ви за утре.

Харесваше му как ходи. Въпреки че не бе висока, се движеше с дълги, спокойни крачки, които караха плисираната ѝ пола да се развява около бедрата.

— На вечеря?

Джулиет му хвърли един бърз кос поглед.

— Ако желаете.

През следващите три седмици щеше да бъде на негово разположение, напомни си тя. Сякаш без да се замисля, заобиколи набит мъж, нарамил издут сак и дипломатическо куфарче. Да, харесваше му начина, по който се движеше, помисли отново Карло. Джулиет бе жена, която можеше да се грижи за себе си, без много-много да се суети.

— В седем? Утре сутринта имате интервю, което започва в седем и тридесет, така че по-добре тази вечер да не се застояваме.

Седем и тридесет сутринта. Карло помисли, наистина само за миг, за закъснението на самолета и разликата във времето.

— Значи веднага ме хвърляте в работата.

— Затова съм тук, господин Франкони — отвърна тя весело и пристъпи към бавно движещата се багажна лента. — Във вас ли са талоните за багажа?

Организирана жена, помисли той, бръкна във вътрешния джоб на широкото си бежово сако и ѝ ги подаде мълчаливо, после сам взе от лентата куфара и пътната си чанта.

„Гучи“, забеляза Джулиет. Значи имаше не само пари, а и вкус. Тя подаде талоните на един носач и изчака, докато багажа на Карло бе натоварен на количка.

— Мисля, че ще ви хареса това, което сме подготвили за вас, господин Франкони — премина през автоматичната врата и направи знак за колата си. — Знам, че при предишните си пътувания в Щатите винаги сте работили с Джим Колинс. Той ви изпраща много поздрави.

— Харесва ли Джим началническата си длъжност?

— Очевидно.

Макар Карло да очакваше Джулиет първа да се качи в колата, тя отстъпи назад. С поклон към жените професионалистки той се пъкна вътре и се разположи на мястото си.

— А вие харесвате ли вашата, госпожице Трент?

Джулиет седна срещу него и го погледна спокойно в очите. Не можеше да има представа колко се възхищава Карло от това.

— Да, харесвам я.

Той протегна крака — крака, за които майка му навремето бе казала, че не са искали да престанат да растат, дълго след като е било необходимо. Би предпочел да кара той, особено след безкрайно дългия полет от Рим, през време на който всичко зависеше от някой друг. Ала след като не можеше, трябваше да се задоволи с плюшения лукс на лимузината. Протегна ръка и включи стереото. Разнесе се музиката на Моцарт, тиха, но вибрираща. Ако той караше, щеше да бъде рок, гръмогласен и буен.

— Чели ли сте моята книга, госпожице Трент?

— Да, разбира се. Не бих могла да организирам рекламата и промоцията на непознат продукт — тя се облегна назад. Бе лесно да си върши работата, когато можеше да говори чистата истина. — Впечатлена съм от вниманието, което отделяте на подробностите и от ясните указания. Стори ми се много приятелска книга, не просто кухненско пособие.

— Хм — Карло забеляза, че чорапите ѝ са много бледорозови и от едната страна имат тъничка ивица от точки. Би било интересно за майка му, че на практичната американска делова жена може да се харесва фриволността. — Опитайте ли някоя от рецептите?

— Не, аз не готвя.

— Вие не... — ленивият интерес премина в напрегнато внимание. — Изобщо?

Джулиет не можа да сдържи усмивката си. Той изглеждаше толкова искрено шокиран. Докато Карло наблюдаваше как идеалните устни трепват, трябваше да овладее следващия прилив на желание.

— Когато човек се проваля в нещо, господин Франкони, го оставя на някой друг.

— Мога да ви науча — идеята го заинтригува. Той никога не предлагаше лесно опита си.

— Да готвя? — тя се засмя и се отпусна дотолкова, че да позволи на петата да се измъкне от обувката, докато разклащаше крака си. — Не мисля.

— Аз съм отличен учител — увери я Карло с бавна усмивка.

Джулиет отново го възнагради със спокойния си, убийствен поглед.

— Не се и съмнявам. Аз, от друга страна, съм лоша ученичка.

— Вашата възраст? — тя присви очи и той се усмихна чаровно: — Груб въпрос, когато жената е достигнала определен етап от живота си. Вие не сте.

— Двадесет и осем — отвърна Джулиет толкова студено, че усмивката му стана още по-широка.

— Изглеждате по-млада, ала очите ви са по-възрастни. За мен би било удоволствие да ви дам няколко урока, госпожице Трент.

Джулиет му вярваше. Тя също разбираше от нюанси.

— Жалко, че нашият график няма да го позволи.

Карло нехайно сви рамене и погледна през прозореца. Но Лос Анджелис не го заинтригува.

— Включили ли сте в графика Филадельфия, както поисках?

— Ще имаме един цял ден, преди да отлетим за Бостън. После ще завършим в Ню Йорк.

— Добре. Там имам една приятелка. Не съм я виждал почти от една година.

Джулиет не се и съмняваше, че той навсякъде има приятелки.

— Били ли сте друг път в Лос Анджелис? — попита Карло.

— Да. Няколко пъти, по работа.

— Аз самият още не съм идвал тук за удоволствие. Какво мислите за него?

И тя като него погледна без интерес през прозореца.

— Предпочитам Ню Йорк.

— Защо?

— Повече сила, по-малко блясък.

Отговорът му хареса, начинът ѝ на изразяване също. Заради това се вгледа по-внимателно в нея.

— Били ли сте някога в Рим?

— Не — стори му се, че долови в гласа ѝ само намек на копнеж. — Изобщо не съм ходила в Европа.

— Когато отидете, елате в Рим. Той е изграден от сила.

Джулиет си помисли за това и усмивката ѝ остана.

— Представям си фонтани, мрамор и катедрали.

— Ще ги намерите. И много повече. — Лицето ѝ бе достатъчно изящно, за да бъде изваяно от мрамор, помисли Карло. Глас, достатъчно тих и плавен като за катедрала. — Рим се е надигал и паднал и със зъби и нокти отново си е проправял път нагоре. Една интелигентна жена разбира такива неща. Една романтична жена разбира фонтаните.

Тя отново погледна навън в момента, в който колата спираше пред хотела.

— Боя се, че не съм много романтична.

— Една жена на име Джулиет няма избор.

— Майка ми го е избрала — възрази тя. — Не аз.

— Не търсите ли Ромео?

Джулиет взе дипломатическото си куфарче.

— Не, господин Франкони. Не търся.

Той излезе преди нея и ѝ подаде ръка. Когато тя стъпи на тротоара, не се отдръпна да ѝ направи място, а експериментира с усещането за докосване на телата на оживена улица — леко, дори възпитано. Погледът ѝ се вдигна към него — не предпазлив, а директен.

Карло го почувства, това привличане. Не желанието, което бе безлично и насочено към която и да е жена, а привличането, което стигаше право до душата и бе към една-единствена жена. Значи трябваше да вкуси устните ѝ. В края на краищата, беше мъж, принуден да съди за много неща по вкуса им. Но можеше и да изчака благоприятния момент. Някои неща изискваха много време и сложни приготовления, за да станат свършени. Както Джулиет, и той държеше на свършенството.

— Някои жени — промълви Карло — никога нямат нужда да търсят, а само да се измъкват, да избягват и да избират.

— Някои жени — отвърна тя също толкова тихо — решават изобщо да не избират — демонстративно му обърна гръб и плати на шофьора. — Вече съм ви регистрирала, господин Франкони — каза през рамо и подаде ключа му на чакащото пиколо. — Стаята ми е точно срещу вашия апартамент — без да го поглежда, тръгна след пиколото към асансьора. — Ако ви е удобно, ще направя резервация за вечеря в ресторанта на хотела за седем часа. Когато сте готов, можете просто да почукате на вратата ми — един бърз поглед към часовника ѝ

показа, че като се имаше предвид разликата във времето, можеше да проведе три телефонни разговора с Ню Йорк и един с Далас, преди на изток работното време да свърши. — Ако ви трябва нещо, трябва само да го поръчате и да го пишете на сметката на стаята — излезе от асансьора и в движение разкопча чантата си, за да извади ключа за своята стая. — Сигурна съм, че апартаментът ще ви бъде удобен.

Той наблюдаваше бързите ѝ, пестеливи движения.

— И аз съм сигурен.

— Тогава до седем — Джулиет вече пъхаше ключа в ключалката, а пиколото отваряше входната врата на апартамента на отсрещната страна на коридора. Мислите ѝ вече бяха насочени към телефонните разговори, които щеше да проведе в момента, в който хвърлеше сакото и обувките си.

— Джулиет...

Тя се спря, обърна се към Карло и от рязкото движение косите ѝ се люшнаха. Той я задържа с още един момент мълчание.

— Не си сменяйте аромата — прошепна Карло. — Секс без цветя, женственост без уязвимост. Отива ви.

Докато Джулиет продължаваше да го гледа през рамо, той изчезна през вратата. Пиколото започна любезното представяне на удобствата на апартамента. Нещо, което Карло каза, го накара да спре и да се разсмее.

Тя завъртя ключа по-силно, отколкото бе необходимо, отвори вратата и отново я затвори с тялото си. За момент остана облегната срещу нея, докато чакаше да се успокои.

Професионалният опит ѝ бе помогнал да не заеква, да не се чуди какво да каже и да не се държи като глупачка. Професионалният опит ѝ бе помогнал да задържи нервите си точно на границата, на която можеше да ги овладее и скрие. Ала под професионалния опит имаше жена. Самообладанието ѝ струваше много. Джулиет бе съвсем сигурна, че няма жива жена, на която Карло Франкони изобщо да не действа. Не бе кой знае какъв мехлем за душата ѝ да си признае, че бе част от голяма и разнообразна група.

Той никога нямаше да го разбере, обеща си тя, но пулсът ѝ се държеше лошо, откак Карло за пръв път хвана ръката ѝ. Това е глупаво, каза си и хвърли чантата си на един стол. После реши, че ще е

най-добре да я последва. Краката ѝ още не бяха стабилни. Джулиет въздъхна дълбоко. Просто трябваше да изчака, докато станат стабилни.

Значи, той бе умопомрачително красив. И богат... И талантлив. И невероятно секси. Тя отдавна вече го знаеше, нали? Проблемът бе, че не знаеше как да се държи с него. Съвсем не бе толкова сигурна, колкото би трябвало да бъде.

ВТОРА ГЛАВА

Джулиет обожаваше напрегнатите програми, най-дребните подробности и малките кризи. Това бяха неща, които я държаха нащрек, подклаждаха съобразителността и интереса ѝ. Ако работата ѝ бе проста, нямаше да бъде кой знае колко забавна.

Тя обичаше и дългите, лениви вани сред планини от сапунени мехурчета, и огромните легла. Това бяха неща, които я поддържаха във форма. Джулиет смяташе, че бе заслужила второто, след като се бе справила с първото. Докато Карло се забавляваше по свой си начин, Джулиет прекара час и половина на телефона, после още един час в преглеждане и доуточняване на утрешния график. Бе се появило едно интервю за вестник, което трябваше да се вмести в програмата. Друг вестник изпращаше на представянето на книгата журналист и фотограф. Имената им трябваше да се отбележат и запомнят. Тя си ги отбеляза, загради и предаде на паметта. Както се подреждаха нещата, щяха да имат късмет, ако успееш да намерят два часа, за да си поемат дъх. Нищо не би могло да ѝ достави по-голямо удоволствие.

Затвори дебелия си кожен тефтер и бе повече от готова за банята. Леглото, за съжаление, трябваше да почака. До десет часа, обеща си твърдо. В десет щеше да си бъде в леглото, уютно сгушена, топло завита и унесена в сън.

Потопи се във водата, като си определи точно четиридесет и пет минути за своето лично време. В банята не планираше, не обмисляше и не оценяваше. Изключваше деловата част на мозъка си и се наслаждаваше.

Отпускане — посвети първите десет минути, за да го постигне напълно. Мечтание — щеше да си представи, че бялата стандартна вана бе луксозна, голяма и пищна. Може би от черен мрамор и достатъчно голяма като за двама. Нейна тайна амбиция бе някой ден да си има такава. За нея това бе символ на пълния успех. Би настръхнала, ако някой наречеше целта ѝ романтична. Практична, щеше да възрази.

Когато работиш много, имаш нужда от място, където да се отпуснеш. Нейното бе това.

Халатът ѝ висеше на вратата — нефритовозелен, закачливо къс и копринен. Не лукс според нея, а необходимост. Когато често ти се случва да успяваш да откраднеш само по няколко минути за почивка, имаш нужда от всичко, което ще ти помогне да я получиш. Джулиет смяташе халата за не по-малка помощ в поддържането на темпото, отколкото шишенцата с витамини, подредени на лавицата над умивалника. Когато пътуваше, винаги ги носеше със себе си.

След като се бе отпуснала и бе помечтала малко, можеше да оцени меката топла вода върху кожата си, съскането на мехурчетата, ароматната пара.

Той ѝ бе казал да не сменя аромата си.

Тя почувства как мускулите на раменете ѝ се напрягат и се намръщи. О, не. Без да бърза, взе малкия хотелски сапун и го плъзна нагоре и надолу по ръцете си. О, не, нямаше да позволи на Карло Франкони да се натрапи в личното ѝ време. Това бе правило номер едно.

Той съзнателно се бе опитвал да я разгадае. Бе успял. Да, бе успял, призна си Джулиет и кимна упорито. Но сега това бе свършило. Тя нямаше да позволи да се случи отново. Работата ѝ бе да се грижи за книгата му, не за самочувствието му. За целта щеше да отдаде времето си, силите си и уменията си много повече, отколкото го изискваха нейните задължения. Ала не и чувствата си.

Франкони нямаше да си замине след три седмици за Рим със самодоволна усмивка, освен ако не бе предизвикана от професионален успех. Джулиет щеше да се справи с това моментно остро привличане. Приоритетите, мислеше тя, бяха девизът на деня. Той можеше да добави в своя списък всички американски завоевания, които искаше — стига Джулиет да не бе между тях.

Във всеки случай, Франкони не я интересуваше сериозно. Това бе просто едно първично желание. Определено не влагаше никакъв интелект. Тя предпочиташе друг тип мъже — по-скоро стабилни, отколкото бляскави, по-скоро откровени, отколкото чаровни. Такъв тип мъж търсеше една разумна жена, когато моментът бе подходящ. Джулиет оценяваше, че моментът щеше да е подходящ след около три години. Дотогава щеше да е изградила структурата на собствения си

живот. Щеше да бъде финансово независима и творчески удовлетворена. Да, след три години щеше да бъде готова да мисли за сериозна връзка. Това прекрасно щеше да се впише в нейния график.

Улегнала, реши тя и затвори очи. Хубава, удобна дума. Но горещата вода, пяната и парата вече не я отпускаха. Със съжаление извади тапата на ваната и се изправи, за да остави водата да се отцеди от нея. Широкото огледало над умивалника бе замъглено, ала само леко. През мъглата можеше да види Джулиет Трент.

Странно, помисли си, колко бледа, мека и уязвима можеше да изглежда една гола жена. В съзнанието си тя бе силна, практична, дори твърда. А в мокрото, замъглено огледало можеше да види крехкостта, дори копнежа.

Бе ли еротична? Джулиет се понамръщи и си каза, че не би трябвало да е разочарована, задето тялото ѝ бе оформено от стройни и практични, а не от заоблени и пищни линии. Трябваше да бъде благодарна, че дългите ѝ крака я носеха там, където отиваше, и че тесният ѝ ханш помагаше силуетът ѝ да изглежда стегнат и делови в строгия костюм. Еротичността никога не би била плюс в кариерата.

Без грим лицето ѝ изглеждаше прекалено младо, прекалено доверчиво. Без внимателно подреждане косата ѝ изглеждаше прекалено дива, прекалено страдна.

Крехка, млада, страдна. Тя поклати глава. Това не бяха качества като за една професионалистка. Слава Богу, дрехите и козметиката можеха да подчертават определени качества и да прикриват други.

Взе една кърпа, уви я около себе си, а с друга изтри парата от огледалото. Повече никакви мъгли. За да успееш, трябва да виждаш ясно. Хвърли един поглед към тубичките и шишенцата на лавицата и започна да създава деловата госпожица Трент.

Тъй като мразеше тихите хотелски стаи, когато започна да се облича, Джулиет включи телевизора. Старият филм с Богарт и Бакол ѝ харесваше и бе по-отпускащ от десет разпенени вани. Тя слушаше познатия диалог, докато обуваше сивите си чорапи. Гледаше тлеещата потискана страст, докато наместваше презрамките на тънкото си черно боди. Докато интригата се заплиташе, закопча ципа на тясната черна рокля и си окачи дългата огърлици от перли.

Завладяна от действието, приседна на ръба на леглото и, без да откъсна поглед от телевизора, прокара четката през косата си.

Усмиваше се, погълната и развълнувана от филма, но би я шокирало, ако някой ѝ кажеше, че е романтичка.

Когато на вратата се почука, погледна часовника. Седем и пет. Бе се мотала цели петнадесет минути. За да ги навакса, точно за дванадесет секунди си обу обувките, закачи си обиците и взе в ръка чантата и бележника си. Тръгна към вратата, готова за приветствие и извинение.

Една роза. Само една, с цвета на изчервено младо момиче. Когато Карло ѝ я подаде, Джулиет не намери какво да каже. Той обаче нямаше никакви проблеми.

— Белла! — поднесе ръката ѝ към устните си, преди да бе помислила да парира жеста. — Някои жени изглеждат строги или студени в черно. Други... — огледът бе дълъг и чисто мъжки, ала усмивката му го правеше не оценяващ, а галантен. — У други черното само подчертава тяхната женственост. Смуцавам ли ви?

— Не, не, разбира се, че не. Аз тъкмо...

— А, знам го този филм.

Без да чака покана, влетя покрай нея в стаята. Стандартната единична хотелска стая вече не изглеждала толкова безлична. И как би могла? Карло внесе във въздуха живот, енергия, страст, сякаш това бе неговата мисия.

— Да, гледал съм го много пъти — две силни лица изпълваха екрана — сбръчканото, мрачно, напрегнато на Богарт и гладкото, съблазнително, предизвикателно на Бакол. — Пассионе — промълви той и думата прозвуча като мед, който трябва да бъде вкусен. Невероятно, но Джулиет се усети, че преглъща. — Един мъж и една жена могат да си дадат много неща, ала без страст всичко друго е скучно. Си?

Тя се овладя. Франкони не бе мъж, с когото би обсъждала страстта. Темата нямаше задълго да остане академична.

— Може би — нагласи вечерната си чанта и бележника, но не остави розата. — Имаме много неща да обсъждаме по време на вечерята, господин Франкони. По-добре да започваме.

Той обърна глава, все още пъхнал палци в джобовете на сиво-кафявите си панталони. Джулиет си помисли, че стотици жени са се доверявали на тази усмивка. Тя нямаше да се довери. С небрежен жест Карло изключи телевизора.

— Да, време е да започваме.

Какво мислеше за нея, питаше се Карло и остави отговора да идва на кратки проблясъци през цялата вечер.

Очарователна. Той не смяташе за слабост това, че му харесват красивите жени. Беше благодарен, че Джулиет не намираше за необходимо да приглушава естествената си красота или да я превръща в строгост, нито да я използва дотолкова, че да изглежда изкуствена. Бе намерила едно приятно равновесие. Карло го намираше за възхитително.

Бе амбициозна, ала той се възхищаваше и от това. Красивите жени без амбиции бързо загубваха интереса му.

Тя му нямаше доверие. Това му бе забавно. Докато пиеше втората си чаша божоле, Карло реши, че предпазливостта ѝ бе комплимент за него. Според неговата преценка една жена като Джулиет би била предпазлива само с мъж, който я привлича по някакъв начин.

Ако беше честен — а той беше — трябваше да признае, че привличаше повечето жени. Това му изглеждаше честно, защото и те го привличаха. Ниски, високи, дебели, слаби, стари или млади, за него жените бяха очарование, наслада, забавление. Карло ги уважаваше, може би както може да ги уважава само мъж, израснал сред жени. Но уважението не означаваше, че не би им се наслаждавал.

Имаше намерение да се наслади и на Джулиет.

— „Здравей, Лос Анджелис“ е утре по първа програма — четеше тя бележките си, докато той си хапваше от пастета. — Най-известното сутрешно шоу по цялото крайбрежие, не само в Лос Анджелис. Води го Лиз Маркс. Много е представителна и не прекалено напориста. Лос Анджелис не иска напористи в осем сутринта.

— Слава Богу.

— Във всеки случай, има екземпляр от книгата. Важното е да споменете няколко пъти заглавието, ако тя не го стори. Имате цели двадесет минути, така че това няма да е проблем. Между един и три ще раздавате автографи в „Букс инкорпорейтид“ на булевард „Уилшир“. — Набързо си записа сутринта да се свърже с магазина за последно уточняване. — Ще трябва да го съобщите, ала ще ви го

напомня точно преди да ви включат в ефир. Разбира се, трябва да споменете и че тук, в Калифорния, започвате триседмично турне из страната.

— Ъ-хъ. Пастетът е доста приличен. Искате ли малко?

— Не, благодаря. Вие продължавайте — Джулиет прегледа списъка си и протегна ръка към чашата с вино, без да поглежда към Карло. Ресторантът бе тих и изискан, но това нямаше значение. И да бяха в шумен претъпкан бар на „Стрип“, пак щеше да продължи с бележките си. — Веднага след сутрешното шоу отиваме в радиото. После имате обед с журналист от „Таймс“. Вече имате една статия в „Трибюн“. Приготвила съм ви изрезка. Ще трябва да споменете и другите си две книги, ала се концентрирайте върху новата. Няма да навреди, ако изброите някои от големите градове, които ще посетим. Денвър, Далас, Чикаго, Ню Йорк. После е раздаването на автографи, включване във вечерните новини и вечеря с двама журналисти. Следващия ден...

— Дните един по един — прекъсна я той весело. — Така ще има по-малка вероятност да започна да ръмжа.

— Добре — тя затвори бележника си и отново отпи от виното. — В края на краищата, моята работа е да се грижа за подробностите, а вашата да подписвате книги и да бъдете чаровен.

Карло докосна чашата си до нейната.

— Тогава никой от нас не би трябвало да им проблеми. Да бъда чаровен е моят живот.

На себе си ли се присмиваше, зачуди се Джулиет или на нея?

— Доколкото виждам, надминавате себе си.

— Дарба, кара — тези тъмни, дълбоко разположени очи бяха развеселени и вълнуващи. — Не умение, което се развива и упражнява.

Значи се смееше и на двама им, разбра тя. Щеше да бъде и трудно, и разумно да не го харесва заради това.

Когато ѝ сервираха пържолата, Джулиет ѝ хвърли един бърз поглед. Той гледаше своето телешко сякаш това бе прекрасна стара картина. Не, осъзна тя след малко, гледаше го, сякаш бе млада красива жена.

— Външният вид — забеляза дълбокомислено Карло — е важен и при хората, и при храната — усмихна ѝ се и си отрязва от месото. — И, както при хората, може да бъде измамен.

Джулиет го наблюдаваше как вкухва първата хапка — бавно, с полупритворени очи. Почувства как по гърба я полазват тръпки. По същия начин би вкушвал и една жена, тя бе сигурна. Бавно.

— Приятно — заключи той след малко. — Нито повече, нито по-малко.

Джулиет не можа да сдържи усмивката си.

— Вашето, разбира се, е по-добро.

Карло размърда рамене. Израз на арогантност.

— Разбира се. Като да се сравнява прелестно младо момиче с красива жена — когато тя вдигна поглед, той протягаше към нея вилицата си. Очите му над нея я изучаваха. — Опитайте — покани я и от тази простичка дума кръвта ѝ изстина. — Никога нищо не трябва да остане неопитано, Джулиет.

Тя сви рамене и му позволи да ѝ подаде парченцето месо в устата. То бе пикантно, почти люто.

— Добро е.

— Добро, си. Нищо, което Франкони приготвя, никога не е просто добро. Доброто бих го хвърлил на боклука, бих го дал на кучетата в парка — за негово удоволствие, Джулиет се засмя. — Ако нещо не е изключително, то е обикновено.

— Съвсем вярно — без сама да забелязва, тя изу обувките си. — Но предполагам, че аз винаги съм разглеждала храната просто като основна необходимост.

— Необходимост? — Карло поклати глава. Макар че бе чувал такива изявления и по-рано, продължаваше да ги приема като светотатство. — О, мадонна, много имате да учите. Когато човек знае как да яде, как да оценява, по-хубаво е само правенето на любов. Аромат, допир, вкус. Да се яде, само за да се напълни стомаха? Варварство.

— Извинете... — Джулиет изяде още една хапка от пържолата. Тя бе крехка и добре приготвена. Ала беше само парче месо. Никога не би мислила за нея като за чувствена или романтична, само засищаща. — Затова ли станяхте готвач? Защото мислите, че храната е сексапилна?

Той ѝ намигна:

— Майстор-готвач, кара миа.

Тя се засмя, като му показва за пръв път някакво чувство за хумор и закачливост.

— Каква е разликата?

— Каква е разликата между впрегатен кон и расов жребец? Между пластмаса и порцелан?

Забавлявайки се, Джулиет докосна с език ръба на чашата си.

— Някои биха казали цената.

— Не, не, не, любов моя. Парите са само резултат, не причина. Един готвач прави хамбургери в мазна кухня, която мирише на лук, зад бар, на който хората изстискват кетчуп от пластмасови бутилки. Един майстор-готвач създава... — Карло направи всеобхващащ жест с ръка. — Изживяване!

Тя вдигна чашата си и сведе ресници, но не скри усмивката си.

— Разбирам.

Макар че можеше да се обиди от един поглед, когато реши, и да бъде безпощаден към този, който го бе обидил, той харесваше стила ѝ.

— Смешно ви е. Ала не сте опитвали Франкони — изчака, докато очите ѝ, едновременно строги и предпазливи, се вдигнаха към неговите. — Засега.

Имаше таланта да превръща и най-простото твърдение в нещо еротично, забеляза Джулиет. Би било предизвикателство да се движи покрай него, без да му отстъпва.

— Но така и не ми казахте защо станяхте майстор-готвач.

— Не мога да рисувам, нито да вая. Нямам търпението, а и таланта да съчинявам сонети. Има други начини да се създава, да се прегръща изкуството.

Тя осъзна с изненада, примесена с уважение, че той говореше съвсем сериозно.

— Ала картините, скулптурите и поезията остават векове, след като са били създадени. А ако направите едно соте, то сега е тук, а в следващия момент го няма.

— Значи предизвикателството е да се направи отново и отново. Изкуството няма нужда да се слага зад стъкло или да се позлатява, Джулиет, трябва само да се оценява. Имам една приятелка... — Карло помисли за Самър Линдън, не, сега Самър Кокрън. — Тя прави

сладкиши като ангел. Когато изядете някой от тях, се чувствате като царица.

— В такъв случай, готвенето магия ли е, или изкуство?

— И двете. Като любовта. И мисля, че вие, Джулиет Трент, ядете прекалено малко.

Както се бе надявал, тя срещна погледа му.

— Не съм привърженик на прекаленото угаждане, господин Франкони. То води до небрежност и невнимание.

— Тогава за угаждането — той вдигна чашата си. Усмивката му се бе върнала, чаровна и опасна. — Внимателно.

Все пак накрая всичко можеше да се обърка. Човек трябва да очаква това, да е подготвен за него и да го избягва. Джулиет знаеше как можеш да се провалиш в двадесетминутно интервю на живо в седем и половина сутринта. Надявал си се на най-доброто, а си доволен, ако се окаже не чак толкова зле. Дори тя не очакваше съвършенство през първия ден на турнето.

Не ѝ бе лесно да обясни защо се подразни, когато го получи.

Сутрешното предаване мина прекрасно. Нямаше как да се опише по друг начин, реши Джулиет, докато гледаше как Лиз Маркс говори и се смее с Карло, след като камерата бе спряла да записва. Ако един изкусен манипулатор можеше да се нарече естествен, то Карло наистина бе естествен. По време на интервюто той неусетно и изцяло водеше предаването, чаровно заблуждавайки своята домакиня, че го води тя. На два пъти накара ветеранката с десет години утринни предавания зад гърба си да се киска като момиче. Веднъж, да, веднъж, спомни си Джулиет недоумяващо, видя как жената се изчервява.

Да-а. Намести на рамото си дръжката на тежката чанта. Франкони бе естествен. Това трябваше да облекчи работата ѝ. Тя се прозя, проклинайки го наум.

Джулиет винаги спеше добре в хотели. Винаги! Освен снощи. Може би щеше да успее да убеди някой друг, че причината да не може да заспи бе прекалено многото кафе и нервите от първия ден. Но добре се познаваше. Можеше да изпие цяла кана кафе в десет часа и като по команда да заспи в единадесет. Организмът ѝ бе много дисциплиниран. Освен снощи.

Почти го сънува. Ако в два сутринта не се бе отърсила насила от съня, щеше да го сънува. Не бе това начинът да започне едно много дълго, много важно авторско турне. Сега си казваше, че ако трябва да избира между някакви много глупави фантазии и честна умора, би избрала умората.

Потисна още една прозявка и погледна часовника си. Лиз бе зазидала ръката си под мишницата на Карло и имаше вид, сякаш няма да го пусне, докато някой не я откърти оттам. Джулиет с въздишка реши, че тя трябва да бъде този лост.

— Госпожо Маркс, предаването беше чудесно — прекоси стаята и демонстративно протегна ръка. Лиз с очевидно нежелание пусна Карло и я пое.

— Благодаря ви, госпожице...

— Трент — подсказа ѝ Джулиет, без да мигне.

— Джулиет е моят рекламен агент — обясни Карло на Лиз, макар че двете жени се бяха запознали преди по-малко от час. — Тя се грижи за моя график.

— Да, и ме е страх, че ще трябва да подгоня господин Франкони. След половин час има интервю по радиото.

— Щом трябва... — Лиз моментално забрави за Джулиет и отново се обърна към Карло: — Имате прекрасен начин за започване на сутринта. Жалко, че няма да останете по-дълго в града.

— Жалко — съгласи се Карло и целуна пръстите на Лиз.

Като на стар филм, помисли Джулиет нетърпеливо. Липсваха им единствено цигулките.

— Още веднъж ви благодаря, госпожо Маркс — тя нагласи най-дипломатичната си усмивка, хвана Карло за ръката и го поведе навън. В края на краищата, най-вероятно и друг път щяха да имат нужда от Лиз Маркс. — Малко бързае — прошепна, докато си проправяха път. Записът бе свършил и сега я чакаха други задачи. — Това радиопредаване е едно от най-слушаните в града. Тъй като разчита основно на последната музикална класация и на класическия рок, аудиторията му по това време на денонощието е на възраст между осемнадесет и тридесет и пет, основно жени.

Като я слушаше с явен интерес, Карло стигна пръв до чакащата ги лимузина и отвори сам вратата.

— Вие смятате това за важно?

— Разбира се — тъй като бе разсеяна от глупавия според нея въпрос, Джулиет влезе в колата преди него. — В Лос Анджелис имаме твърда програма — и не виждаше причина да споменава, че в някои от другите градове от обиколката нямаше да са толкова заети. — Сутрешно телевизионно предаване с добро име, популярно радиошоу, две интервюта за пресата, две бързи включвания във вечерните новини и „Симпсън шоу“ — последното го произнесе с нещо като наслада. „Симпсън шоу“ компенсираше това, което правеше тя за бюджета с лимузините.

— Значи сте доволна.

— Да, разбира се — тя отвори чантата си и извади папката да провери името на човека, на когото трябваше да се обади в радиостанцията.

— Защо тогава изглеждате толкова ядосана?

— Не разбирам за какво говорите.

— Имате една резка... Ето тук — прокара той пръст между веждите ѝ. Джулиет отскочи рязко назад от докосването, преди да се бе усетила. Карло само наклони глава и я погледна. — Можете да се усмихвате и да говорите с тих, любезен глас, ала тази резка ви издава.

— Много съм доволна от записа — повтори тя.

— Но?

Добре, помисли Джулиет, сам си го просеше.

— Може би ме нервира да гледам как една жена се прави на глупачка — пъкна папката обратно в чантата си. — Знаете ли, Лиз Маркс е омъжена.

— Брачните халки са неща, които се опитвам моментално да забелязвам — сви рамене той. — Вашите указания бяха да съм чаровен, не беше ли така?

— Може би чарът има по-различно значение в Италия.

— Както ви казах, трябва да дойдете в Рим.

— Предполагам, че ви е много приятно жените да се прехласват по вас.

Карло ѝ се усмихна, весело, симпатично, невинно.

— Но разбира се!

В гърлото ѝ се надигна смях, ала тя го преглътна. Нямаше да се поддаде на очарованието му.

— По време на това турне ще трябва да си имате работа и с някои мъже.

— Обещавам да не целувам ръка на Симпсън.

Този път не успя да сдържи смеха си. За момент се предаде и го пусна на воля. Той видя, макар и съвсем за малко, младостта и енергията под дисциплината. Би му се искало да я задържи по-дълго такава — засмяна, спокойна с него и със себе си. Това би било предизвикателство, помисли си, да намери нужната последователност от бутони, които трябва да натисне, за да кара очите ѝ по-често да се смеят. Обичаше предизвикателствата — особено когато бяха свързани с жена.

— Джулиет... — името ѝ излетя от устните му по начин, който можеше да овладее само един европейец. — Няма за какво да се безпокоите. Вашата порядъчно омъжена Лиз преживя само приятния флирт с мъж, който най-вероятно никога повече няма да види. Съвсем безопасно. Може би заради това тази вечер ще намери повече романтика със съпруга си.

Джулиет го изгледа със своя директен и сериозен поглед.

— Имате доста високо мнение за себе си, нали?

Карло се засмя. Не бе сигурен дали чувства облекчение, или съжаление, че никога не бе срещал друга като нея.

— Не повече, отколкото имам основание, кара. Всеки човек с характер оставя своя белег върху другия. Вие бихте ли искали да напуснете този свят, без да оставите белег?

Не. Не, това бе нещо, което бе твърдо решена да не стори. Облегна се назад, но не отстъпи.

— Предполагам, че някои от нас държат да оставят по-големи белези от другите.

Той кимна:

— Аз не искам да правя нищо дребно.

— Внимавайте, господин Франкони, ще започнете да вярвате в собствения си образ.

Лимузината бе спряла, ала преди Джулиет да се бе измъкнала към вратата, Карло я хвана за ръката. Тя вдигна очи към него и този път не видя приветливия, чувствен италиански майстор-готвач, а един мъж на силата. Един мъж, осъзна Джулиет, който бе съвсем наясно докъде може да го отведе тя.

Джулиет не помръдна. Чудеше се колко други жени са усещали желязната му хватка под кадифените ръкавици.

— Аз нямам нужда от образи, Джулиет — гласът му бе тих, чаровен, красив, но в тона му се долавяше стоманено острие. — Франкони е просто Франкони. Приемете ме като това, което виждате, или вървете по дяволите.

Спокойно излезе от колата преди нея, обърна се, хвана я за ръката и я изведе — любезен, почтителен, дори обикновен жест. Жест, осъзна Джулиет, който изразяваше тяхното положение. Мъж и жена. В момента, в който стъпи на тротоара, тя издърпа ръката си.

Двете шоута и деловият обяд бяха зад гърба им. Джулиет остави Карло в книжарницата, вече пълна с жени, които се бяха наредили на опашка да погледнат Карло Франкони и да разменят няколко думи с него. Досега се бяха справили с журналиста и фотографа, а мъж като Франкони не би имал нужда от нейната помощ, за да се оправи с тълпа жени. Въоръжена с дребни пари и кредитната си карта, тя тръгна да търси телефонен автомат.

През първите четиридесет и пет минути говори с помощничката си и запълваше бележника си с часове, дати и имена, докато движението на Лос Анджелис фучеше покрай телефонната кабина. По врата ѝ се спускаше струйка пот и тя се чудеше дали не бе избрала най-горещото място в града.

Денвър все още не изглеждаше толкова обещаващ, колкото се бе надявала, ала Далас... Докато пишеше, Джулиет прехапа устни. В Далас щеше да бъде невероятно. Може би щеше да ѝ се наложи да удвои дневната си доза витамини, за да издържи на двадесет и четиричасовия маратон, но щеше да бъде невероятно.

След като свърши с Ню Йорк, набра първия номер в Сан Франциско. Десет минути по-късно вече стискаше зъби. Не, човекът, когото търсеше, бе повален от вирус. Тя съжаляваше, искрено съжаляваше, че той бе болен. Ала трябваше ли да се разболе, без да остави да го замести някой с поне две мозъчни клетки?

Младото момиче с писукация глас бе чувало за готварската демонстрация. Да, тя знаеше всичко и нали щеше да е забавно? Популярни песни? Може би можеше да пита някой познат музикант. А, лекции? Леле, ама тя наистина нищичко не разбираше от такива неща.

Сервиз? Божке, ако толкова трябваше, щеше да потърси някой автомонтъор.

Още преди разговорът да бе свършил, Джулиет вадеше от чантата си аспирина. Както се очертаваха нещата, щеше да се наложи да отиде в супермаркета поне два часа преди демонстрацията, за да е сигурна, че всичко е наред. А това означаваше да се сбие графика.

Като свърши разговорите си, излезе от телефонната будка на ъгъла и с аспирин в ръка се насочи към книжарницата с надеждата, че там ще ѝ дадат чаша вода и едно тихо ъгълче.

Никой не я забеляза. И да се бе довякла по корем от пустинята, пак никой нямаше да я забележи. Малката, доста изискана книжарница се тресеше от смях. Зад щанда нямаше нито един продавач. В левия ъгъл на залата имаше магнит. Неговото име бе Франкони.

Този път не бяха само жени, забеляза с интерес Джулиет. Сред тълпата се забелязваха и мъже. Някои от тях може и да са били довлечени насила от жените си, но сега истински се забавляваха. Приличаше на коктейл, само дето нямаше цигарен дим и празни чаши.

Дори не можеше да го види, осъзна тя, докато си проправяше път към дъното на магазина. Той бе обкръжен, погълнат от тълпата. Като поклащаше шишенцето с аспирин в ръката си, Джулиет бе доволна, че успя да си намери едно кътче. Може би всичката слава бе за него, помисли тя. Ала не би си сменила мястото с неговото.

Погледна към часовника си и забеляза, че Карло имаше на разположение още цял час. Дали щеше да успее за толкова време да стопи тълпата? Смътно ѝ се прииска да можеше да си намери стол. Пусна аспирина в джоба си и започна да се оглежда.

— Невероятен е, нали? — чу Джулиет някакъв глас от другата страна на рафта.

— Господи, да. Радвам се, че ме убеди да дойда.

— За какво са приятелите?

— Мислех, че ще се отегча до смърт. Чувствам се като дете на рок концерт. Той има такъв...

— Стил — подсказа другият глас. — Ако такъв мъж някога се появи в живота ми, повече няма да излезе оттам.

Джулиет от любопитство заобиколи рафтовете. Не бе сигурна какво очакваше — млади домакини, студентки в колеж. Видя две

красиви жени на възраст около тридесет години, и двете с елегантни делови костюми.

— Трябва да се връщам в офиса — едната жена погледна мъничкия си „Ролекс“. — В три имам среща.

— А аз трябва да бързам за съда.

И двете прибраха подписаните от Карло книги в кожените си чанти.

— Защо никой от мъжете, с които се срещам, не ми целува ръка, без да изглежда като на сцена в едноактна пиеса?

— Стил. Всичко опира до стила.

С това заключение, или може би оплакване, двете жени изчезнаха в тълпата.

В три и петнадесет той все още раздаваше автографи, но тълпата бе изтъняла достатъчно, за да може Джулиет да го види. Стил, принудена бе да признае, имаше. Никой, който се приближаваше до масата с книга, не получаваше бърз подпис, отработена усмивка и махване с ръка. Карло говореше с тях. Наслаждаваше им се, поправи се Джулиет, независимо дали това бе ухаеща на лавандула баба или млада жена с пеленаче на ръце. Как знаеше какво точно да каже на всеки от тях, чудеше се тя, та да ги накара да си тръгнат от масата със смях, с усмивка или с въздишка?

Първият ден от турнето, напомни си Джулиет. Дали щеше да успее да се запази на това ниво цели три седмици? Времето щеше да покаже, реши мъдро тя и изчисли, че щеше да му остави още петнадесет минути, преди да започне да го насочва към вратата.

Не бе лесно, дори и след като продължи петнадесетте минути до половин час. Джулиет започна да вижда как ще протече турнето. Карло щеше да очарова и радва, а тя щеше да играе по-непривлекателната роля на фелдфебел. За това ѝ плащаха, напомни си решително и започна да се усмихва, да бърби и да избутва хората към вратата. Към четири бяха останали само една шепа закъснели посетители. С извинения и желязна хватка успя да освободи Карло.

— Това мина много добре — започна Джулиет, докато го вкарваше в колата. — Една от продавачките ми каза, че почти са разпродали книгата. Направо се чудя колко макарони ще се стотвят тази вечер в Лос Анджелис. Смятайте го за още един триумф днес.

— Грация.

— Прего. Обаче няма винаги да имаме възможността да пресрочваме с по един час — предупреди тя, когато вратата на лимузината се затвори зад нея. — Ще ви бъде от полза, ако се опитвате да следите времето и да започвате да приключвате, да кажем, половин час преди срока. Имате час и петнадесет минути, преди да ви включат в ефир и...

— Прекрасно — той натисна едно копче и нареди на шофьора да обикаля из улиците.

— Но...

— Дори аз имам нужда да се помотая — отвори малкото вградено барче. — Коняк — реши Карло и без да я пита, наля две чаши. — Вие имахте два часа да зяпате витрините и да се разхождате. — Облегна се назад и протегна дългите си крака.

Джулиет си помисли за онзи час и половина, който прекара на телефона, после за времето, през което разгонваше клиентите. Бе прекарала точно два и половина часа на крака, ала не каза нищо. Конякът влизаше леко и я стопляше.

— Включването в новините ще продължи четири, четири и половина минути. Не изглежда много време, но ще се изненадате колко неща могат да се съберат в него. Не забравяйте да споменете заглавието на книгата и раздаването на автографи и демонстрацията в колежа утре следобед. Чувствената страна на храната, готвенето и яденето са страхотно попадение. Ако...

— Ще имате ли нещо против да дадете интервюто вместо мен? — попита той толкова любезно, че тя вдигна поглед.

Значи можеше да бъде и раздражителен.

— Вие се справяте великолепно с интервютата, господин Франкони, но...

— Карло — преди да бе успяла да отвори тефтера си, той хвана ръката ѝ. — Наричай ме Карло и остави за десет минути проклетите бележки. Каж ми, моя много организирана Джулиет Трент, защо ние сме тук заедно?

Тя се опита да издърпа ръката си, ала я бе хванал по-здраво, отколкото очакваше. За втори път доби пълното усещане за власт, сила и решителност.

— За да рекламираме книгата.

— Днес мина добре, си?

— Да, засега...

— Днес мина добре — повтори Карло и Джулиет започна да се дразни от честите му прекъсвания. — Аз ще се появя по тези местни новини, ще поговоря няколко минути и после ще отида на така необходимата делова вечеря, когато много повече би ми се искало да си остана в стаята с една пържола и бутилка вино. С теб. Сами. Тогава ще мога да те видя без благопристойното ти делово костюмче и без благопристойните ти делови обноски.

Тя нямаше да си позволи да потрепери. Нямаше да си позволи да реагира по никакъв начин.

— Тук сме се събрали по работа. Това е единственото, което ме интересува.

— Може — съгласи се той прекалено лесно и в пълно противоречие с думите си плъзна ръка по врата ѝ. Нежно, но не толкова, че Джулиет да може да се отдръпне. — Обаче имаме цял час, преди да започне нашата работа. Не ми натяквай този график.

Лимузината миришеше на кожа, осъзна тя изведнъж. На кожа, на богатство и на Карло. Колкото бе възможно по-непринудено отпи от чашата си.

— Графиците, както ти самият каза тази сутрин, са част от моята работа.

— Имаш един свободен час — напомни ѝ той и вдигна вежди, преди да бе успяла да отговори. — Затова, отпусни се. Краката те болят, затова свали си обувките и си изпий коняка — Карло остави своята чаша и свали чантата ѝ на пода, така че между тях вече нямаше нищо. — Отпусни се — каза отново, ала не изглеждаше недоволен, че Джулиет се напрегна. — Нямам намерение да правя любов с теб на задната седалка на колата. Засега — усмихна се на пламналия в очите ѝ гняв, защото бе видял там и колебание, и вълнение. — Един ден, съвсем скоро, ще намеря подходящия момент за това, подходящото място и подходящото настроение.

Наведе се по-близо, така че да чувства как дъхът ѝ трепти върху устните му. Знаеше, че ако сега направи следващата стъпка, тя ще му удари плесница. Битката може би щеше да му бъде приятна. Руменината по скулите ѝ не бе от витамини или билки, а от страст. Изразът на очите ѝ бе много близък до покана. Джулиет очакваше от

него да се приближи още на един сантиметър, за да опре гръб на седалката и да стисне устни. Чакаше го, самоуверена и готова.

Усмихна се. Устните му се доближиха точно дотолкова, че напрежението в нея да нарасне колкото неговото. Позволи на погледа си да се плъзне надолу, към устните ѝ, за да си представи вкуса им, мекотата, сладостта. Брадичката ѝ оставаше вдигната дори когато той прокара пръст по нея.

Карло нямаше намерение да направи това, което се очакваше от него. С бавно и лениво движение се облегна назад, кръстоса крака и затвори очи.

— Свали си обувките — посъветва я отново. — Моят и твоят график би трябвало много добре да се съчетаят.

В следващия момент, за нейна изненада, заспа. Не се преструваше, а наистина заспа дълбоко, сякаш бе изключил някакъв бутон.

Тя с трясък остави недопитата си чаша и скръсти ръце. Беше ядосана, помисли си. По дяволите, наистина беше ядосана, защото той не я целуна. Не защото ѝ се искаше да го стори, каза си, вторачена през затъмнения прозорец. А защото ѝ бе отнел възможността да му покаже ноктите си.

Започваше да си мисли, че с удоволствие би проляла малко италианска кръв.

ТРЕТА ГЛАВА

Багажът им бе събран и натоварен в лимузината. За всеки случай Карло в последния момент се върна да провери дали не бе забранил нещо. Джулиет и досега си спомняше пътуването с един автор на криминални романи, който осем пъти си забрави четката за зъби в турне през осем града. Една бърза проверка бе по-лесна, отколкото среднощното търсене на отворен магазин.

Разплащането в хотела мина бързо и без обичайните засечки в последната минута. За нейно облекчение, сметката за допълнителните услуги за стаята на Карло бе малка и разумна. Пътните й пари можеше и да стигнат. С минимум проблеми напуснаха Уилшир. Тя можеше само да се надява, че на летището и в хотела в Сан Франциско щяха да минат също толкова леко.

Не й се искаше да мисли за „Симпсън шоу“.

Нямаше нужда да му чете лекции. Знаеше, че Карло бе прекарал достатъчно време в Щатите, за да разбира колко бе важна кратката демонстрация на правилния начин за приготвяне на мус „тортони“ и десетте минути в ефир. От петнадесет години това бе най-известното нощно шоу в страната. Боб Симпсън бе американска институция. Десет минути в неговото предаване можеха да покачат продажбите на една книга дори в най-отдалечените райони. Или да ги убият.

И, щастие неземно, помисли Джулиет с наново надигнало се вълнение, наистина изглеждаше впечатляващо да има „Симпсън шоу“ в маршрута си. Помоли се наум Карло да не пропилее този шанс.

Провери малкия фризер зад кулисите, за да е сигурна, че десертът, който Карло бе приготвил днес следобед, си бе на мястото и бе готов за показване. Той трябваше да се замразява в продължение на четири часа, така че за зрителите щяха да изиграят играта „преди и след“. Карло щеше да го направи на живо и след минути — хоп, щяха да покажат готовия десерт.

Макар че той вече бе уточнил с редактора и програмния директор цялата процедура и съставните ѝ части, Джулиет отново ги прехвърли. Битата сметана се изстудяваше и досега никой от персонала не бе откраднал нито една от бадемовите сладки. Сухото шери, което Карло бе поискал, бе доставено и чакаше. Още никой не бе разпечатал бутилката, за да го опита.

Джулиет почти вярваше, че ако се наложеше, тя сама би забъркала фантастичния замразен десерт и можеше само да благодари на Бога, че нямаше да трябва да направи кулинарна демонстрация пред милиони телевизионни зрители.

Карло обаче сякаш не чувстваше никакво напрежение, помисли Джулиет, когато се разположиха в актьорската стая. Не, той вече се усмихваше широко на дребничката полуоблечена блондинка на дивана ѝ предлагаше чаша кафе от автомата.

Кафе? Дори като за Холивуд човек трябваше да има доста развнтено въображение, за да нарече кафе съдържанието на кафеарката. Джулиет бе опитала глътка от течността, която приличаше на топла кал, и бе оставила чашката настрана.

Дребната блондинка очевидно бе новата любов на някой от популярните нощни водещи и се тресеше от нерви. Карло се разположи на дивана до нея и започна да ѝ приказва, сякаш бяха стари приятели. Когато вратата на стаята отново се отвори, тя вече се заливаше от смях.

Самата актьорска стая беше бежова — бледо, непривлекателно бежово. И тясна. Климатичната инсталация работеше, но почти не се усещаше. Въпреки това Джулиет знаеше колко много от прочутите и почти прочутите са седели в тази скучна стая и са си гризали ноктите от нерви. Или бързо са отпивали от някоя плоска бутилка.

Карло бе сменил съмнителното кафе с чиста вода и се бе разположил удобно на дивана, праметнал една ръка през облегалката. Приличаше на човек, който се забавлява в собствения си дом. Джулиет си помисли, че е трябвало да пъкне в чантата си таблетки против киселини.

Тя се преструваше, че проверява отново графика, докато Карло очароваше изгряващата звезда, а на огромния цветен екран в отсрещния ъгъл на стаята течеше „Симпсън шоу“.

В този момент влезе майmunата. Джулиет вдигна поглед и видя премененото в смокинг шимпанзе. Дългата му ръка държеше висок слаб мъж с измъчени очи и нервна усмивка. Тя малко притеснено погледна към Карло. Той кимна на двамата новодошли и веднага насочи отново вниманието си към блондинката.

Докато Джулиет си казваше да се успокои, шимпанзето се ухили, отметна назад глава и произнесе дълга, гръмогласна реч.

Блондинката прихна, ала изглеждаше така, сякаш бе готова да скочи и да хукне, ако майmunата се приближи с още една стъпка, със смокинг или без смокинг.

— Дръж се прилично, Бъч — слабият мъж се прокашля и обходи с поглед стаята. — Бъч току-що миналата седмица завърши един филм — обясни той, без да се обръща специално към никого. — Чувства се малко неспокоен.

Обявиха името на блондинката и тя, разлюлявайки пайетите по себе си, се запъти към вратата. Карло с известно удовлетворение забеляза, че вече не бе толкова нервна, както когато седна до нея. Бъдещата звезда се обърна и го възнагради с една зъбата усмивка.

— Пожелай ми късмет, скъпи.

— Късмет.

За възмущение на Джулиет, блондинката му изпрати една въздушна целувка и изчезна. Слабият мъж сякаш видимо се отпусна.

— Това е голямо успокоение. От блондинките Бъч се превъзбужда.

— Разбирам... — Джулиет се замисли за собствената си коса. Можеше да се приеме за кестенява или руса, според желанието. Дано Бъч я смяташе за кестенява и невъзбуждаща.

— Но къде е лимонадата? — нервността на мъжа се върна с пълна сила. — Знаят, че Бъч иска лимонада, преди да излезе в ефир. Успокоява го.

Джулиет прехапа върха на езика си, за да не се изкиска. Карло и Бъч се гледаха с някакво толерантно разбиране.

— Изглежда ми достатъчно спокоен — осмели се да забележи Карло.

— Кълбо от нерви — възрази мъжът. — Няма да мога да го пусна пред камерата.

— Сигурно са забравили — усмихна се Джулиет, защото бе свикнала да успокоява паниката. — Може би трябва да питате някой от гардеробиерите.

— Така и ще направя. — Мъжът потупа Бъч по главата и излезе.

— Но... — Джулиет се надигна, после отново седна. Шимпанзето стоеше наред с нея, опряло ръце на пода. — Не съм сигурна, че трябваше да оставя този звяр.

— Бъч — поправи я Карло. — Мисля, че е съвсем безопасен — изпрати на шимпанзето една бърза усмивка. — Определено има отличен шивач.

Тя вдигна поглед. Шимпанзето се хилеше и намигаше.

— Тикове ли има — обърна се Джулиет към Карло, — или флиртува с мен?

— Флиртува, ако е мъжкар и има някакъв вкус — разсъди той. — А както вече казах, шивачът му е доста добър. Какво ще кажеш, Бъч? Харесва ли ти моята Джулиет?

Бъч отметна глава и издаде серия от звуци, които според Джулиет можеха да се приемат и като съгласие, и като несъгласие.

— Виждаш ли? Той оценява една красива жена.

Тя се засмя. Дали бе привлечен от звука, или просто реши, че бе време да предприеме нещо, ала Бъч се заклатушка към нея и, все още хилейки се, сложи ръка на голото ѝ коляно. Този път бе сигурна, че ѝ намигна.

— Никога не съм правил такива недвусмислени ходове при първо запознанство — забеляза Карло.

— Някои жени предпочитат прекия подход — Джулиет реши, че Бъч бе безопасен и му се усмихна. — Прилича ми на някого — погледна невинно към Карло. — Трябва да е заради тази подкупваща усмивка... — преди да бе успяла да довърши, Бъч скочи в скута ѝ и обви дългата си ръка около нея. — Много е сладък — засмя се отново и се вгледа в лицето на шимпанзето. — Мисля, че има твоите очи.

— Ах, Джулиет, струва ми се, че трябва да...

— Макар че може би е по-интелигентен.

— О, сигурен съм, че е умен — Карло се изкашля в шепата си, докато гледаше пъргавите пръсти на маймуната. — Джулиет, би ли...

— Разбира се, че е умен, нали играе във филми — тя искрено се забавляваше. Шимпанзето се хилеше насреща ѝ. — Гледала ли съм

някой твой филм, Бъч?

— Не бих се изненадал, ако всичките са порно.

Джулиет почеса Бъч под брадичката.

— Колко грубо, Карло.

— Просто предположение — погледът му се плъзна по нея. —
Каж ми, Джулиет, чувстваш ли течение?

— Не, бих казала, че тук е прекалено топло. Горкото животно е навлечено с този смокинг — засмя се на Бъч и той щракна със зъби срещу нея.

— Джулиет, вярваш ли, че хората могат да разкриват своята индивидуалност с дрехите, които носят? Да изпращат сигнали, ако разбираш какво имам предвид.

— Хм? — тя объркано вдигна рамене и помогна на Бъч да си намести вратовръзката. — Предполагам, че да.

— Струва ми се много интересно, че носиш розово бельо под такава целомъдрена блуза.

— Моля?!

— Наблюдение, мио аморе — погледът му отново се плъзна надолу. — Просто наблюдение.

Без да помръдва, Джулиет раздвижи само главата си. За момент устата ѝ остана отворена както блузата. Маймуната с умното лице и отличния шивач чевръсто бе разкопчала всичките ѝ копчета.

Карло изгледа Бъч с възхищение.

— Трябва да го попитам как е усъвършенствал тази техника.

— Ах, ти...

— Не аз — той сложи ръка на сърцето си. — Аз съм невинен свидетел.

Тя рязко се изправи и шимпанзето падна на пода. Когато се пъкна в съседната гримьорна, чу смеха на двама мъжкарци — единият шимпанзе, другият кучи син.

— Е, кара, шоуто мина добре. Не само че заглавието беше споменато три пъти, а и показаха книгата в хубав едър план. Моят мус „тортони“ беше истински триумф, а освен това харесаха и анекдота ми за готвенето на дълго, чувствено италианско ядене.

— Ти си направо цар на анекдотите — измърмори Джулиет.

— Аморе, маймуната се опита да те съблече, не аз — въздъхна самодоволно. Не си спомняше да бе изпитвал такава наслада от демонстрация... — Ако бях аз, щяхме да изпуснем цялото шоу.

— А ти непременно трябваше да разкажеш тази история в ефир, нали? — тя го изгледа студено и убийствено. — Знаеш ли колко милиони хора гледат това предаване?

— Историята беше чудесна — в сумрака на колата Джулиет видя блясъка в очите му. — Повечето милиони хора обичат хубавите истории.

— Всички, с които работя, са гледали това шоу — тя усети, че бе стиснала зъби и се насили да ги отпусне. — Ти не само просто... Просто седеше там и остави това сръчно създанийце почти да ме разсъблече, а после и го разпространи по националната телевизия.

— Мадонна, спомни си, че се опитах да те предупредя.

— Нищо такова не си спомням.

— Но ти беше толкова очарована от Бъч — продължи той. — Признавам, на мен самия ми беше трудно да не се очаровам — плъзна поглед по примерно закопчаната ѝ блуза. — Имаш прелестна кожа, Джулиет. Може за момент да съм се смутил. Оставям себе си, един обикновен, слаб мъж, на твоята милост.

— Ох, млъкни — тя скръсти ръце и се загледа право пред себе си.

Не проговори чак докато шофьорът не спря пред летището. После измъкна пътната си чанта от багажника. Знаеше, че всеки път имаше опасност куфарът да се загуби — да го изпратят в Сан Хосе, вместо в Сан Диего — затова винаги носеше най-необходимите неща със себе си. Подаде билета си и билета на Карло, за да ги регистрират, докато тя се разплащаше с шофьора. Това я накара да се замисли за своя бюджет. Бе успяла да оправдае разноските за лимузини в Лос Анджелис, ала отсега нататък щяха да са таксите и коли под наем. Сбогом, блясък, помисли тъжно и прибра в джоба разписката. Здравей, действителност.

— Не, това аз ще го нося.

Обърна се и видя как Карло сочи към голямата кожена кутия.

— По-добре такова голямо нещо да се даде на багаж.

— Никога не давам на багаж оръдията си на труда. — Той метна на рамо пътната си чанта и вдигна кутията за дръжката.

— Както искаш — сви рамене Джулиет и мина с него през автоматичните врати. Налягаше я умора, усети тя, а не ѝ се бе налагало да приготвя разни завързани десерти. Ако Карло бе човешко същество, би трябвало да е изтощен не по-малко от нея. Можеше да я дразни по безброй начини, но поне не се мусеше. Потисна въздишката си. — Имаме половин час, преди да ни повикат. Искаш ли едно питие?

Той ѝ се усмихна приятелски:

— Примирие?

Джулиет неволно отвърна на усмивката.

— Не, питие.

— Добре.

Намериха тъмен, препълнен салон и си проправиха път към една свободна маса. Тя гледаше как Карло с мъка провира кутията си между хора и столове, докато накрая я остави под масата.

— Какво има вътре?

— Оръдия на труда — обясни той отново. — Ножове, добре подбрани по тегло, шпатули от неръждаема стомана с нужния размер и баланс. Собствените ми олио и оцет. И някои други неща от първа необходимост.

— Смяташ да влачиш олио и оцет през летищата от едното до другото крайбрежие? — Джулиет поклати глава и вдигна поглед към сервитьорката. — Водка и сок от грейпфрут.

— Бренди. Да — отговори Карло и отново насочи вниманието си към Джулиет, след като бе замаял сервитьорката с една бърза усмивка. — Защото на американския пазар няма продукти, които да се сравнят с моите — взе един фъстък от купичката на масата. — На никой пазар няма продукти, които да се сравнят с моите.

— Все пак можеше да ги дадеш на багаж — настоя тя. — В края на краищата, даваш ризите и вратовръзките си.

— Не доверявам оръдията си на труда на ръцете на носачите — лапна фъстъка. — Една риза лесно може да се смени, дори може да ти омръзне. Ала една отлична тел за разбиване е съвсем друго. Когато те науча да готвиш, ще разбереш.

— Ще ме научиш да готвя, когато прелетиш до Сан Диего без самолет. А сега, знаеш, че по „Добро утро, Сан Диего“ ще показваш как се правят лингуини с миден сос. Предаването започва в осем, така че ще трябва да бъдем в студиото в шест, за да подготвим нещата.

Според него единственото прилично готвене по това време на денонощието би било закуска с шампанско за двама.

— Защо американците държат да стават по тъмно, за да гледат телевизия?

— Ще организирам анкета и ще разбера — отвърна Джулиет разсеяно. — Междувременно ти ще приготвиш едно блюдо, което ще сложим настрани, както направихме тази вечер. В ефир ще покажеш всичките етапи на приготвянето, но, разбира се, няма да имаме достатъчно време, за да го довършиш. Затова ще ни трябва първото блюдо. А сега, добрата новина — усмихна се бързо на сервитьорката, която донесе напитките им. — В студиото е настъпило малко объркване, затова ще се наложи сами да си донесем продуктите. Трябва да ми дадеш списък какво ти трябва. Като те настаня в хотела, ще изтичам да ги взема. Би трябвало да има денонощни магазини.

Той прехвърли наум продуктите и подправките за своето блюдо от плоски спагети „лингуини кон вонголе бианке“. Наистина, на американския пазар някои от нещата можеше и да ги има, ала за щастие носеше нещичко и в кутията, която лежеше в краката му. Миденият сос бе негов специалитет, който в никакъв случай не можеше да се подценява.

— И среднощното пазаруване из магазините за хранителни стоки ли е част от работата на рекламния агент?

Тя му се усмихна. Карло реши, че това бе не само прекрасно, а бе и първият път, когато му се усмихва наистина.

— По време на турне всичко, което трябва да се свърши, е работа на рекламния агент. И така, ако ми изброиш продуктите, аз ще ги запиша.

— Не е необходимо — той завъртя в ръце брендито и отпи. — Аз ще дойда с теб.

— Ти трябва да се напиш — Джулиет вече ровеше в чантата за химикалка. — Дори ако дремнеш в самолета, пак ще ти се съберат най-много пет часа сън.

— На теб също — подчерта Карло и когато тя понечи да възрази, вдигна вежди и я прекъсна по своя мълчалив начин. — Може да не се доверявам на един аматьор да ми избира мидите.

Джулиет го погледна, докато отпиваше. Може пък да бе кавалер, помисли тя. Въпреки репутацията му на женкар и прекомерната му

суета, той бе един от рядко срещаните мъже, които знаеха как да бъдат внимателни с жените, без да се държат покровителствено с тях. Реши в края на краищата да му прости за Бъч.

— Допивай, Франкони — вдигна наздравица към него с почти приятелски жест. — Трябва да хващаме самолета.

— Салуте — и той вдигна чашата си.

Не спориха, докато не се качиха на самолета. Джулиет съвсем малко мърмори, докато му помагаше да намести невероятната си кутия под седалката.

— Полетът е кратък — тя погледна часовника си и изчисли, че пазаруването наистина щеше да остане за след полунощ. Щеше да се наложи сутринта да пие от противната бирена мая. — Ще се видим, когато кацнем.

Карло я хвана за ръката, преди да бе успяла да мине край него.

— Къде отиваш?

— На моето място.

— Не си ли тук? — посочи мястото до себе си.

— Не, аз съм втора класа — трябваше да се отмести, за да направи място на друг пътник да мине.

— Защо?

— Карло, задръстила съм пътеката.

— Защо си във втора класа?

Джулиет въздъхна като родител, поучаващ капризно дете:

— Защото един издател е повече от щастлив да се изхвърли с билет за първа класа за един автор на бестселъри или знаменитост. За рекламните агенти стилът е различен и той се нарича втора класа — някой я блъсна с куфар по бедрото. Сто на сто щеше да ѝ стане синина. — А сега, ако ме пуснеш, ще престанат да ме удрят и ще мога да си седна.

— Първата класа е почти празна — посочи Карло. — Можеш да си доплатиш.

Тя успя да си издърпа ръката.

— Не разклащай системата, Франкони.

— Аз винаги разклащам системата — съобщи той, докато Джулиет вървеше по пътеката към мястото си. Да, наистина му харесваше начина, по който вървеше.

— Господин Франкони — една стюардеса му се усмихваше лъчезарно. — Мога ли да ви донеса нещо за пиене, след като излетим?

— Какво ви е бялото вино?

Тя му каза и Карло се настани на мястото си. Малко банално, помисли, ала не съвсем отвратително.

— Нали забелязахте младата жена, с която говорех. С коса с цвят на мед и с упорита брадичка.

Усмивката ѝ остана сияеща и услужлива, макар според нея да бе безобразие, че той мислеше за друга жена.

— Разбира се, господин Франкони.

— Занесете ѝ чаша вино от мен.

Джулиет би помислила, че ѝ бе провървяло мястото ѝ да е до пътеката, ако мъжът до нея вече не се бе проснал и не хъркаше. Пътуването не бе толкова бляскаво, помисли кисело и изхлузи обувките си. Не беше ли голям късмет, че още следващата вечер ѝ предстоеше нов полет?

Не се оплаквай, Джулиет, напомни си тя. Когато имаш своя собствена агенция, ще можеш да изпращаш някой друг на тези досадни пътувания.

По време на излитането мъжът до нея хъркаше. Жената от другата страна на пътеката държеше в едната си ръка цигара, а в другата запалка и чакаше да изгасне надписът, забраняващ пушенето. Джулиет извади бележника си и започне да пише.

— Госпожице?

Тя потисна прозявката си и вдигна очи към стюардесата.

— Извинете, но не съм поръчвала напитки.

— От господин Франкони.

Джулиет прие виното и погледна към първата класа. Колко е подъл, помисли. Опитваше се да разбие защитата ѝ, като се държеше мило. Затвори бележника и се облегна назад.

Успяваше.

Едва допи виното, докато кацнат, ала то я бе отпуснало. Дотолкова я бе отпуснало, усети тя, че единственото, което искаше, бе да намери една тъмна стая и едно меко легло. След час-два, обеща си Джулиет и взе чантичката и пътния сак.

Карло я чакаше в първата класа с една много млада и много хубава стюардеса. Никой от тях не изглеждаше ни най-малко изморен

от пътуването.

— Ах, Джулиет, Дебора знае един прекрасен денонощен супермаркет, където можем да намерим всичко, което ни трябва.

Джулиет погледна към тъничката като върба брюнетка и успя да се усмихне.

— Колко удобно.

Той хвана ръката на стюардесата и, неизбежно според Джулиет, я целуна.

— Ариведерчи.

— Не си губиш времето, а? — изкоментира тя в момента, в който слязоха от самолета.

— Човек трябва да умее да се наслади на всеки преживян момент.

— Да ти дам един старомоден съвет — Джулиет намести сака на рамото си и се запъти към лентата с багажите. — Трябва да си го татуираш.

— Къде?

Тя не си направи труда да го погледне как се смее насреща ѝ.

— Където ще изглежда най-добре, естествено.

Наложи се да чакат за багажа си по-дълго, отколкото би искала, и дотогава отпускащият ефект на виното бе напълно отшумял. Имаше да се върши работа. Тъй като му харесваше да я наблюдава в действие, Карло я остави да се справи сама.

Джулиет намери такси, даде бакшиш на носача и каза на шофьора името на хотела. Докато бързаше до Карло, улови усмивката му.

— Нещо смешно ли има?

— Толкова си експедитивна.

— Това комплимент ли е, или обида?

— Аз никога не обиждам жена — каза го толкова просто, че тя бе сигурна, че е истина. За разлика от нея, той бе съвсем спокоен и не особено сънлив. — Ако това беше Рим, щяхме да отидем в някое тъмно малко кафе, да пием тежко червено вино и да слушаме американска музика.

Джулиет затвори своя прозорец, защото въздухът бе влажен и студен.

— Турнето да не разстройва нощния ти живот?

— Засега стимулиращата компания ми е приятна.

— Утре имаш да работиш до припадък.

Карло помисли за досегашния си живот и се усмихна. На девет години бе разпределял времето си между училището, миенето на чинии от вечеря и чистенето на кухни. На петнадесет бе сервирал в заведение и през свободното си време бе изучавал подправките и сосовете. В Париж бе съчетавал дългото тежко обучение с работата като помощник салонен управител. Дори сега неговият ресторант и клиентите го държаха зает по дванадесет часа на ден. Не целият му живот бе вписан в старателно напечатаната биография, която Джулиет носеше в чантата си.

— Нямам нищо против работата, стига да ме интересува. Мисля, че и ти си същата.

— Аз трябва да работя — поправи го тя. — Но е по-лесно, ако ти е приятно.

— По-добре се справяш, когато ти е приятно, и ти личи. Амбицията без определено удоволствие, Джулиет, е студена и когато се постигне, оставя един блудкав вкус.

— Ала аз съм амбициозна.

— О, да — той се обърна да я погледне и тя изпита вълнение, за което бе сигурна, че бе прекалено разумна, за да изпитва. — Но не си студена.

За момент Джулиет помисли, че би било по-добре да не е прав.

— Ето го хотелът — насочи вниманието си настрани, доволна, че трябваше да се заеме с подробностите. — Почакайте ни — нареди на шофьора. — Ще излезем веднага щом се регистрираме. Казаха ми, че има чудесен изглед към залива — влезе във фоайето с Карло, докато пиколото се занимаваше с багажа им. — Жалко, че няма да имаме време да му се насладим. Франкони и Трент — съобщиха ти на служителката на рецепцията.

Фоайето бе тихо и празно. Ох, щастливците вече си спяха в леглата, помисли Джулиет и отметна един изплъзнал се кичур коса.

— Сутринта рано тръгваме и няма да можем да се върнем, така че внимавай да не забравиш нищо в стаята си.

— Ала ти, разбира се, все едно ще провериш.

Тя го погледна през рамо и подписа бланката.

— Просто част от обслужването — прибра ключа в джоба си. — Багажът може да се занесе направо горе — дискретно подаде на пиколото сгъната банкнота. — Ние с господин Франкони имаме малко работа.

— Да, госпожо.

— Харесва ми това в теб — за нейна изненада, Карло я хвана за ръка, докато излизаха навън.

— Кое?

— Твоята щедрост. Много хора биха се измъкнали, без да дадат бакшиш на момчето.

Джулиет сви рамене.

— Може би е лесно да си щедър, когато парите не са твои.

— Джулиет — той отвори вратата на чакащото такси и й направи знак да влезе. — Ти си достатъчно интелигентна. Не можеше ли... Как се казва... Да си спестиш бакшиша, а да пишеш разхода в отчета си?

— За пет долара не си заслужава да бъдеш нечестен.

— За нищо не си заслужава да бъдеш нечестен — Карло съобщи на шофьора адреса на супермаркета и се облегна назад. — Инстинктът ми казва, че ако се опиташ да излъжеш, наистина да излъжеш, езикът ти ще се върже.

— Господин Франкони, забравяте, че аз се занимавам с връзки с обществеността. Ако не умеех да лъжа, щях да остана без работа.

— Истинска лъжа — поправи я той.

— Не си ли противоречат тези думи?

— Може би си прекалено млада, за да познаваш разнообразието от лъжи и истини. А, виждаш ли, ето защо толкова ми харесва вашата страна — Карло се показва през прозореца, като видя големия осветен денонощен супермаркет. — Ако в Америка ти се приискат посред нощ сладки, купуваш посред нощ сладки. Толкова практично.

— За мен е удоволствие да услужа. Чакайте тук — каза тя на шофьора и слезе от отсрещната врата на Карло. — Надявам се, че знаеш какво ти трябва. Не ми се иска да стигна в студиото по изгрев-слънце и да трябва да бягам за черен пипер на зърна или нещо подобно.

— Франкони знае какво значи лингуини — обви ръка около рамото й и я привлече към себе си, докато влизаха в магазина. — Твоят първи урок, любов моя.

Първо я заведе в отдела за морски храни, където цъка с език, мърмори, отхвърля и избира, докато накрая се сдоби с нужното количество миди за две порции. Джулиет бе виждала как жени отделят толкова време и внимание на избора на годежен пръстен.

Тя буташе количката, докато той вървеше до нея и гледаше всичко. И пипаше. Консерви, кутии, бутилки — вземаше ги, оглеждаше ги и прокарваше дългите си художнически пръсти по етикетите, като четеше всичко до последната съставка. Джулиет с известно любопитство гледаше как диамантът му проблясва под флуоресцентната светлина.

— Чудно какво слагат в тези пакетирани боклуци — изкоментира Карло и остави поредната кутия обратно на щанда.

— Внимавай, Франкони, говориш за моята основна храна.

— Трябва да си болна.

— Пакетираните храни са освободили американката от кухнята.

— И са разрушили цяло поколение вкусови рецептори — той избираше подправките си внимателно и без бързане. Отвори три вида естрагон и ги подуши, преди да се спре на един от тях. — Казвам ти, Джулиет, възхищавам се от вашето американско удобство, от неговата практичност, но бих предпочел да пазарувам в Рим, където мога да вървя между рафтовете и да избирам зеленчуците направо от земята, рибата направо от морето. Нищо не е консервирано, както и музиката.

Карло не пропусна нито един рафт, ала тя бе толкова очарована, че забрави умората си. Никога не бе виждала човек, който да пазарува като Карло Франкони. Все едно, че обикаляше из музей със студент по история на изкуството. Той прелетя покрай брашната, като се мръщеше на всеки пакет. Джулиет за момент се уплаши да не ги отвори, за да опита съдържанието им.

— Това добро ли е?

— Ами, майка ми винаги от него вземаше, но...

— Добре. Винаги вярвай на майката.

— Тя е ужасна готвачка.

Карло решително сложи пакета в кошницата.

— Тя е майка.

— Странни думи от устата на мъж, на когото нито една майка не може да вярва.

— Към майките изпитвам най-дълбоко уважение. И аз имам майка. А сега ни трябва чесън, гъби, чушки. Пресни.

Той вървеше между рафтовете със зеленчуци, пипаше, стискаше и душеше. Джулиет предпазливо се оглеждаше за продавачи и бе благодарна, че бяха дошли в полунощ, а не по пладне.

— Карло, наистина няма нужда да проверяваш всичко чак толкова внимателно.

— Ако не го проверявам, откъде ще знам кое най-добро? — бързо ѝ се усмихна през рамо. — Казах ти, храната много прилича на жена. Те слагат в тази кутийка гъби и я затварят с етикет — с отвращение скъса бандерола, преди да бе успяла да го спре.

— Карло! Не можеш да го отвориш!

— Аз искам само това, което искам. Нали виждаш, някои са прекалено малки, прекалено мършави — търпеливо започна да вади гъбите, които не му вършеха работа.

— Значи ще изхвърлим това, което не ти харесва, когато стигнем в хотела. — Като дебнеше за нощния управител, тя започна да събира гъбите обратно в кутията. — Ако ти трябва, купи две кутии.

— Това е пилеене. Ти би ли си пиляла парите?

— Парите на издателя — бързо каза Джулиет и пъкна скъсаната кутия в кошницата. — Той ги пилее с удоволствие. Направо с възторг.

Карло спря за момент, после поклати глава:

— Не, не, не мога да го направя — ала когато понечи да бръкне в кошницата, Джулиет му препречи пътя.

— Карло, ако скъсаш още една кутия, ще ни арестуват.

— По-добре да отида в затвора, отколкото да купя гъби, които на сутринта няма да ми свършат работа.

Тя се засмя, но не отстъпи.

— Не, не е по-добре.

Преди да бе успяла да реагира, той прокара пръст по устните ѝ.

— Тогава заради теб, ала е против убежденията ми.

— Грация. Вече всичко ли имаш?

Погледът му също толкова бавно повтори линията, която бе описал пръстът му.

— Не.

— Добре, какво остава?

Карло пристъпи напред и понеже не го очакваше, Джулиет се озова уловена между него и количката за пазаруване.

— Тази вечер е за първи уроци — прошепна той и плъзна длани от двете страни на лицето ѝ.

Би трябвало да се разсмее. Тя си каза, че бе направо комично да ѝ посяга под ярките светлини на зеленчуковия отдел в денонощен супермаркет. Карло Франкони, мъжът, за когото прелъстяването бе не по-малко изкуство от готвенето, да избере такъв декор.

Но видя какво има в очите му и не се разсмя.

Някои жени, помисли той, когато почувства топлата ѝ мека кожа под пръстите си, са създадени да бъдат учени бавно. Някои са родени научени. Други са родени да се чудят.

С Джулиет щеше да му отнеме време и внимание, защото Карло разбираше. Или си мислеше, че разбира.

Тя не се съпротивляваше, ала устните ѝ се разтвориха от изненада. Той ги докосна със своите нежно, не въпросително, а търпеливо. Очите ѝ вече му бяха дали отговора.

Карло не бързаше. За него нямаше значение къде бяха, нямаше значение, че светлината бе ярка, а музиката от високоговорител. Имаше значение само да опита вкусовете, които го чакаха. Затова вкуси отново, без натиск. И отново.

Джулиет усети, че се бе притиснала към количката, вкопчила пръсти в метала. Защо не се отдръпнеше? Защо просто не го отблъснеше и не излезеше от магазина? Той не я държеше. Ръцете му върху лицето ѝ бяха леки, умели, но не настойчиви. Можеше да се отдръпне. Можеше да си отиде. Трябваше.

Не го стори.

Палците му се спуснаха под брадичката ѝ. Карло почувства пулса ѝ, бърз и неспокоен, и продължи да държи пръстите си леко. Бе имал намерение да ги държи леко, ала дори той не бе предполагал, че вкусът ѝ ще бъде толкова неповторим.

Никой от тях не разбра кой направи първата стъпка. Може би я направиха заедно. Устните му върху нейните вече не бяха толкова леки, нито нейните толкова пасивни. Срецнаха се тържествуващо и се притиснаха.

Сега ръцете ѝ не стискаха количката, а се бяха вкопчили в раменете му и го привличаха по-близо. Телата им се сляха. Съвършено.

Това би трябвало да я предупреди. Да дава без мисъл бе нещо, което никога не бе правила. Досега. При даването тя получаваше, но никога не бе ѝ минавало през ума да търси баланса.

Устните му бяха топли и плътни. Ръцете му не се отделяха от лицето ѝ, ала сега бяха твърди. Не можеше толкова лесно да се отдръпне. Изобщо не можеше да се отдръпне.

Карло си мислеше, че знае всичко, което може да се очаква от една жена — огън, лед, изкушение. Но урокът бе и за двамата. Бе ли усещал някога тази топлина? Тази сладост? Не, защото ако ги бе почувствал, щеше да ги запомни. Никога не забравяше вкусовете, усещанията.

Знаеше какво бе да желае една жена — много жени — ала не бе знаел какво бе да копнее. За момент чувството го изпълни. Нямахше да го забрави.

Но той знаеше, че един разумен мъж прави стъпка назад и си поема въздух, преди да прекрачи в пропастта. Измърмори нещо на своя език и го стори.

Разтреперана, Джулиет отново се вкопчи в количката, за да запази равновесие и, проклинайки се, че бе такава идиотка, чакаше дишането ѝ да се успокои.

— Много хубаво — каза Карло тихо и прокара пръст по бузата ѝ.
— Много хубаво, Джулиет.

Жена на осемдесетте, напомни си тя, докато сърцето ѝ бумтеше. Силна, независима, изискана.

— Радвам се, че одобряваш.

Той я хвана за ръката, преди да бе успяла да блъсне количката по пътеката. Кожата ѝ все още бе топла, пулсът все още неравномерен. Ако бяха сами... Може би така бе най-добре. Засега.

— Не става дума за одобрение, а за оценка.

— Отсега нататък ще ме оценяваш само по работата ми, разбра ли? — дръпна се рязко, освободи се от него и подкара количката. Без никакво уважение към грижата, с която бе избирал съдържанието ѝ, Джулиет започна да трупаш нещата на касата.

— Ти не възрази — напомни ѝ Карло. Изведнъж осъзна, че и той имаше нужда да възстанови равновесието си. Облегна се на количката и ѝ се усмихна самоуверено.

— Не исках сцени.

Карло сам взе чушките от кошницата, преди да ги бе повредила.

— Ах, започваш да се учиш на лъжи.

Когато тя рязко вдигна глава, за негова изненада очите ѝ не го пронизваха.

— Няма да познаеш истината, дори да те удари по главата.

— Скъпа, внимавай с гъбите — предупреди я той, когато Джулиет метна пакета на лентата. — Нали не искаме да ги натъртим? Сега изпитвам към тях особена симпатия.

Тя го наруга достатъчно силно, за да се разширят от изненада очите на касиерката. Карло продължаваше да се усмихва и мислеше за урок номер две.

Реши, че трябва да го проведат скоро. Много скоро.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Има моменти, когато знаеш, че всичко може да тръгне накриво, би трябвало да тръгне накриво и вероятно ще тръгне накриво, но кой знае как, не става така. Има и други моменти.

Може би Джулиет бе кисела, защото бе прекарала още една безсънна нощ, когато не можеше да си позволи да губи никакъв сън. За тази дребна неприятност можеше да обвинява единствено Карло, макар че това не ѝ носеше никакво удовлетворение. Ала дори да бе отпочинала и весела, изпитанието в супермаркет „Галегър“ щеше да я накара да се вбеси. Ако бе спала осем часа, можеше да се сдържи да не кипне.

Първо, той настоя да дойде с нея два часа преди да бе нужен. Или желан. Тя нямаше никакво желание да прекара първите два часа от очертавания се дълъг, трескав ден с един самодоволен, самоуверен и егоцентричен майстор-готвач, който изглеждаше така, сякаш току-що се бе върнал от две облени в слънце седмици на Ривиерата.

Очевидно Карло нямаше нужда от никакъв сън, мислеше Джулиет по време на бързото и мокро пътуване с такси от хотела към търговската улица.

Каквото и да говореха туристическите бюра за слънчева Калифорния, в момента валеше — големи, отмерени капки, които моментално превърнаха няколкото минути, отделени за косата ѝ, в пълна безсмислица.

Карло, настроен да се наслаждава на пътуването, гледаше през прозореца. Харесваше му начина, по който дъждът пляскаше в локвите. За него нямаше значение, че го бе чул сутринта, малко след четири.

— Добре звучи — реши той. — Прави нещата някак по спокойни... По-неуловими, не мислиш ли?

Тя се откъсна от собствения си мрачен поглед към дъжда и се обърна към него:

— Какво?

— Дъждът — Карло забеляза, че очите ѝ бяха малко празни. Добре. Значи не бе останало без последствия за нея. — Дъждът променя начина, по който изглеждат нещата.

Нормално Джулиет би се съгласила. Никога нямаше нищо против да тича в бурята към метрото или да се разхожда по Пето Авеню под ситния дъждец. Днес обаче чувстваше, че има право да гледа на света мрачно.

— Този дъжд може да намали с десет процента посещаемостта на твоята малка демонстрация.

— Е, и? — безгрижно сви рамене той, докато шофьорът отби в паркинга на търговския център.

Това, от което тя в момента най-малко имаше нужда, бе нехайното му съгласие.

— Карло, целта на всичко това е рекламата.

Той я потупа по ръката.

— Ти мислиш само за цифри. Вместо това би трябвало да мислиш за „паста кон песто“. След няколко часа всички други ще правят само това.

— Аз не мисля за храната по същия начин, както ти — измърмори Джулиет. Още я изненадваше с каква любов бе приготвил първото лингуини в шест сутринта, после два часа по-късно второто за пред камерата. И двете блюда бяха изключителни примери за най-изискана италианска кухня. Карло приличаше повече на филмова звезда в отпуск, отколкото на майстор-готвач. Точно това бе образът, който тя искаше да създаде. Участието му в сутрешното предаване бе блестящо. Това я караше да чувства само по-голям песимизъм за останалата част на деня.

— Трудно е изобщо да се мисли за храна при този график.

— Това е защото сутринта не яде.

— За мен не са подходящи лингуини за закуска.

— Моите лингуини винаги са подходящи.

Джулиет изсумтя тихо и излезе от таксито в дъжда. Въпреки че се втурна към вратата, той стигна преди нея и я отвори.

— Благодаря — вътре прокара ръка през косите си и се замисли кога ли ще успее да изпие още една чашка кафе. — Още два часа няма нужда да правиш нищо — но определено щеше да ѝ се пречка, докато уреждаше нещата на третия етаж.

— Значи ще се помотая. — Карло се огледа с ръце в джобовете. Като за късмет, още с влизането си се бяха озовали в отдела за бельо. — Намирам вашите американски базари прекрасни.

— Не се и съмнявам — отвърна тя сухо, докато той пипаше дантелата на една прозрачна блузка. — Ако искаш, можеш първо да се качиш горе с мен.

— Не, не — една продавачка с лице, което предразполагаше към втори поглед, му се усмихваше лъчезарно. — Мисля, че просто ще поогледам да видя какво предлагат вашите магазини — Карло отвърна на усмивката — Засега съм очарован.

Джулиет наблюдаваше размяната на безмълвни послания и се опитваше да не скърца със зъби.

— Добре тогава, само да не забравиш...

— Да бъда на третия етаж в единадесет и четиридесет и пет — довърши той и по своя приятелски начин я целуна по челото. Тя се зачуди как може да я докосва като братовчед и да я кара да си мисли за любовник. — Повярвай ми, Джулиет, нищо, което ми казваш, не се забравя — хвана ръката ѝ и плъзна пръст по нея. Това определено не бе докосване на братовчед. — Ще ти купя подарък.

— Не е необходимо.

— За мен ще бъде удоволствие. Нещата, които са необходими, рядко доставят удоволствие.

Тя освободи ръката си, като се помъчи да не се задълбочава върху удоволствията, които би могъл да ѝ предложи.

— Моля те, ела не по-късно от единадесет и четиридесет и пет.

— Усещането за момента, мио аморе, е нещо, в което съм ненадминат.

Обзалагам се, помисли Джулиет и се насочи към асансьора. Можеше да се обзаложи на едноседмичната си заплата и че Карло вече флиртуваше с продавачката на бельо.

На третия етаж ѝ трябваша само десет минути, за да забрави за склонността на Карло да ухажва всяко същество от женски пол.

Малката секретарка с пискливия глас още движеше нещата, докато нейният шеф продължаваше борбата си с грипа. Тя бе млада, нахакано хубава и също толкова устата. Освен това от нея нищичко не можеше да се разбере.

— Елзи — започна Джулиет, понеже бе още достатъчно рано, за да чувства някакъв оптимизъм, — на господин Франкони ще му трябва място за работа в кухненския раздел. Всичко готово ли е?

— О, да. — Елзи я възнагради със зъбата дружелюбна усмивка. — От спортните стоки ще ми дадат една хубава сгъваема маса.

Дипломацията, напомни си Джулиет, бе едно от най-важните правила във връзките с обществеността.

— Боя се, че ще ни трябва нещо по-стабилно. Може би един плот, където господин Франкони да може да приготвя своето блюдо, обърнат към аудиторията. Бяхме говорили за това с вашия началник.

— О, това ли имаше предвид той? — за момент Елзи изглеждаше объркана, после засия. Джулиет започна да мисли мрачни неща за слънчева Калифорния. — Ами защо не?

— Защо не — съгласи се Джулиет. — Решихме блюдото, което господин Франкони ще приготви, да е възможно най-просто. Имате ли всички изброени съставки?

— О, да. Звучи много вкусно. Знаете ли, аз съм вегетарианка.

Разбира се, че ще е вегетарианка, помисли Джулиет. Сигурно киселото мляко бе гвоздеят на хранителната ѝ програма за деня.

— Елзи, извинете, че ви припирам, ала наистина трябва колкото може по-бързо да подготвя нещата.

— О, разбира се — Елзи се усмихна с равните си зъби. — Какво искате да знаете?

Джулиет произнесе наум една молитва.

— Колко зле е господин Франсис? — попита тя, като си мислеше за уравновесения делови мъж, с когото се бе разбрала.

— Просто ужасно — Елзи отметна назад калифорнийски русата си права коса. — В болнични е до края на седмицата.

Значи оттам не можеше да се очаква помощ. Приела неизбежното, Джулиет погледна към Елзи със своя сериозен поглед.

— Добре, докъде сте стигнали с приготвянията?

— Ами, взели сме от домашните потреби нов миксер и няколко наистина чудесни купи.

Джулиет почти се успокои.

— Прекрасно. А кухненска печка?

Елзи се усмихна:

— Печка?

— Печка, която е нужна на господин Франкони, за да приготви спагетите. Има я в списъка.

— О! За нея ще ни трябва ток, нали?

— Да — Джулиет сплете пръсти, за да не ги свие в юмруци. — Ще ни трябва. И за миксера също.

— Сигурно ще трябва да проверя при техниците.

— Сигурно — дипломация и такт, напомни си Джулиет, макар че пръстите я сърбяха да извият врата на Елзи. — Може аз просто да отида до кухненския отдел и да видя какво най-добре ще му свърши работа.

— Страхотно. Може направо оттам да даде и интервюто.

Джулиет бе направила две крачки, преди да спре и да се обърне.

— Интервю?

— За кулинарната редакторка на „Сън“. Тя ще дойде в единайсет и половина.

Спокойна и овладяна, Джулиет извади разписанието за Сан Диего и го прегледа, макар да го знаеше наизуст дума по дума.

— Струва ми се, че тук го няма записано.

— Появи се в последната минута. Звънях в хотела ви в девет, но вече бяхте тръгнали.

— Разбирам — трябваше ли да очаква Елзи да се обади в телевизионното студио и да остави съобщение? Не, сигурно не. Примирено погледна часовника си. Ако започнеш незабавно, можеше да успее. Просто щеше да се наложи Карло да бъде извикан по уредбата.

— Как мога да се свържа с управителя на търговския център?

— О, можете да позвъните от моя кабинет. Мога ли да ви помогна с нещо?

Джулиет помисли и отхвърли няколко неща. Нито едно от тях не бе любезно.

— Бих искала едно кафе, с две лъжички захар.

Запретна ръкави и се зае за работа.

Към единадесет часа бе уредила плота, печката и продуктите, които Карло бе поръчал. Достатъчни й бяха само едно телефонно обаждане и малко финес, за да получи от цветарския магазин в търговския център два букета.

Когато Карло влезе, тя допиваше третото си кафе и обмисляше въпроса за четвъртото.

— Слава Богу — пресуши пластмасовата чашка. — Вече мислех, че ще трябва да изпратя издирвателна група.

— Издирвателна група? — той лениво започна да оглежда кухненските прибори. — Дойдох, щом чух да ме викат по уредбата.

— Викаха те пет пъти през последния час.

— Така ли? — усмихна ѝ се Карло. Косите ѝ бяха започнали да се измъкват от стегнатия кок. Самият Карло сякаш бе слязъл от корицата на списание за мъжка мода. — Току-що за пръв път чух да ме викат. Обаче прекарах известно време в най-фантастичния музикален магазин. Такива говорители! Квадрофонни.

— Много хубаво — Джулиет прокара ръка през вече разрошената си коса.

— Някакъв проблем ли има?

— Проблемът се нарича Елзи. На шест пъти едва не я убих. Ако още веднъж ми се усмихне, може и да го направя — тя махна с ръка. Нямаше време за фантазии, колкото и да бяха приятни. — Изглежда нещата тук са малко неорганизирани.

— Ала ти си се погрижила да ги оправиш — той се наведе да огледа печката, както един шофьор би оглеждал колата си преди рали. — Отлично.

— Трябва да си доволен, че имаш ток, вместо въображение — измърмори Джулиет. — В единадесет и тридесет имаш интервю с една кулинарна редакторка, Марджъри Баристър от „Сън“.

Карло само размърда рамене и се вгледа в миксера.

— Добре.

— Ако знаех, че ще дойде, щях да купя един вестник, за да видим нейната колонка и да оценим стила ѝ. А сега...

— Нон импортанте. Прекалено много се тревожиш, Джулиет.

Би могла да го целуне. Чисто от благодарност, но би могла да го целуне. Реши, че няма да е разумно и вместо това му се усмихна:

— Харесва ми твоят начин на мислене, Карло. След като през последния час съм се разправяла с глупостта, ненормалността и непоносимостта, голямо облекчение е някой да се справя без проблеми с нещата.

— Франкони винаги се справя без проблеми.

Тя понечи да се отпусне за пет минути в един фотьойл.

— Дио! Каква е тази шега? — Джулиет отново стана и се взря в малката консервна кутийка, която той държеше в ръка. — Кой иска да саботира моите спагети?

— Да саботира ли? — да не би да бе намерил в консервата бомба? — За какво говориш?

— За това! — Карло размаха кутията срещу нея. — Какво според теб е това?

— Босилек — отвърна тя малко неуверено, като вдигна поглед и улови тъмния яростен блясък в очите му. — Има го в твоя списък.

— Босилек! — последва порой от думи на италиански. — И ти смееш да наречеш това босилек?!

Успокой се, напомни си Джулиет. Това бе част от работата.

— Карло, на консервата пише босилек.

— На консервата... — той каза нещо кратко и грубо и пъкна кутията в ръката ѝ. — Къде в твоите умни бележки пише, че Франкони използва босилек от консерва?

— Там просто пише босилек — процеди през зъби тя. — Б-о-с-и-л-е-к.

— Пресен. В прословутия си списък ще видиш, че пише пресен. Аччиденти! Само един простак може да сложи босилек от консерва в „паста кон песто“. Аз приличам ли ти на простак?

Не искаше да му каже на какво прилича. По-късно можеше тайничко да си признае, че гневът му бе много ефектен. Див и пресилен, ала ефектен.

— Карло, разбирам, че нещата не са толкова идеални, колкото и на двамата би ни се искало, но...

— На мен не ми трябва да са идеални — сопна ѝ се той. — Ако се налага, мога да готвя и в шахтата на канализацията, ала не и без необходимите съставки.

Джулиет преглътна — макар и трудно — гордостта си, собствения си гняв и мнението си. Оставаха само петнадесет минути до интервюто.

— Извинявай, Карло. Ако можем да стигнем до компромис...

— Компромис? — думата прозвуча като гнусотия и тя разбра, че бе загубила битката. — Би ли поискала от Пикасо компромис с рисуването?

Джулиет пхна консервата в джоба си.

— Колко пресен босилек ти трябва?

— Сто грама.

— Ще го имаш. Нещо друго?

— Хаванче и чукало, мраморни.

Тя погледна часовника си. Имаше четиридесет и пет минути.

— Добре. Ако проведеш интервюто направо отгук, аз ще имам грижата за това и ще сме готови за демонстрацията по обед — бързо се помоли наум в близките петнадесет километра да имаше гастроном. — Не забравяй да споменеш заглавието на книгата и следващата спирка от нашето турне. В Портланд ще посетим следващия магазин от веригата „Галегър“, така че с добре да направиш връзката. Ето — бръкна в чантата си и извади голяма снимка. — Вземи тази рекламна снимка за теб, ако дотогава не се върна. Елзи не спомена нищо за фотограф.

— Иска ти се да накълцаш на парчета тази фукла — забеляза той, като видя как Джулиет съвсем непрофесионално ругае под носа си.

— Можеш да се обзаложиш, че ми се иска — тя отново разрови из чантата си. — Вземи един екземпляр от книгата. Ако има нужда, можеш да я дадеш на журналистката.

— Ще се оправя с журналистката — съобщи ѝ Карло спокойно. — Ти се справи с босилека.

Изглежда Джулиет имаше късмет, защото се наложи да проведе само три телефонни разговора, докато намери магазин, в който имаше каквото ѝ трябва. Припряното пътуване през мокреция дъжд не подобри настроението ѝ, както и цената на мраморното хаванче. Още един поглед към часовника ѝ напомни, че няма време да се поддава на настроението си. Изтича обратно към чакащото такси, понесла това, което смяташе за ексцентричност на Карло.

Точно в дванадесет без десет, мокра до кости, тя се изкатери до третия етаж на „Галегър“. Първото, което видя, бе Карло, който, разположен удобно в уютен плетен стол, се смееше с пълничка хубава жена на средна възраст с бележник и химикалка. Изглеждаше енергичен, приветлив и най-вече сух. Джулиет се замисли какво би станало, ако забиеше чукалото в ухото му.

— А, Джулиет... — той се изправи, самото възпъщение на доброто настроение. — Трябва да се запознаеш с Марджъри. Тя казва, че е яла моите спагети в ресторанта ми в Рим.

— И се влюбих във всяка греховна хапка. Много ми е приятно. Вие трябва да сте Джулиет Трент, с която Карло толкова се хвалеше.

Хвалеше се? Не, нямаше да ѝ стане приятно. Но Джулиет все пак остави чантата си на масата и протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем. Надявам се, че можете да останете за демонстрацията.

— Не бих я пропуснала. Нито пък да опитам спагетите на Франкони.

Джулиет изпита известно облекчение. Нещо можеше да се спаси от катастрофата. Ако не се лъжеше, Карло бе на път да бъде прославен във възторжено хвалебствие.

Той вече вадеше малкото пликче с босилек от чантата.

— Прекрасно — заяви, след като го подуши. — Да, да, това е отлично — претегли на ръка хаванчето. — Ще видиш, че на нашата малка сцена вече се събира тълпа — съобщава безгрижно на Джулиет. — Затова се преместихме тук да поговорим. Знаехме, че щом слезеш от асансьора, ще ни видиш.

— Много хубаво — и двамата се бяха справили успешно, реши тя. Най-добре бе да е доволна от това. Един бърз поглед ѝ показва, че Елзи бе заета да си бърби с малка група хора. За нея нямаше никакви проблеми на света, помисли злобно. Е, вече се бе примирила с това. Пет минути в съблекалнята за някои дребни поправки, изчисли Джулиет, и всичко щеше да се вмести в графика.

— Вече имаш ли всичко, което ти трябва, Карло?

Той долови нотката на раздражение, хвана я за ръката и се усмихна лъчезарно:

— Грация, кара миа. Ти си чудесна.

Може би ѝ се искаше да изсумти, ала тя отвърна на усмивката.

— Просто си върша работата. Имаш още няколко минути, преди да започнем. Ако ме извиниш, имам да свърша някои неща и веднага се връщам.

Отдалечи се с бодр, изпълнена с достойнство походка, докато се скри от погледа му, после се втурна лудешки към съблекалнята, като измъкна в движение четката си.

— Какво ти казах? — Карло претегли на ръка пликчето с босилек. — Джулиет е фантастична.

— И доста хубава — съгласи се Марджъри. — Дори когато е мокра и ядосана.

Той със смях се наведе напред и хвана двете ѝ ръце. Беше от мъжете, които винаги докосваха.

— Ти си схватлива жена. Знаех си, че ми харесваш.

Тя се засмя и за момент се почувства с двадесет години по-млада. И с десет килограма по-лека. Карло имаше този талант и щедро го раздаваше.

— Още един последен въпрос, Карло, преди твоята фантастична госпожица Трент да те откъдне. Случва ли се още да отлетиш за Кайро или Кан, за да приготвиш едно от твоите блюда за клиент ценител или за умопобъркващ хонорар?

— По едно време това бе редовна практика — той за момент замълча, спомняйки си първите години на своя успех. Тогава имаше луди, бляскави пътувания до една или друга страна, за да приготви фетучини за някой принц или канелони за финансов магнат. После откри своя ресторант и разбра, че стабилната приемственост на неговото собствено място бе много по-приятна от блясъка на едно-единствено блюдо. — От време на време все още предприемам такива пътувания. Преди два месеца граф Лекуин имаше рожден ден. Той ми е стар клиент и стар приятел и обича моите спагети. Но моят ресторант ми носи по-голямо удовлетворение — през ума му мина една мисъл и я погледна шеговито: — Може би се установявам на едно място?

— Жалко, че не си решил да се установиш в Щатите. — Марджъри затвори бележника си. — Гарантирам ти, че ако отвориш ресторант „Франкони“ тук, в Сан Диего, от цялата страна ще пристига клиента.

Карло възприе идеята, претегли я, както бе претеглил босилека и я прибра в едно ъгълче на съзнанието си.

— Интересна мисъл.

— И очарователно интервю. Благодаря ти — стана ѝ приятно, че той се изправи заедно с нея и я хвана за ръката. Тя бе закоравяла откровена феминистка и оценяваше искрените обноски и искрения чар. — Очаквам с нетърпение вкуса на твоите спагети. Просто ще се

измъкна и ще се опитам да си намеря хубаво място. Ето, идва твоята госпожица Трент.

Марджъри никога не се бе смятала за особено романтична, ала винаги бе вярвала, че където има дим, има и огън. Тя видя как Карло обърна глава, видя промяната в очите му и лекото трепване на устните му. Наистина имаше огън, помисли. От пет метра се усещаше горещината.

С помощта на четката си и сешоара за ръце Джулиет бе успяла да направи нещо с косата си. Едно докосване тук, едно потупване там, и гримът ѝ отново бе както трябва. Преметнала шлифера през ръката си, тя изглеждаше делова и овладяна. Бе готова да признае, че бе изпила едно кафе повече, отколкото трябва.

— Добре ли мина интервюто ти?

— Да — той забеляза и одобри, че си бе направила труда да освежи аромата си. — Идеално.

— Добре. После ще ми разкажеш. Сега да започваме.

— След минутка — Карло бръкна в джоба си. — Нали ти казах, че ще ти купя подарък.

В нея изпърха изненадано удоволствие, което се опита да не забележи. Просто бе уморена от кафето.

— Карло, казах ти да не го правиш. Нямаме време...

— Винаги има време — той сам отвори кутийката и извади малкото златно сърце с пронизваща го стрела от диаманти. Джулиет бе очаквала нещо от сорта на кутия шоколадови бонбони.

— О, аз... — думите бяха нейната професия, но сега просто не ѝ достигаха. — Карло, наистина, не можеш да...

— Никога не казвай на Франкони, че не може — измърмори той и се зае да го закопчава на ревера ѝ. Направи го сръчно, без да се суети. В края на краищата, беше свикнал. — Помислих, че е много нежно, много елегантно. Значи ще ти отива — присви очи, отдръпна се и кимна: — Да, сигурен бях, че ще ти отива.

Не бе възможно да си спомни за трескавото търсене на пресен босилек, когато ѝ се усмихваше по този начин. Едва успяваше да си спомни и колко се бе вбесила от неподготвената демонстрация. Инстинктивно вдигна ръка и плъзна пръст по карфицата.

— Прекрасна е — устните ѝ трепнаха, неволно, сладко и Карло помисли, че това се случва рядко. — Благодаря ти.

Той не можеше да преброи и дори да си спомни подаръците, които бе правил, нито различните начини, по които му бяха благодарили. Ала кой знае защо, вече бе сигурен, че тази благодарност нямаше да я забрави.

— Прего.

— А, госпожице Трент?

Тя се обърна и видя, че Елзи я гледаше. С подарък или без подарък, стисна зъби.

— Да, Елзи. Още не съм ви запознала с господин Франкони.

— Елзи ми показва пътя от кабинета към теб, когато ме повикаха по уредбата — обясни Карло, като искрено се наслаждаваше на нейното раздражение.

— Да — Елзи го възнагради със своята победоносна усмивка. — Мисля, че вашата готварска книга изглежда направо супер, господин Франкони. Всички си умират да ви видят как готвите нещо — тя отвори малък бележник с маргаритки на корицата. — Помислих си, че можете да ми продиктувате какво ще е то, за да им кажа, като ви представям.

— Елзи, аз имам всичко — чарът и дипломацията на Джулиет успяха да прикрият решителното избутване навън през вратата. — Защо да не представя аз господин Франкони?

— Страхотно! — тя засия. Джулиет не се сети за друга дума, с която да го назове. — Така ще е много по-лесно.

— Да започваме. Карло, ако застанеш зад онези рафтове, аз ще отида да направя съобщението — без да чака съгласие, тя взе босилека и хаванчето и тръгна към плота, който бе приготвила. С най-естествено движение остави на него нещата и се обърна към аудиторията. Триста, прецени бързо. Може би дори повече. Не бе лошо като за дъждовен ден в универсален магазин.

— Добър ден — гласът ѝ бе приятен и добре поставен. В относително малката зала нямаше нужда от микрофон. Слава Богу, защото Елзи бе претупала и тази дребна подробност. — Искам да благодаря на всички вас, че сте дошли, и на „Галегър“, че ни предостави такива прекрасни условия за демонстрацията.

На няколко метра от нея Карло се бе облегал на рафта и я наблюдаваше. Тя бе, както бе казал на журналистката, фантастична. Никой не би предположил, че бе на крака от изгрев-слънце.

— Ние всички обичаме да ядем — това предизвика сподавения смях, който бе очаквала. — Но един експерт ми каза, че яденето е нещо повече от основна жизнена необходимост, то е преживяване. Не всички ние обичаме да готвим, ала същият този експерт ми каза, че готвенето е и изкуство, и магия. Днес следобед експертът Карло Франкони ще сподели с вас изкуството, магията и преживяването.

Джулиет сама даде тон на ръкоплясканията, но публиката веднага ги поде. Карло излезе напред и тя отстъпи. Сцената бе негова.

— Щастлив е този мъж — подзе той, — който има възможността да готви за толкова много красиви жени. Някоя от вас има ли съпруг? — чуха се смехове и започнаха да се вдигат ръце. — А, добре — Карло сви рамене съвсем по европейски. — Тогавя съм съгласен да готвя.

Джулиет знаеше, че той бе избрал това ястие, защото изискваше малко време за приготвяне. Ала след първите пет минути бе сигурна, че никой от публиката не би възразил, ако бе избрал нещо, което отнемаше часове. Още не бе убедена, че готвенето бе магия, но бе сигурна, че Карло бе магьосник.

Ръцете му бяха сръчни и уверени като на хирург, думите му плавни като на политик. Тя го гледаше как отмерва, стърже, кълца и усети, че се забавлява не по-малко, отколкото на едноактна пиеса.

Една жена се осмели да зададе въпрос и той отприщи още десетки. Джулиет нямаше нужда да се тревожи, че шумът и разговорите ще го смуцават. Карло очевидно живееше от общуването. Не просто си вършеше работата или изпълняваше задълженията си, реши тя. На него това му доставяше удоволствие.

Той извика една жена при себе си и започна да се шегува, че всички истински велики майстор-готвачи имат нужда и от вдъхновение, и от помощ. Поръча ѝ да разбърква спагетите и демонстративно хвана ръката ѝ, за да ѝ покаже как да ги бърка, като по този начин несъмнено продаде още десетина книги. Джулиет не успя да съдържи усмивката си. Бе го направил заради забавлението, не заради продажбите. Той самият бе забавен, осъзна тя, макар че наистина приемаше босилека прекалено на сериозно. Бе сладък. Несъзнателно се заигра със златото и диамантите на ревера си. Необикновено внимателен и необикновено взискателен. Просто необикновен.

Докато го гледаше как се смее с публиката, нещо в нея започна да се разтопява. Джулиет въздъхна замечтано. Имаше някои мъже, които караха жената, дори практичната жена, да мечтае.

Една от зрителките се наведе към съседката си:

— Боже мой, той е най-сексапилният мъж, когото някога съм виждала. Може да накара десет любовници търпеливо да чакат.

Джулиет се усети и отпусна ръка. Да, Карло можеше да накара десет любовници търпеливо да чакат. Бе сигурна, че можеше. Решително пхна ръце в джобовете на полата си. Не трябваше да забравя, че самата тя насърчаваше този образ за пред публиката, дори го експлоатираше. Не трябваше да забравя, че самият Карло ѝ бе казал, че не му трябва образ.

Ако започнеш да вярва и на половината от нещата, които ѝ говореше, можеше просто да се озове сред търпеливо чакащите. Самата мисъл за това бе достатъчна, за да спре разтопяването. Чакането не се вписваше в нейния график.

След като и последната хапка спагети бе изядена и бе поговорено и с последната почитателка, Карло си позволи да помисли за удоволствието да седне с чаша студено вино.

Джулиет вече бе взела сакото му.

— Добре, Карло — похвали го тя и му подаде сакото. — Можеш да напуснеш Калифорния с удовлетворението от съкрушителния си успех.

Той взе от нея шлифера ѝ, преди сама да си го бе облякла.

— Летището.

Джулиет се засмя на тона му. Разбираше го.

— По пътя ще вземем багажа си от гардероба на хотела. Погледни го по този начин. Ако искаш, можеш да се облегнеш и да спиш през целия път до Портланд.

В тази мисъл имаше известна привлекателност. Спуснаха се на първия етаж и излязоха през западния вход, където бе поръчала на таксито да чака. То наистина бе там и тя бързо въздъхна от облекчение.

— Рано ли ще стигнем в Портланд?

— В седем — дъждът плющеше по предното стъкло на таксито. Джулиет си каза да се отпусне. Самолетите всеки ден безопасно излитаха в дъжд. — Ще участваш в „Интересни хора“, ала чак в девет и половина. Това значи, че ще можем да закусим в приличен час и да

прегледаме графика — бързо и делово тя провери списъка си за Сан Диего и отбеляза, че всичко бе изпълнено. Имаше време и за един бърз предварителен поглед към разписанието за Портланд, преди таксито да спре пред хотела. — Чакайте тук — нареди на шофьора и Карло. Излезе от колата и понеже бяха спрели наблизко, за седем минути успя да достави куфарите до багажника. Карло знаеше, защото го забавляваше да ѝ мери времето.

— Ти също можеш да спиш през целия път до Портланд.

Джулиет се настани до него.

— Не, аз трябва да свърша малко работа. Хубавото на самолетите им е, че мога да си представям как съм в своя кабинет и да забравя, че съм на хиляда метри над земята.

— Не знаех, че летенето те притеснява.

— Само докато съм във въздуха — тя се облегна назад и затвори очи с намерението за момент да се отпусне. Следващото, което усети, бе, че я будят с целувка. Загубила ориентация, въздъхна и обви ръце около врата на Карло. Бе толкова успокояващо, толкова сладко. И в следващия момент топлината започна да се надига.

— Кара... — бе го изненадала, но това му бе доставило особено удоволствие. — Колко жалко, че трябва да те събудя.

— Хм? — когато отвори очи, лицето му бе близо, устните ѝ все още топли, сърцето ѝ все още бумтеше. Джулиет отскочи назад и несръчно се опита да отвори вратата. — Това беше неволно.

— Съвсем вярно — той спокойно излезе в дъжда. — Обаче е показателно. Вече платих на шофьора — продължи Карло, когато тя понечи да бръкне в чантата си. — Багажът е даден, качваме се на самолета от изход номер пет — хвана я за ръката, нарами големия си кожен куфар и я поведе към терминала.

— Нямахте нужда да се занимаваш с всичко това — Джулиет би издърпала ръката си, ако имаше сили. Или поне така си каза. — Причината да съм тук е...

— Да рекламираш моята книга — довърши той безгрижно. — Ако това те кара да се чувстваш по-добре, правил съм го и когато пътувах с твоя предшественик.

От самия факт, че това наистина я караше да се чувства по-добре, тя се почувства и глупаво.

— Много съм ти благодарна, Карло. Не че имам нещо против да ми помогнеш, просто не съм свикнала. Би се изненадал, ако знаеше колко много автори по време на турне са или напълно безпомощни, или изобщо не ги интересува.

— Би се изненадала, ако знаеше колко майстор-готвачи са или темпераментни, или груби.

Джулиет си спомни за босилека и се засмя:

— Не!

— О, да — и макар че бе разчел идеално мислите ѝ, тонът му остана сериозен: — Винаги избухват, псуват, хвърлят разни неща. Това е създадо на всички ни лоша репутация. Ето, викат ни. Дано само да имат прилично бордо.

Тя потисна прозявката си и тръгна с него.

— Ще ми трябва бордната ми карта, Карло.

— В мен е — показва и двете карти на стюардесата и избута Джулиет напред. — До прозореца ли искаш, или до пътеката?

— Трябва да видя къде съм.

— Имаме 2А и 2В. Избери си.

Някой мина покрай нея и силно я блъсна. Стори ѝ се, че това вече го бе преживяла.

— Карло, аз съм във втора класа, така че...

— Не, билетите ти са сменени. Седни до прозореца.

Преди да бе успяла да възрази, той я напъха в креслото и се отпусна до нея.

— Какво искаш да кажеш с това, че билетите ми са сменени? Карло, аз трябва да отида отзад, преди да са ми направили сцена.

— Твоето място е тук — подаде ѝ бордната карта и протегна дългите си крака. — Дио, какво облекчение.

Тя намръщено се вгледа в картата. 2А.

— Не разбирам как са могли да допуснат такава грешка. По-добре веднага да я оправя.

— Няма никаква грешка. Трябва да закопчаеш колана си — посъветва я той, после сам го направи. — Смених билетите ти за остатъка от турнето.

Джулиет протегна ръка да освободи закопчалката.

— Ти... Но ти не можеш!

— Казах ти, не казвай на Франкони, че не може — доволен от нейния колан, той се зае със своя. — Ти работиш колкото и аз. Защо трябва да пътуваш във втора класа?

— Защото на мен ми плащат да работя. Карло, пусни ме да оправя това, преди да излетим.

— Не — за пръв път гласът му бе груб и нетърпящ възражения. — Предпочитам твоята компания пред някой непознат или празно място. — Когато обърна глава, очите му бяха като гласа му. — Искам те тук. Остави.

Тя отвори уста и пак я затвори. Професионално, накъдето и да тръгнеше, щеше да стъпи накриво. От нея се очакваше да удовлетворява неговите нужди и желания в границите на разумното. В личен план бе разчитала на дистанция, поне по време на пътуването, за да запази равновесието си. С Карло би ѝ помогнала дори малка дистанция.

Той бе мил, знаеше го. Внимателен. Ала освен това бе упорит. Винаги имаше дипломатичен начин да се справи с такива неща.

Джулиет му се усмихна търпеливо:

— Карло...

Той я спря, като просто затвори устни върху нейните — спокойно, настойчиво и неустойчиво. Задържа я така за момент. Едната му ръка бе върху бузата ѝ, другата върху замръзналите пръсти в скута ѝ. Тя почувства как подът се накланя и ѝ се завива свят.

Излитаме, помисля замаяно, но знаеше, че самолетът не се е отделил от земята.

Езикът му докосна нейния, бързо и закачливо. После останаха само устните му. Карло разроши косите ѝ и се облегна назад.

— Сега поспи малко — посъветва я дружелюбно. — Това не е мястото, което бих избрал, за да те съблазня.

Понякога, реши Джулиет, мълчанието бе най-добрата политика. Без да каже дума, тя затвори очи и заспа.

ПЕТА ГЛАВА

Колорадо. Скалистите планини, индианските руини, трепетликите и бързите реки. Звучеше красиво, вълнуващо. Ала хотелската стая, в края на краищата, си бе хотелска стая.

В щата Вашингтон бяха много заети. През по-голямата част от тридневния им престой Джулиет трябваше да работи и да мисли в движение. Но пък представянето бе изключително. Графикът им бе толкова запълнен, че шефът ѝ в Ню Йорк сигурно се бе изправил на ръце. Докладът ѝ за пътуването по крайбрежието щеше да бъде мечтата на рекламния агент. После идваше Денвър.

Каквото и да успееше да си изсмуче от пръстите, едва ли щеше да оправдае цената на самолетните билети. Едно предаване по телевизията в безбожно ранно време, в седем часа, и мизерна статийка в гастрономическия раздел на местен вестник. Никакво споменаване в местните новини за раздаването на автографи, никакъв журналист от пресата, който да потвърди появата им. Отвратително.

Когато се измъкна изпод душа и започна да рови в неразопакованата си пътна чанта за костюм и чиста блуза, бе шест часът. Химическото чистене определено щеше да е първата ѝ задача в мига, в който стигнеха до Далас.

Поне Карло тази сутрин нямаше да готви. В близките два часа едва ли би могла да погледне храна в каквато и да било форма.

Ако имаше късмет, щеше да успее да се върне в хотела след представянето, да дремне още един час и после да закуси в стаята си, докато върти сутрешните телефони. Раздаването на автографи щеше да е чак по обед, а следващият полет бе рано сутринта на другия ден.

Това бе нещо, за което можеше да се захване, каза си тя и започна да търси подходящия цвят чорапи. За пръв път тази седмица щяха да имат свободна вечер, без да трябва да забавляват никого, нито да бъдат забавлявани от някого. Една хубава тиха вечеря някъде наблизо и цяла нощ сън. С тази светлинка в края на тунела можеше да преживее сутринта.

С гримаса преглътна дневната си доза бирена мая.

Чак когато напълно се облече, се събуди дотолкова, та да си спомни, че не се бе гримирала. Сви рамене, свали зеленото си сако и се запъти към банята. На вратата се почука и Джулиет погледна натам с комбинация от подозрение и лошо настроение. Взря се през шпионката и видя Карло, който се засмя насреща ѝ и завъртя очи. Тя кратко изруга и отвори вратата.

— Подранил си — подзе Джулиет и в този момент долови възбуждащия аромат на кафе. Погледна надолу и видя, че той носи табла с малка захарница, чашки и лъжички. — Кафе — прошепна почти като молитва.

— Да — кимна Карло и влезе в стаята. — Реших, че си готова, макар че от обслужването по стайте не са — приближи се към масичката, видя, че нейната стая би се поместила цялата в едно от помещенията на неговия апартамент и остави таблата. — Затова ние доставяме.

— Благословен да си — произнесе го толкова искрено, че той отново се засмя. — Как успя? Рум сървисът започва да работи чак след половин час.

— В моя апартамент има малка кухня. Доста примитивна, ала за варене на кафе става.

Тя отпи първата глътка, черна и гореща, и затвори очи.

— Чудесно е. Наистина е чудесно.

— Разбира се. Аз съм го правил.

Джулиет отново отвори очи. Не, реши тя, нямаше да разваля благодарността със сарказъм. В края на краищата, за три дни бягане малко или много се бяха изтърпели. С помощта на душа, бирената мая и кафето вече се чувстваше почти човек.

— Седни — предложи Джулиет. — Аз ще си довърша приготвленията — тъй като очакваше Карло да седне, взе чашата си и отиде в банята да се оправи с лицето и косата си. Нанасяше фон дьо тена, когато той се облегна на касата на вратата.

— Мио аморе, не ти ли се струва, че това е непрактично?

Тя се опита да не се чувства неловко, докато размазваше тънкия прозрачен слой.

— Кое?

— Ти живееш в този... Килер за метли — посочи към стаята ѝ. Да, бе достатъчно малка, така че неуловимият женствен аромат от душа ѝ достигаше до всички ъгли. — Докато аз имам голям апартамент с две бани, легло, достатъчно за трима приятели, и диван, който се разтяга.

— Ти си звездата — измърмори Джулиет и сложи руж на скулите си.

— Ако живеем и двамата в апартамента, ще спестим от парите на издателя.

Тя отмести поглед в огледалото, докато очите им се срещнаха. Би могла да се закълне, абсолютно да се закълне, че Карло нямаше друго предвид. Разбира се, ако не го познаваше.

— Той може да си го позволи — отвърна безгрижно. — Счетоводството просто изпада във възторг, като дойде време да се плащат данъците.

Карло размърда рамене и отпи от чашата си. Предварително знаеше какъв щеше да бъде нейният отговор. Разбира се, би му било приятно да сподели стаите си с нея поради очевидната причина. Но и не му харесваше, че Джулиет бе настанена много по-зле от него.

— Трябва ти още малко руж на лявата буза — отбеляза той, без да обръща внимание на изненадания ѝ поглед. Това, на което обърна внимание, бе зеленият копринен халат, който се отразяваше в огледалото от вътрешната страна на вратата. Как ли изглеждаше с него? Как ли би изглеждала без него?

Тя присви очи и откри, че Карло бе прав. Взе отново четката и изравни ружа.

— Ти си много наблюдателен мъж.

— Хм? — той отново я погледна, ала наум бе сменил спретнатата ѝ блуза с висока яка и тясна пола с предизвикателното халатче.

— Повечето мъже не биха забелязали неравномерния руж — тя хвана молива за очи.

— Аз забелязвам всичко, когато става дума за жени — огледалото в горната част още бе запотено от душа. Като го видя, Карло си представи други, доста приятни образи. — Това, което правиш сега, те кара да изглеждаш съвсем различно.

Джулиет се засмя, отново спокойна:

— Това е идеята.

— Но не — той се приближи, за да може да погледне през рамото ѝ. Тази малка непринудена интимност за него бе толкова естествена, колкото за нея притеснителна. — Без тези тубички и бурканчета лицето ти е по-младо, по-уязвимо, ала не по-малко хубаво. Различно... — взе четката и я прокара през косите ѝ. — Не повече, не по-малко, просто различно. Аз харесвам и двете ти лица.

Не бе лесно да задържи ръката си твърда. Джулиет остави сенките и отпи от кафето си. По-добре да е цинична, отколкото трогната, напомни си тя и му се усмихна студено:

— Ти изглеждаш съвсем като у дома си в банята с жена, която се гримира.

Харесваше му начинът, по който се разсипваха косите ѝ, докато ги разресваше.

— Толкова често съм го правил.

Усмивката ѝ стана още по-студена.

— Сигурна съм.

Карло долови тона, но продължи да я разресва и срещна очите ѝ в огледалото.

— Приеми го както искаш, кара, ала си спомни, че съм израснал в къща с пет жени. Твоите пудри и гримове не са загадка за мен.

Джулиет го бе забравила, може би защото бе решила да забрави всичко за него, което не бе пряко свързано с книгата му. И въпреки това сега я накара да се чуди — доколко разбираше жените един мъж, който е бил обкръжен от тях още от детството си? Понамръщи се и взе спиралата си.

— Близки ли бяхте в семейството ти?

— И сега сме близки. Майка ми е вдовица, която има преуспяващ магазин за дрехи в Рим — бе типично за него да премълчи, че той ѝ го бе купил. — И четирите ми сестри живеят на не повече от тридесет километра. Може би вече не ползваме една и съща баня, но иначе малко се е променило.

Тя помисли за това. Звучеше уютно, приятно и доста сладко. Джулиет съвсем не бе сигурна, че можеше да си го обясни.

— Майка ти трябва много да се гордее с теб.

— Би се гордяла повече, ако бях допринесъл за растящата орда от нейни внучета.

Тя се усмихна. Това звучеше по-познато.

— Разбирам за какво говориш.

— Трябва да оставиш косата си така — посъветва я Карло и остави четката. — Ти имаш ли близки роднини?

— Родителите ми живеят в Пенсилвания.

За момент той се пребори с географията.

— А, значи ще ги посетиш, когато отидем във Филадельфия.

— Не — отговори Джулиет безизразно и сложи капачката на спиралата. — Няма да има време.

— Разбирам — и му се струваше, че наистина започва да разбира. — Имаш ли братя, сестри?

— Една сестра — тъй като бе прав за косата ѝ, тя я остави и я измъкна от яката на самото. — Омъжи се за лекар и преди да бе навършила двадесет и пет, роди две деца, момче и момиче.

О, да, Карло започваше съвсем да разбира. Макар думите да бяха произнесени нехайно, мускули на раменете ѝ се бяха напрегнали.

— И добра лекарска съпруга ли стана?

— Кари е идеалната лекарска съпруга.

— Не всички сме родени за едно и също.

— Аз не съм — Джулиет взе куфарчето и чантата си. — Да тръгваме. Казаха ми, че имаме петнадесетина минути път до студиото.

Странно, помисли той, защо хората вярват, че никой не забелязва слабите им места. Засега щеше да я остави с илюзията, че нейното бе незабелязано.

Тъй като указанията бяха добри и движението не бе натоварено, Джулиет уверено управляваше новия модел шевролет, който бе взела под наем. Карло ѝ показваше накъде да кара, защото му харесваше уравновесения, спокоен начин, по който тя въртеше кормилото.

— Още не си ми казала нищо за днешния график — напомни ѝ той. — Тук на светофара завий надясно.

Джулиет погледна в огледалото, мина в дясното платно и зави. Още не бе сигурна каква щеше да е реакцията му, като разбере, че има само един ангажимент.

— Реших да ти дам почивка — каза бодро. Знаеше, че някои автори ръмжат и се възмуцават, ако имат дупка в рекламната

кампания. — Имаш това включване сутринта, после раздаване на автографи в „Светът на книгите“ в центъра.

Карло чакаше списъкът да продължи. После се обърна към нея с вдигнати вежди:

— И?

— Това е всичко — тя чу извинението в гласа си и спря на червено. — Случва се понякога, Карло. Нещата просто не се получават. Знаех, че тук ще бъде леко, ала се оказва, че в Денвър току-що са започнали да снимат голям филм. Всеки журналист, всеки екип на новинарска емисия днес следобед отразяват събитието. Крайният резултат е, че ни прекараха.

— Прекараха ни? Искаш да кажеш, че няма да има радиопредаване, няма да има обед с журналист, няма да има ангажимент за вечеря?

— Не, извинявай. Просто...

— Фантастико! — той сграбчи с две ръце лицето ѝ и силно я целуна. — Ще намеря името на този филм и ще отида на премиерата.

Възелът от напрежение и вина се отпусна.

— Не го приемай толкова навътре, Карло.

Той се чувстваше като току-що освободен от затвора.

— Джулиет, ти да не мислеше, че аз ще се разстроя? Дио, цяла седмица нямаше нищо друго, само върви тук, тичай там.

Тя забеляза телевизионната кула и зави наляво.

— Ти си чудесен — най-доброто време да го признае, реши Джулиет, бе, когато им оставаха само още две минути. — Не всички, с които съм пътувала, са били толкова внимателни.

Тя го изненадваше. Карло предпочиташе една жена да може да го прави. Той навигира около пръста си кичур от косите ѝ, които бе разресвал.

— Значи си ми простила за босилека?

Джулиет се усмихна и едва се сдържа да не докосне сърчицето на ревера си.

— Вече съм го забравила.

Карло я целуна, по бузата с такъв непринуден и приятелски жест, че тя не възрази.

— Вярвам ти. Ти имаш добро сърце, Джулиет. Такива неща са красиви сами по себе си.

Толкова лесно можеше да я размекне. Тя го чувстваше, бореше се с него и за момента се пребори. С импулсивно, непривично движение отметна косата от челото му.

— Да влизаме. Трябва да събудиш Денвър.

В професионален план Джулиет би трябвало да е разбита от липсата на задължения и представяне в Денвър. Това щеше да остави някои много очевидни празни места в общия ѝ отчет. В личен план бе във възторг.

Според графика бе в стаята си в осем часа. В осем и три минути свали костюма си и се сгуши, гола и щастлива, във все още разхвърляното си легло. Точно един час спа дълбоко и не си спомняше да е сънувала нещо. В десет и половина вече бе минала през списъка си от телефонни обаждания и през огромната закуска. След това освежи грима си, облече си костюма и слезе долу да се срещне с Карло във фойето.

Не би трябвало да се изненадва, че се бе разположил в един от уютните кътове с три жени. Не би трябвало да ѝ е неприятно. Преструвайки се, че нито я изненадва, нито ѝ е неприятно, тя се приближи към тях. Едва тогава забеляза, че и трите жени имаха смайващи фигури. Това също не би трябвало да я изненадва.

— А, Джулиет — той ѝ се усмихна, самата любезност, самият чар. Тя не преставаше да се изненадва защо продължава да му се възхищава. — Винаги точна. Дами... — Обърна се да се поклони и на трите. — За мен беше удоволствие.

— Бай-бай, Карло — едната жена му изпрати поглед, който би разтопил и лед. — Не забравяй, ако някога дойдеш в Тусън...

— Как мога да забравя? — той хвана Джулиет под ръка и се отдалечи. — Джулиет — прошепна тихо, — къде е Тусън?

— Никога ли не преставаш?

— Какво да преставам?

— Да колекционираш жени.

Карло вдигна вежди и отвори вратата на колата.

— Джулиет, човек колекционира кибритени кутийки, не жени.

— Изглежда има хора, които ги възприемат по един и същ начин. Той препречи пътя ѝ, преди да бе успяла да седне зад кормилото.

— Който го прави, е толкова глупав, че не заслужава да му обръщаш внимание — обиколи колата и отвори вратата от своята страна.

— Кои са тези жени, между другото?

Карло сериозно намести бежовата си мека шапка.

— Културистки. Май имат конгрес.

От нея се изтръгна сподавен смях.

— Личи си.

— Наистина, но са такива мускулести — все още със сериозно изражение се разположи в колата. Джулиет за момент остана мълчалива, после се предаде и избухна в смях. По дяволите, никога с никого не се бе забавлявала толкова на турне. Можеше и да го приеме.

— Тусън е в Аризона — обясни му още със смях. — И не е в нашето разписание.

Щяха да стигнат навреме за раздаването на автографите, ако не бяха заобикаляли. Движението бе задръстено, отклонено и нервно, защото пътищата бяха затворени заради снимките на новия филм. Тя изхаби двадесет минути във въртене, преговори и ругаене, докато откри, че в края на краищата бе направила един голям кръг.

— Тук вече сме били — съобщи Карло лениво и си спечели един намръщен поглед.

— О, наистина ли? — в сладкия ѝ тон се долавяше дъх на арсеник.

Той просто протегна крака.

— Интересен град. Мисля, че ако на следващото кръстовище завиеш надясно, а после след две пресечки наляво, ще се озовем където трябва.

Джулиет педантично приглади старателно написаните си указания, макар че предпочиташе да ги смачка.

— Продавачката в книжарницата специално каза...

— Сигурен съм, че тя е прекрасна жена, ала днес нещата изглеждат малко объркани — това не го безпокоеше особено. Един клаксон я накара да подскочи. Развеселен, Карло само я погледна. — Като човек от Ню Йорк би трябвало да си свикнала с такива неща.

Джулиет стисна зъби.

— Аз никога не карам в града.

— Аз карам. Имай ми доверие, инна мората.

За нищо на света, помисли тя, но зави надясно. Отне ѝ почти десет минути в пълзящия поток да премине следващите две преки, ала когато зави наляво, се озова, както той бе предположил, на прав път. Примирено го зачака да позлорадства.

— В Рим движението е по-бързо — бе всичко, което каза Карло.

Как можеше да го предвиди? Той не избухваше, когато го очакваше, не злорадстваше, когато бе естествено. С въздишка се предаде.

— Всичко е по-бързо — оказа се където трябва, ала не бе толкова лесно да намери място за паркиране. Като претегли плюсовете и минусите, Джулиет се качи зад една кола на тротоара. — Виж какво, Карло, ще трябва да те оставя. Вече закъсняваме. Аз ще намеря къде да паркирам и веднага щом мога, ще дойда.

— Ти си шефът — съгласи се той, още весел след вбесяващото четиридесет и петминутно пътуване.

— Ако до един час не дойда, изстреляй сигнална ракета.

— Залагам на теб.

Все още предпазлива, тя изчака, докато го видя да влиза в книжарницата, и отново се вмъкна в движението.

След още двадесет нервни минути Джулиет успя да влезе в изисканата малка книжарница. Вътре бе, както забеляза със свито сърце, прекалено тихо и прекалено празно. Посрещна я продавач с вратовръзка на тънки райета и с излъскани обувки.

— Добър ден, мога ли да ви помогна?

— Аз съм Джулиет Трент, рекламният агент на господин Франкони.

— А, да, насам — той я поведе през килима към широките стъпала. — Господин Франкони е на горното ниво. Жалко, че натовареното движение и объркването отказаха хората да дойдат. Разбира се, ние рядко правим такива неща — продавачът изтупа едно пухче от ръкава на тъмносиния си костюм. — Последния път беше... Да си спомня, есента. Дж. Джонатан Купър беше на турне. Сигурен съм, че сте чували за него. Написал е „Метафизичната сила и ти“.

Тя потисна въздишката си. Когато заседнеш, просто трябва да чакаш прилива.

Видя Карло в една приятна ниша на диван с извита облегалка. До него седеше жена на около четиридесет със скромнен костюм и хубави

крака. Такива неща не даваха основание дори за вдигнати вежди. Но за нейна изненада, Карло не бе зает с опити да я очарова. Той слушаше внимателно младото момче, което седеше срещу него.

— Работил съм в кухните тук през последните три лета. Не ми позволяват наистина да приготвям нещо, ала мога да гледам. Вкъщи готвя винаги когато мога, но покрай училището и работата ми остава време най-вече през почивните дни.

— Защо?

Момчето спря насред дума. Изглеждаше объркано.

— Защо ли?

— Защо готвиш? — попита Карло, кимна на Джулиет и отново насочи вниманието си към момчето.

— Защото... — момчето погледна към майка си и после обратно към Карло. — Ами, важно е. Обичам да взема нещата и да ги събера заедно. Нали разбирате, човек трябва да се съсредоточи и да внимава. Ала може да направи нещо наистина страхотно. Изглежда добре и мирише добре. То е... Не знам — от смущение сниши глас. — Предполагам, удовлетворяващо.

— Да — Карло му се усмихна доволен. — Това е добър отговор.

— Имам и двете ви други книги — припряно добави момчето. — Опитвал съм всичките ви рецепти. Дори направих вашата „паста ал тре фромаджи“ за празненството при леля ми.

— И?

— Харесаха я — момчето се засмя. — Искам да кажа, наистина я харесаха.

— И искаш да се учиш.

— О, да — но той сведе поглед към коленете си, където ръцете му нервно се сплитаха. — Въпросът е, че не можем точно сега да си позволим колеж, затова се надявам да намеря работа в ресторант.

— В Денвър?

— Където и да е, стига да мога да започна да готвя, вместо да мия чинии.

— Достатъчно време отнехме на господин Франкони — майката на момчето стана, като забеляза, че се бяха струпали още няколко души с книгата на Карло в ръце. — Искам да ви благодаря — тя протегна ръка на Карло, който се изправи заедно с нея. — За Стивън беше много важно да поговори с вас.

— Удоволствието беше мое — макар да бе любезен както винаги, Карло се обърна отново към момчето: — Можеш ли да ми дадеш адреса си? Познавам някои от собствениците на ресторанти тук, в Щатите. Може би някой от тях има нужда от чирак.

Стивън бе потресен и загуби ума и дума.

— Много сте любезен — майка му извади малък бележник и написа адреса. Ръката ѝ не трепереше, ала когато подаде листчето на Карло и го погледна, той видя вълнението в очите ѝ. Помисли си за собствената си майка. Пое листа, после ръката ѝ.

— Имате прекрасен син, госпожо Хардести.

Джулиет замислено се загледа след тях и забеляза, че Стивън няколко пъти погледна през рамо със същото объркано, смутено изражение.

Значи той имаше сърце, помисли развълнувано. Сърце, което не бе изцяло запазено за „аморе“. Но видя как Карло пъха бележката в джоба си и се зачуди дали това щеше да е краят на всичко.

Раздаването на автографи не бе съкрушителен успех. Шест книги, доколкото успя да преброи Джулиет. Това бе достатъчно лошо, ала след това се случи Произшествието.

Тя огледа почти празния магазин и вече бе решила да си тръгват с чувството, че са изритани, когато се приближи дребната уютна женица, понесла всичките три книги на Карло. Това бе преди жената да каже нещо, от което очите на Карло станаха като желязо, а гласът му като лед. Всичко, което Джулиет чу, бе името Ла Бар.

— Извинете ме, госпожо... — промълви Карло с тон, който Джулиет никога досега не бе чувала от него. Би могъл да разреже стомана.

— Казах, че държа всичките ви книги на полицата в кухнята ми, точно до книгите на Ла Бар. Много обичам да готвя.

— Ла Бар? — Карло сложи ръце върху купчината с книгите си, както загрижен родител би прегърнал детето си, за да го защити. — И вие се осмелявате да слагате моите книги до книгите на този... Този селянин?

Джулиет бързо реагира, пристъпи напред и се намеси в разговора. Ако някога бе виждала човек, готов да убие, това бе Карло.

— О, виждам, че имате всичките книги на господин Франкони. Сигурно обичате да готвите.

— Ами да, аз...

— Чакайте да опитате някои от новите му рецепти. Аз самата опитах „паста кон песто“. Чудесна е — тя понечи да измъкне книгите на жената изпод ръката на Карло и се сблъска със съпротива и упорит поглед. Отвърна му със същото и рязко издърпа книгите. — Семейството ви ще бъде направо във възторг, когато им я сервирате — продължаваше Джулиет с приветлив глас, докато извеждаше жената от огневата линия. — А фетучините...

— Ла Бар е свиня. — Гласът на Карло бе съвсем ясен и достигна до стълбите.

Жената нервно погледна назад.

— Мъже — прошепна съзаклятнически Джулиет. — Толкова самомнителни.

— Да — стиснала книгите си, жената бързо се спусна по стълбите и се измъкна от магазина. Джулиет я изчака да се отдалечи достатъчно, преди да се нахвърли върху Карло:

— Как можа?

— Как можах ли? — той се изправи и макар да бе малко под метър и осемдесет, ѝ се стори огромен. — Как смее тя да произнеса това име пред мен? Как смее да сравнява работата на един художник с работата на едно магаре? Ла Бар...

— В момента изобщо не ми пука кой или какво е Ла Бар — Джулиет сложи ръка на рамото му и го натисна да седне обратно в креслото. — Това, което ме интересува, е, че ти разгонваш малкото клиенти, които имаме. Сега се дръж прилично.

Карло остана на мястото си само защото се възхити от начина, по който му бе заповядала да го стори. Очарователна жена, реши той. Струваше му се по-разумно да мисли за нея, вместо за Ла Бар. Бе по-разумно да мисли за потоп и жажда, отколкото за Ла Бар.

Следобедът се бе проточил, скучен отначало докрай, освен онова момче, помисли той и докосна бележката в джоба си. Щеше да се обади на Самър във Филадельфия за младия Стивън Хардести.

Но извън Стивън и жената, която му бе вдигнала кръвното, като бе споменала името на Ла Бар, Карло бе почти отегчен. Нещо, което за него бе по-лошо от болест.

Имаше нужда от някаква дейност, от някакво предизвикателство. Погледна към Джулиет, която говореше с една продавачка. Това не бе

малко предизвикателство. Още не му се бе случвало да се чувства отегчен в компанията на Джулиет. Тя непрекъснато го интригуваше. Сексуално? Да, дума да няма. Интелектуално? Това бе плюс, и то голям.

Той разбираше жените. Това не бе въпрос на гордост, а според него въпрос на обстоятелства. Обичаше жените. Като любовници, разбира се, ала също като компания, като приятели, като партньори. Рядко един мъж можеше да намери жена, която да бъде всичките тези неща. Това искаше от Джулиет. Още не го бе решил, само го чувстваше. Да я убеди да бъде негов приятел щеше да бъде също такава предизвикателство и си струваше също толкова, както да я убеди да бъде негова любовница.

Не, осъзна Карло, вгледан в профила ѝ. С такава жена можеше по-лесно да стане любовник, отколкото приятел. Оставах му две седмици, за да постигне и двете. С усмивка реши сериозно да се заеме с тази задача.

Половин час по-късно двамата вървяха към гаража на три преки от магазина, който Джулиет бе намерила.

— Този път аз ще карам — съобщи ѝ той, когато влязоха в кънтящото сиво здание. Когато тя понечи да възрази, Карло протегна ръка за ключовете: — Хайде, скъпа, току-що преживях два часа скука. Защо всичките забавления трябва да са за теб?

— След като го представяш така... — Джулиет пусна ключовете в ръката му, доволна, че каквото и да го бе ядосвало, вече бе забравено.

— Значи имаме свободна вечер.

— Точно така — тя с въздишка се облегна на седалката и го зачака да запали.

— Ще вечеряме в седем. Тази вечер аз ще уредя всичко.

Един хамбургер в стаята, един стар филм и в леглото. Джулиет си позволи да помечтае и да се откаже. Работата ѝ бе да се грижи и да забавлява, доколкото бе възможно.

— Както искаш.

Той излетя от паркинга със свистене на гуми, от които тя се изправи на нокти.

— Така искам, кара — без да спира, изскочи от гаража и зави надясно.

— Карло...

— Трябва да пием шампанско, за да отпразнуваме края на нашата първа седмица. Обичаш ли шампанско?

— Да, аз... Карло, светва червено.

Той профуча на жълто, размина се на косъм с една очукана кола и продължи напред.

— Италианска храна. Нали не възразяваш?

— Не — Джулиет стисна дръжката на вратата, докато кокалчетата на ръката ѝ побеляха. — Камион!

— Да, виждам го — провря се край него, изсвистя през още един светофар и рязко сви надясно. — Имаш ли планове за следобеда?

Тя притисна ръка към гърлото си с надеждата да изцеди някакъв глас оттам.

— Мислех си да посетя минералните бани на хотела. Ако оживея.

— Добре. Аз пък мисля да понапазарувам.

Джулиет стисна зъби, докато Карло мина в съседното платно в претъпканото движение.

— Как да уведомя най-близките ти роднини?

Той със смях спря пред хотела.

— Не се безпокой, Джулиет. Върви в басейна и в сауната. Почукай на вратата ми в седем.

Тя погледна обратно към улицата. Грижи се и забавлявай, напомни си мрачно. Дали това включваше да рискува живота си? Шефът ѝ сигурно мислеше така.

— Може би да дойда с теб.

— Не, настоявам — Карло се наклони и я прегърна през врата, преди да се бе съвзела достатъчно, за да се отдръпне. — Приятно прекарване — прошепна игриво в устните ѝ. — И си мисли за мен, докато кожата ти се сгорещява, а мускулите ти се отпускат.

В седем Джулиет се чувстваше като преродена. С потта бе изкарала и умората си в сауната, с шок се бе разбудила в басейна, бе се отпуснала под ръцете на масажиста. Животът, помисли си, докато се пръскаше с парфюм, в края на краищата си имаше и своите добри страни. Утрешният полет до Далас бе достатъчно скоро, тогава щеше да нахвърля отчета си за Денвър — такъв, какъвто беше. Тази вечер единственото, за което трябваше да се тревожи, бе храната. Притисна ръка към стомаха си и призна, че бе повече от готова за нея.

Бързо огледа млечнобялата си рокля с висока яка и малки перлени копчета. Одобри я. Щеше да е подходяща, освен ако Карло не бе решил да я заведе да яде хотдог на крак. Взе вечерната си чанта, прекоси коридора и почука на вратата му. Надяваше се само той да бе избрал нещо по-наблизо. Последното, което искаше, бе отново да се бори с движението в центъра.

Първото, което забеляза, когато Карло отвори вратата си, бяха навитите ръкави на ризата му. Ризата бе памучна, широка и шик, но очите ѝ бяха привлечени от изненадващите мускули на ръцете му. Явно физическата дейност на този мъж не се свеждаше само до вдигане на лъжици и черпаци. Следващото, което забеляза, бе чувственият мирис на подправки и сосове.

— Прелестно — той я хвана за двете ръце и я издърпа вътре. Тя му харесваше, гладката ѝ млечнобяла кожа, лекият, едва доловим аромат, ала най-вече смутеното колебание в очите ѝ, когато погледна към посоката, откъдето миризмата на храна бе най-силна.

— Интересен аромат — успя да произнесе Джулиет след малко. — Но не мислиш ли, че малко си прекалил?

— Инна мората, сосът на Франкони не се понася, той се поглъща — целуна опакото на ръката ѝ. — Предвкусва се — после и другата. — Наслаждаваш му се — този път дланта.

Една умна жена не се възбужда от мъж, който използва такава директна тактика, каза си тя, докато по ръцете ѝ полазиха тръпки.

— Сос за спагети? — Джулиет издърпа ръцете си и ги сплете зад гърба си.

— Намерих един чудесен магазин. Подправките много ми харесаха. Бургундското беше отлично. Италианско, разбира се.

— Разбира се — тя предпазливо пристъпи в апартамента. — Прекарал си деня в готвене?

— Да. Макар че трябва да ми напомниш да поговоря със собственика на хотела за качествата на тази печка. Като цяло мина доста добре.

Джулиет си каза, че не би трябвало да го насърчава, след като нямаше намерение да яде с него насаме в апартамента му. Може би ако бе от камък, щеше да се въздържа и да не се насочи към малката кухничка. Преглътна.

— О, Господи...

Зарадван, Карло обвини ръка около кръста ѝ и я поведе към печката. Самата кухня бе в пълен безпорядък. Никога преди не бе виждала толкова тенджери, тигани и лъжици, натрупани в умивалника. Плотовете бяха изпопръскани и надраскани. Ала ароматите... Това бе чисто и просто рай.

— Сетивата, Джулиет. Няма човек, който да не се води от сетивата си. Първо помирисваш и започваш да си представяш — пръстите му се движеха леко върху кръста ѝ. — Представяш си. Само от това почти успяваш да го вкусиш с езика си.

— Хм — знаейки, че прави грешка, тя го наблюдаваше как вдига капака на тенджерата върху котлона. Звукът я накара да затвори очи и просто да вдъхне. — Ох, Карло...

— После поглеждаме и въображението прави следващата крачка — пръстите му стиснаха леко кръста ѝ, докато Джулиет отвори очи и погледна в тенджерата. Сосът бе плътен, червен, къкрещ, с месо, чушки и подправки. Стомахът ѝ изкъркори.

— Красиво, нали?

— Да — тя не усети, че облиза устни в предвкусване. Той обаче забеляза.

— И слушаме — до соса една тенджера с вода закипя. С опитно движение Карло отмери спагетите на око и ги пусна вътре. — Някои неща са предопределени да се съчетават — внимателно разбърка с решетеста лъжица. — Едно без друго са непълни. Но когато се съчетаят... — той нагласи огъня. — Съкровище. Спагети и сос. Мъж и жена. Ела да пийнеш малко бургундско. Шампанското е за по-късно.

Време бе да откаже, макар да бе до печката.

— Карло, нямах представа какво намерение имаш. Аз мисля...

— Обичам изненадите — той ѝ подаде чаша, пълна до половината с тъмночервено вино. — И исках да готвя за теб.

Искаше ѝ се да не го бе казал по този начин. Искаше ѝ се гласът му да не бе толкова топъл, толкова дълбок, като очите му. Като чувството, което можеше да изтръгне от нея.

— Много съм ти благодарна, Карло, само...

— Беше ли на сауна?

— Да. А сега...

— Отпуснала те е. Личи си.

Джулиет въздъхна и без да мисли, отпи от виното.

— Да.

— Това отпуска и мен. Тази вечер ще ядем заедно — допря чашата си до нейната. — Мъжете и жените от векове постъпват така. Станало е цивилизовано.

Тя вирна брадичка.

— Ти ми се подиграваш.

— Да — той отвори хладилника и извади малка табла. — Първо опитай моята антипаста. Небцето ти трябва да е подготвено.

Джулиет избра малко парче тиквичка.

— Мислех, че предпочиташ да ти сервират в ресторант.

— От време на време. Понякога предпочитам усамотението — остави табличката и тя отстъпи крачка назад. Той заинтригувано вдигна вежди: — Джулиет, карам ли те да се чувстваш нервна?

Тя преглътна тиквичката.

— Не ставай смешен.

— Смешен ли съм? — той импулсивно остави виното и направи още една крачка към нея. Джулиет усети, че гърбът ѝ опря в хладилника.

— Карло...

— Не, шшшт. Ще експериментираме — внимателно, като не откъсваше очи от нея, докосна с устни едната ѝ буза, после другата. Чу я как затаи дъх, а след това треперливо издиша.

Нерви — това приемаше. Когато един мъж и една жена се привличат и са близо, трябва да има нерви. Без тях страстта е безвкусна, като сос без подправка. Ала страх? Това ли виждаше в очите ѝ? Само намек, само за миг. Нервите щеше да използва, да играе върху тях, да се възползва от тях. Страхът бе нещо различно. Той го смущаваше, спираше го и в същото време го трогваше.

— Аз няма да те нараня, Джулиет.

Очите ѝ отново го гледаха директно и спокойно, макар че ръката ѝ бе свита в юмрук.

— Няма ли?

Карло хвана ръката ѝ и бавно я отвори.

— Не — в този момент го обещаваше и на двамата. — Няма. А сега ще ядем.

Тя едва сдържа треперенето си, докато той се обърна да разбърка и изцеди спагетите. Може би нямаше да я нарани, помисли Джулиет и

неспокойно остави виното. Но можеше самата тя да се нарани.

Карло не бързаше. Просто търсеше съвършенството. Докато го гледаше как добавя последните щрихи към яденето, ѝ мина през ума, че не бе по-различен тук, в малката хотелска кухня, отколкото бе пред камерата. Тя даде своя принос по единствения начин, по който би се осмелила да го стори. Просто подреди масата.

Да, това бе грешка, повтаряше си, докато слагаше чиниите. Но само глупак би се отказал от нещо, което ухае като този сос. Джулиет не бе глупачка. Можеше да се овладее. Моментът на слаб страх, който бе изпитала в кухнята, бе отминал. Щеше да си достави удоволствието с една вечеря в домашна обстановка, да изпие две чаши наистина отлично бургундско вино, после да прекоси коридора и да си осигури осем часа сън. Въртележката щеше да продължи следващия ден.

Докато той носеше платото със спагетите, тя си взе една маринована гъба.

— Така е по-добре — отбеляза Карло, когато Джулиет му се усмихна. — Вече си готова да се наслаждаваш.

Тя сви рамене и се поизправи.

— Ако един от най-добрите майстор-готвачи в света иска да ми сготви вечеря, защо трябва да съм недоволна?

— Най-добрият — подчерта той и с широк жест я покани да си сервира. Джулиет го стори, като едва сдържаше лакомията си.

— Наистина ли те отпуска да стоиш в кухнята?

— Зависи. Понякога ме отпуска, понякога ме възбужда. Винаги ми доставя удоволствие. Не, не ги режи — тръсна глава Карло и посегна към нея. — Американци. Намотай ги на вилицата си.

— Като ги намотая, падат.

— Ето така — хвана китките ѝ да ѝ покаже. Пулсът ѝ бе равномерен, забеляза той, ала не и бавен. — Ето — без да пуска ръката ѝ, поднесе вилицата към устата ѝ. — Опитай.

Докато тя опитваше, Карло с удоволствие наблюдаваше лицето ѝ. Подправките избухнаха върху езика ѝ. През нея се разля горещина, която после омекна до топлина. Джулиет ѝ се отдаде, макар че вече мислеше за следващата хапка.

— Ох, това си е истинско прегрешение!

Нищо не би могло да го зарадва повече. Той със смях се зае със собствената си чиния.

— Малките прегрешения са само малки удоволствия. Когато Франкони готви за теб, храната не е жизнена необходимост.

Тя вече намотаваше следващата вилица.

— Тук печелиш. Защо не си дебел?

— Прего?

— Ако аз можех да готвя така... — Джулиет отново опита и въздъхна. — Щях да изглеждам като някое от твоите кюфтета.

Карло прихна, загледан как тя се нахвърля върху храната. Приятно му бе някой, на когото държи, да се наслаждава на нещо, което той бе създал. След години готвене не му бе омръзнало.

— Значи майка ти не те е научила да готвиш?

— Опита се — Джулиет взе препечената филийка, която Карло ѝ подаваше, но я остави настрана и намота още спагети. Всичко по реда си. — Аз май никога не съм била добра в нещата, в които тя искаше да съм добра. Сестра ми прекрасно свири на пиано, аз едва си спомням гамите.

— И какво ти се искаше да правиш, вместо да свириш на пиано?

— Да играя американски футбол — каза го толкова спонтанно, че се потресе. Мислеше си, че отдавна бе погребала тази мечта, заедно с още десетина детски несбъднати мечти. — Просто не стана — продължи Джулиет и сви рамене. — Майка ми бе твърдо решена да отгледа две закръглени дами, които ще се превърнат в две закръглени добри съпруги. Някъде печелиш, някъде губиш.

— Мислиш, че тя не се гордее с теб ли?

Въпросът попадна право в целта, която Джулиет не знаеше, че бе разкрила.

— Предполагам, че не става въпрос за гордост, а за разочарование. Аз разочаровах майка си, обърквах баща си. Те и досега се чудят в какво са сбъркали.

— Това, в което са сбъркали, е, че не са те приели такава, каквато си.

— Може би — промълви тя. — Или може би аз бях решила да стана нещо, което те не биха приели. Така и не мога да разбера.

— Нещастна ли си в живота си?

Джулиет изненадано вдигна поглед. Нещастна? Понякога объркана, притеснена и напрегната. Ала нещастна?

— Не. Не, не съм.

— Значи може би това е твоят отговор.

Тя за миг се вгледа в него. Той бе повече от страхотен, повече от секси, повече от всички тези качества, които цинично му бе приписвала.

— Карло... — за пръв път се протегна да го докосне, само по ръката, но той реши, че това бе гигантска стъпка. — Ти си много добър човек.

— Разбира се! — пръстите му се обвиха около нейните, защото не можеше да се въздържи. — Мога да ти дам препоръки.

Джулиет със смях се отдръпна.

— Сигурна съм, че можеш — съсредоточено, себеотдайно и просто лакомо опразни чинията си.

— Време е за десерта.

— Карло! — простена тя и притисна ръка към стомаха си. — Моля те, не бъди жесток.

— Ще ти хареса — стана и отиде в кухнята, преди да бе намерила сили отново да възрази. — Това е стара италианска традиция. Още от времето на империята. Американският сладкиш с извара е нещо прекрасно, но... — той донесе малка, прелестна торта, щедро отрупана с череша.

— Карло, ще умра...

— Само една хапка с шампанското — той ловко измъкна тапата и наля в две чисти чаши. — Иди, седни на дивана, разположи се удобно.

Джулиет се подчини. Разбираше защо римляните са имали традицията да си подремнат след храна. След секунда би могла да се свие на топка и щастливо да се отнесе. Ала шампанското искреше, живо и настойчиво.

— Заповядай — Карло ѝ поднесе чинийка с малко резенче. — Ще си го поделим.

— Една хапка — настоя тя, решена да бъде твърда. След това опита. Сметанов, мек вкус, не толкова сладък, колкото орехов. Въздъхна примирено и лапна още една хапка. — Карло, ти си вълшебник.

— Художник — поправи я той.

— Каквото искаш — като призова всичката си воля, Джулиет остави тортата и взе шампанското. — Наистина не мога да изям нито хапка повече.

— Да, помня. Ти не си позволяваш прекалено да си угаждаш — но напълни отново чашата ѝ.

— Може би не — тя отпи, наслаждавайки се на сгъстената, луксозна атмосфера, каквато само шампанското може да създаде. — Ала сега гледам по друг начин на угаждането — изхлузи обувките си и му се засмя над ръба на чашата си — Променила съм се.

— Ти си чудесна — светлината бе приглушена, музиката тиха, ароматите богати. Карло си помисли дали да не се въздържа. Страхът, който бе видял в очите ѝ, го караше да си го помисли. Но в момента тя бе спокойна и усмихната. Желанието, което бе изпитал в момента, в който я видя, така и не бе отряло.

Сетивата бяха възбудени и приповдигнати от храната. Това бе нещо, което той прекрасно разбираше. Разбираше също, че един мъж и една жена никога не бива да пренебрегват което и да било удоволствие, което могат да си доставят.

Затова не се въздържа, а хвана лицето ѝ в длани. Така можеше да гледа очите ѝ, да чувства кожата ѝ, почти да я вкуси. Този път видя желание, не страх, а предпазливост. Може би бе готова за урок номер две.

Джулиет можеше да откаже. Необходимостта да го стори премина през съзнанието ѝ. Ала ръцете му бяха толкова силни, толкова нежни върху кожата ѝ. Никога не я бяха докосвали така. Тя знаеше как щеше да я целуне Карло и чувството за очакване се примеси с нервност. Джулиет знаеше и чакаше.

Не бе ли жена, която знае какво иска? Тя вдигна ръце към китките му, но не го отблъсна. Пръстите ѝ се обвиха около тях и ги задържаха, а устните ѝ докоснаха неговите. За момент останаха така, като си разрешиха да се насладят на първото вкушване, на първото усещане. После бавно, едновременно поискаха повече.

Джулиет изглеждаше толкова дребничка, когато я прегръщаше, че човек можеше да забрави колко бе силна и способна. Той усети, че изпитва желание да я защитава. Страстта можеше да се разгори, ала когато тя бе толкова податлива, толкова уязвима, Карло се чувстваше длъжен да покаже само нежност.

Бе ли се отнасял някой мъж толкова внимателно към нея? Зави ѝ се свят, когато ръцете му се заровиха в косите ѝ. Имало ли бе някога друг толкова търпелив мъж? Сърцето му бумтеше срещу нейното.

Джулиет го чувстваше, диво и нетърпеливо. Но устните му бяха толкова меки, ръцете му толкова нежни. Сякаш от години бяха любовници, помисли замаяно. И сякаш имаха на разположение всичкото време на света, за да продължат да се обичат.

Никакво бързане, никакво припиране, никаква ярост. Само удоволствие. Сърцето ѝ се разтвори — неохотно, ала се разтвори и той започна да прониква в него. Когато телефонът рязко иззвъня, Карло изруга, а тя въздъхна. И двамата бяха готови да стигнат докрай.

— Само един момент — прошепна той.

Все още замечтана, Джулиет докосна бузата му.

— Добре.

Докато Карло отиде да вдигне слушалката, тя се облегна назад, решена да не мисли.

— Кара! — ентусиазмът и любовта в гласа му я накараха отново да отвори очи. Той се засмя топло и се впусна в поток думи на италиански. Джулиет нямаше какво да прави, освен да мисли.

Привързаност. Да, имаше я в тона му. Нямаше нужда да разбира думите. Тя се огледа и го видя да се усмихва, докато говореше на жената на другия край на жицата. Джулиет примирено взе чашата си с шампанско. Не ѝ бе леко да си признае, че се бе държала като глупачка. Нито че се чувстваше наранена.

Знаеше кой бе Карло. Какъв беше. Знаеше колко много жени бе прелъстил. Може би тя знаеше какво иска и може би искаше тъкмо него. Но никога нямаше да се нареди в дългата редица на „и други“. Остави шампанското си и се изправи.

— Си, си. Обичам те.

При думите „обичам те“ Джулиет се отвърна. Колко лесно се откъсваше от устните му, на който и да било език. Колко малко означаваше, на който и да било език.

— Прекъснаха ни. Извинявай.

Тя го погледна строго:

— Недей да се извиняваш. Вечерята беше прекрасна, благодаря ти. В осем бъди готов за заминаване.

— Един момент — Карло се приближи и я хвана за раменете. — Какво е това? Ти си сърдита.

— Разбира се, че не — Джулиет се опита да се отдръпне и не успя. Лесно можеше да забрави точно колко бе силен. — Защо трябва

да съм сърдита?

— Една жена невинаги трябва да има причина.

Макар да го бе казал простичко, без обида, тя присви очи.

— Ти си специалист. Е, нека ти кажа нещо за точно тази жена, Франкони. Тя няма високо мнение за мъж, който в един момент я целува, а в следващия момент ѝ хвърля в лицето друга любовница.

Той вдигна ръка, мъчейки се да проследи мисълта ѝ:

— Не те разбирам. Може би английският ми изневерява.

— Твоят английски е съвършен — избухна Джулиет. — От това, което чух, италианският ти също.

— Моят... — на лицето му разцъфна усмивка. — Телефонът.

— Да. Телефонът. А сега, извини ме.

Карло я остави да стигне чак до вратата.

— Джулиет, признавам, че съм безнадеждно влюбен в жената, с която говорих. Тя е красива, интелигентна, интересна и никога не съм срещал друга като нея.

Вбесена, Джулиет се извъртя към него.

— Колко прекрасно!

— И аз мисля така. Това беше майка ми.

Тя се върна да вземе чантата си, която почти бе забравила.

— Мисля, че мъж с твоя опит и въображение би могъл да измисли нещо по-добро.

— Бих могъл — той отново я хвана, не толкова нежно, не толкова търпеливо. — Ако беше необходимо. Аз нямам навика да се обяснявам, а когато го правя, не лъжа.

Джулиет пое дълбоко въздух, защото изведнъж рязко осъзна, че чува истината. Както и да е, бе се държала като глупачка.

— Извинявай. Във всеки случай, не е моя работа.

— Да, не е твоя работа — Карло хвана брадичката ѝ. — Преди видях в очите ти страх. Той ме обезпокои. Сега мисля, че се страхуваше не от мен, а от себе си.

— Това не е твоя работа.

— Да, не е моя работа — съгласи се Карло отново. — Ти ми харесваш, Джулиет, по много начини, и аз имам намерение да те заведа в леглото. Ала ще почакаме, докато престанеш да се страхуваш.

Искаше ѝ се да се нахвърли върху него. Искаше ѝ се да заплаче. Той видя ясно и двете.

— Утре сутринта излитаме рано, Карло.

Той я пусна да си отиде, но остана на мястото си дълго след като чу как се затваря вратата ѝ от срещната страна на коридора.

ШЕСТА ГЛАВА

Далас бе различен. Далас си бе Далас. Тексас — богат, голям и арогантен. Този град олицетворяваше щата, при това блестящо. Футуристичната архитектура и магистрала, от които ти се завива свят, съжителстваха в странна хармония с по-улегналите сгради в центъра. Въздухът бе горещ и наситен с миризма на бензин, скъпи парфюми и пустинен прах. Далас си бе Далас, ала той никога не забравяше своите корени.

В Далас я имаше тръпката на преуспяващия град, твърдо решен да не спира да процъфтява. Той преливаше от типичната американска енергия, която нямаше намерение да отслабва. На Джулиет обаче ѝ беше все едно, можеха да са и в центъра на Тимбукту.

Карло се държеше така, сякаш нищо не се бе случило — никаква интимна вечеря, никаква възбуда, никакъв отказ, никакви остри думи. Тя се чудеше дали той го прави нарочно, за да я подлуди.

Карло бе любезен, услужлив и чаровен. Джулиет вече го познаваше. Под любезността му се криеше метална стрела, която не би се огънала и на сантиметър. Бе я виждала. Можеше да се каже, че я бе почувствала. Би излъгала, ако кажеше, че не се възхищава от това.

Услужлив, несъмнено. За негова чест трябваше да признае, че никога не бе била на турне с някой, който с такова желание да работи, без да се оплаква. А турнето бе тежка работа, колкото и бляскаво да изглеждаше във вестниците. Когато започнеш втората седмица, е трудно да се усмихваш, освен ако не те подсетят. Карло никога не забравяше.

Но той изискваше съвършенство — както сам го разбираше — и не отстъпваше и на сантиметър, докато не го постигнеше.

Чаровен. Никой не можеше да омагьоса група хора с повече стил, отколкото Франкони. Това само по себе си правеше работата ѝ полесна. Никой не би отрекъл чара му, освен ако не бе виждал колко студени можеха да бъдат очите му. Тя бе виждала.

Карло си имаше слабости като всеки човек, мислеше Джулиет. Ако не го забравяше, това би ѝ помогнало да запазва емоционална дистанция от него. Винаги ѝ бе помагало да изброява наум плюсовете и минусите на една ситуация, дори на ситуация с мъж. Проблемът бе, че макар и с недостатъци, той бе дяволски неустоим.

И го знаеше. Това бе още нещо, което постоянно трябваше да си напомня.

Самочувствието му бе не по-малко важно. То бе нещо, което би било разумно да противопоставя на неограничената му щедрост. Суетата му, когато ставаше дума за него самия и за работата му, минаваше границата и стигаше до нахалство. Не ѝ се струваше несправедливо да претегли това срещу вродената му склонност да се съобразява с другите.

Ала оставаше начинът, по който се усмихваше, начинът, по който произнасяше името ѝ. Дори за практичната, делова Джулиет Трент бе трудно да намери недостатък, който да противопостави на тези малки подробности.

Двата дни в Далас бяха достатъчно натоварени за да я принуждават да кара на шест часа сън, много витамини и океани от кафе. Наваксваха за Денвър, схванатите ѝ крака го доказваха.

Четири минути в националните новини, интервю за едно от най-големите списания в страната, три хвалебствени статии в даласката преса и две срещи с раздаване на автографи, на които се разпродаде всичко. Щеше да се върне в Ню Йорк тържествуваща.

Не ѝ се мислеше за вечерите с управители на универсални магазини, които започваха в десет вечерта и продължаваха, докато тя бе на път да падне в бананите фламбе. Нямахше сили да преброи обедите със задушена съомга или салата от скариди. Трябваше да попълни запасите си от аспирин и таблетки против киселини. Но си струваше. Би трябвало да е във възторг.

Чувстваше се нещастна.

Джулиет го побъркваше. Възпитано, мислеше Карло, докато се подготвяха за поредното интервю по време на обед. Да, беше възпитана. Майка ѝ я бе научила на безупречни обноски, макар да не я бе научила да готви.

Компетентна? Ако питаша него, никога не бе срещал никого, мъж или жена, толкова добросъвестно компетентен, колкото Джулиет Трент. Той винаги се бе възхищавал от това качество в спътниците си, бе го изисквал от съдружниците си. Разбира се, тя бе и двете. Точна, бърза, спокойна в кризисни моменти и неуморимо енергична. Все качества, достойни за уважение.

За пръв път през живота си сериозно се замисляше да удуши една жена.

Безразлична. Това вече не можеше да го понесе. Джулиет се държеше така, сякаш между тях нямаше нищо повече от следващото интервю, следващото телевизионно предаване, следващият самолет. Държеше се тъй, сякаш не я бе имало избухналата страст, желанието, разбирането помежду им. Човек би помислил, че тя не го искаше със същата сила, с която Карло искаше нея.

Той обаче знаеше, че не беше така. Нали?

Спомняше си как му бе отговорила, с готовност и без никакво колебание. Устни до устни, тяло до тяло. Нямаше безразличие в начина, по който ръцете ѝ го държаха. Не, имаше сила, отстъпчивост, желание, искане, ала не и безразличие. И въпреки това сега...

Бяха прекарвали почти два дни изключително в компанията един на друг, но не бе забелязал нищо в очите ѝ, не бе чул нищо в гласа ѝ, което да показва нещо повече от любезно делово сътрудничество. Ядяха заедно, пътуваха заедно, работеха заедно. Само дето не спяха заедно.

Бе му дошло до гуша от любезности. Ала не му бе дошло до гуша от Джулиет.

Карло мислеше за нея. Гордостта му не страдаше, ако си признаеше, че мисли много за нея. Той често мислеше за жени, и защо не? Ако един мъж не мисли за жена, по-добре да е умрял.

Желаше я. Не го притесняваше да признае, че я желаше все повече и повече всеки път, когато мислеше за нея. Бе желал много жени и никога не си бе отказвал. Когато един мъж не желае жена, той наистина е умрял.

Но... За Карло бе странно колко много „но“ следваха всичките му мисли за Джулиет. Ала се усещаше, че мисли за нея по-често, отколкото някога бе смятал за здравословно. Макар да не бе имал нищо

против да желае една жена до болка, тя го караше да изпитва повече болка, отколкото някога бе смятал за удобно.

Би могъл да разсъждава разумно относно заплахите за своето здраве и удобство. Но... Джулиет бе толкова дяволски безразлична!

Ако не направеше нищо друго през малкото време, което им оставаше в Далас, поне това щеше да промени.

Обедът бе в ресторант с бели покривки, тежки сребърни прибори и тънък кристал. Залата бе издържана в пясъчно розово и пастелнозелено. Приглушените разговори бяха също толкова тихи.

Карло съжали, че не се бяха срещнали с журналистката в някое малко мексиканско ресторантче на мексиканска бира, чили и царевични питки. Обеща си да поправи това в Хюстън.

Почти не забеляза, че журналистката бе млада и нервна. Бе решил, че каквото и да му струва, докато станат от масата, ще е разбил неподатливата стена на любезността на Джулиет. Дори ако трябваше да играе мръсно.

— Радвам се, че сте включили Далас във вашето турне, господин Франкони — започна журналистката и веднага посегна към чашата с вода да си прочисти гърлото. — Господин Ван Нес ви изпраща своите извинения. Той толкова очакваше да се срещне с вас.

Карло ѝ се усмихна, ала мислите му бяха насочени към Джулиет.

— Господин Ван Нес е кулинарният редактор на „Трибюн“ — съобщи му Джулиет, докато разстилаше салфетката в скута си, макар че му бе дала тази информация преди по-малко от петнадесет минути. Изпрати му най-дружелюбната си усмивка с надеждата той да почувства бодлите в нея. — Госпожица Трибли го замества.

— Разбира се — Карло изглади впечатлението от разсейването си. — Колко очарователно.

Като жена тя не бе имунизирана срещу този кадифен глас. Като журналистка добре разбираше важността на поставената ѝ задача.

— Всичко е много объркано — госпожица Трибли изтри влажните си ръце в салфетката. — На господин Ван Нес му се ражда дете. Тоест, искам да кажа, жена му преди два часа започна да ражда.

— Значи трябва да прием за тях — Карло направи знак на сервитьора. — Коктейл „Маргарита“? — спечели си студено кимване от Джулиет и благодарна усмивка от журналистката.

Решена да се справи с първата си истински голяма задача, госпожица Трибли дискретно нагласи бележника в скута си.

— Приятно ли е турнето ви из Америка, господин Франкони?

— Америка винаги ми е приятна — той леко плъзва пръст по опакото на ръката на Джулиет, преди да бе успяла да я отдръпне. — Особено в компанията на красива жена — тя се опита да се измъкне и усети, че ръката ѝ бе прикована под неговата. Като за мъж, който можеше да разбърка най-нежното суфле, ръцете му бяха силни като на боксьор.

Две воля проблеснаха, сблъскаха се и задимиха. Гласът на Карло остана тих, мек и романтичен:

— Трябва да ви кажа, госпожице Трибли, че Джулиет е изключителна жена. Не бих се справил без нея.

— Господин Франкони е много мил — макар гласът на Джулиет да бе мек и тих като неговия, ритникът ѝ под масата не беше. — Аз се оправям с подробностите. Господин Франкони е художникът.

— Ние сме възхитителен отбор, не мислите ли, госпожице Трибли?

— Да — журналистката не бе съвсем сигурна как са се справи с тази посока на разговора и се оттегли на по-безопасна почва: — Господин Франкони, освен че пишете готварска книги, вие притежавате и ръководите преуспяващ ресторант в Рим, а понякога пътувате, за да пригответе някое специално блюдо. Преди няколко месеца отлетяхте на една яхта в Егейско море, за да сготвите министроне на Димитри Азарес, корабния магнат.

— Беше рожденият му ден — спомни си Карло. — Дъщеря му беше приготвила изненада — погледът му отново се плъзна по жената, чиято ръка държеше. — Джулиет ще ви каже, че аз много обичам изненадите.

— Да, добре — госпожица Трибли отново посегна към чашата си с вода. — Графикът ви е толкова напрегнат и вълнуващ. Чудя се дали още ви доставя удоволствие готвенето.

— Повечето хора се отнасят към готвенето като към нещо от досадно задължение до хоби. Но както съм казвал на Джулиет... — той собственически вплете пръсти в нейните. — Храната е основна необходимост. Като правенето на любов, тя трябва да въздейства върху

всички сетива. Трябва да вълнува, да възбужда, да задоволява — плъзна пръст да погали дланта ѝ. — Помниш ли, Джулиет?

Тя се бе опитала да забрави, бе си казала, че може. Сега с това леко, настойчиво докосване Карло връщаше всичко в паметта ѝ.

— Господин Франкони силно вярва в чувствеността на храната. Необикновената му способност да я предизвиква го е направила един от най-добрите готвачи в света.

— Грация, мио аморе — промърмори той и поднесе вцепенената ѝ ръка към устните си.

Джулиет заби обувка в меката кожа на мокасината му и се надяваше, че му е смазала костите.

— Надявам се вие и вашите читатели да откриете, че „Италианска кухня“ е един наистина потресаващ пример за неговата техника, неговия стил и неговото мнение, написана по такъв начин, че средният човек, следвайки стъпка по стъпка някоя от оригиналните му рецепти, може да създаде нещо изключително.

Когато напитките им бяха сервирани, Джулиет отново дръпна ръката си, надявайки се да го свари неподготвен. Трябваше да знае колко не бе права.

— За новото бебе — Карло отново ѝ се усмихна. — Винаги е удоволствие да се пие за живота във всичките му етапи.

Госпожица Трибли отпи внимателно от коктейла си.

— Господин Франкони, вие всъщност наистина ли сте готвили и опитвали всяка рецепта, включена във вашата книга?

— Разбира се — той с удоволствие вкуси острия аромат на питието си. Сега бе време за нещо сладко и време за нещо тръпчиво. Погледна към Джулиет и се засмя тихо: — Когато нещо е мое, няма нищо, което да не науча за него. Едно ядене, госпожице Трибли, е като една любов.

Тя счупи молива си и припряно зарови за друг.

— Любов?

— Да. Започва бавно, почти нерешително. Само едно вкусане, за да се възбуди апетита, да се развълнува очакването. След това ароматът се променя, може би нещо леко, нещо прохладно, за да поддържа сетивата възбудени, ала не претоварени. След това идват подправките, месото, разнообразието. Сетивата са възбудени, съзнанието е съсредоточено върху удоволствието. То трябва да се

вкусва дълго. Но накрая идва десертът, времето човек да си угоди — когато се усмихна на Джулиет, не можеше да не се разбере какво има предвид. — На него човек трябва да му се наслаждава бавно, да се вкусва дълго, докато небцето се задоволи и тялото се засити.

Госпожица Трибли преглътна.

— Аз самата ще си купя вашата книга.

Карло със смях взе менюто.

— Изведнъж ми се отвори голям апетит.

Джулиет си поръча малка плодова салата и четиридесет минути я човърка.

— Наистина трябва да се връщам — след като омете яденето си и тортата с кайсии, госпожица Трибли взе бележника си. — Не мога да ви кажа какво удоволствие беше за мен, господин Франкони. Никога няма отново да възприемам по същия начин гювече на фурна.

Той се изправи развеселен.

— Удоволствието беше мое.

— Ще ми бъде приятно да изпратя изрезка от статията във вашия офис, госпожице Трент.

— Много ще ви бъда благодарна — Джулиет протегна ръка и се изненада, че журналистката я задържа миг по-дълго.

— Вие сте щастлива жена. Приятно прекарване до края на турнето, господин Франкони.

— Арриведерчи — когато седна да си допие кафето, той още се усмихваше.

— Направи страхотно представление, Франкони.

Той бе очаквал бурята. Бе я предвкусвал.

— Да, мисля, че си направих... Как му викахте? А, да, изиграх си номера много добре.

— Това беше по-скоро триактна пиеса — със спокойни, демонстративни движения тя подписа чека. — Ала следващия път не ме включвай в пиесата, преди първо да ме попиташ.

— Да те включвам в пиесата?

Невинността му бе пресметната така, че да я вбеси. Карло никога не бъркаше в изчисленията си.

— Ти създаде у тази жена ясното впечатление, че с теб сме любовници.

— Джулиет, аз просто ѝ създадох правилното впечатление, че те уважавам и се възхищавам от теб. Какво е разбрала тя от това, не е моя вина.

Джулиет се изправи, остави много внимателно салфетката си на масата и взе чантата си.

— Свиня!

Той я гледаше как излиза от ресторанта. Никое мило обращение не би му доставило по-голяма радост. Ако една жена нарича един мъж свиня, значи тя не е безразлична. Когато излезе да я настигне, Карло си подсвиркуваше. С удоволствие я видя как се бори с ключовете на взетата под наем кола, която бе паркирала до тротоара. Ако една жена е безразлична, тя не ругае неодушевените предмети.

— Искаш ли аз да карам до летището?

— Не — Джулиет отново изруга и ръгна ключа в ключалката. Щеше да овладее гнева си. Щеше да го овладее. По дяволите. Стовари двете си ръце върху покрива на колата в го погледна. — И за какво точно беше това театро?

Скуизито, помисли той. Очите ѝ хвърляха опасни зелени пламъци. Бе открил, че предпочита жени с характер.

— Какво театро?

— Всичкото това държане за ръка, всичките тези интимни погледи.

— Не е театро, че ми е приятно да те държа за ръката и че ми е невъзможно да не те гледам.

Тя реши да не спори, когато колата бе между тях. С няколко бързи стъпки я заобиколи и се изправи срещу него.

— Това беше напълно непрофесионално.

— Да. Това беше напълно лично.

Как можеше да спори с него, ако всичко, което кажеше, Карло го извърташе в своя полза?

— Никога повече не го прави.

— Мадонна... — гласът му бе много мек, движенията му много пресметнати. Джулиет се озова притисната между него и колата. — Заповеди приемам от теб, когато става дума за графици и полети. Когато дойде до по-лични неща, правя каквото аз искам.

Това не бе го очаквала, ето защо изгуби предимството си. Тя си го повтаряше отново и отново — по-късно. Той я хвана за раменете и,

без да откъсва очи от нейните, рязко я дръпна. Това не бе спокойното, обмислено съблазняване, което би очаквала от него. Бе грубо, импулсивно и омаломощаващо.

Устните му бяха върху нейните, пълни с настойчивост. Ръцете му я държаха неподвижна, пълни със сила. Джулиет нямаше време да се стегне, да се бори или да мисли. Карло я увлече бързо със себе си в едно пътуване през горещината и светлината. Тя не се съпротивляваше. По-късно, когато си казваше, че го бе правила, това щеше да е лъжа.

По тротоара имаше хора, по улицата коли. Джулиет и Карло не забелязваха никой и нищо. Жегата на далаския следобед се просмукваше в бетона под тях и от нея въздухът трептеше толкова силно, че бръмчеше. Те усещаха само собствения си огън.

Ръцете му бяха на кръста ѝ, държаха я, пускаха я. Покрай тях прелетя кола. През отворените ѝ прозорци гърмеше кънтри рок. Тя не го чу. Макар че на обед бе отказала да пие вино, сега го вкушваше от езика му и се опиваше.

По-късно, много по-късно той щеше да има време да помисли какво се случва. Не бе същото. Една част от него вече разбираше и се страхуваше, защото не бе същото. Да я докосва бе различно от докосването на други жени. Да я вкушва — леко, дълбоко, закачливо — просто да я вкушва, бе различно от вкушването на други жени. Чувствата бяха нови, макар да можеше да се закълне, че бе изпитвал всички чувства, на които бе способен един мъж.

Бяха му познати усещанията. Обединяваше ги в работата си и в живота си. Но никога преди те не бяха имали такава дълбочина.

Мъж, който намери повече и не посегне да го вземе, е глупак.

Бе му позната интимността. Карло я очакваше, изискваше я във всичко, което правеше. Ала тя никога преди не бе имала такава сила.

Новият опит не трябва да се отказва, а да се опитва и използва. Ако усещаше някакъв малък натякващ страх, нямаше да му обръща внимание. Засега.

По-късно. Вкопчиха се един в друг и си казаха, че по-късно ще мислят. Времето, в края на краищата, нямаше значение. Настоящото съдържаше цялото необходимо значение.

Той откъсна устни от нейните, но ръцете му продължаваха да я държат. Потресе се, като забеляза, че не бяха съвсем стабилни. Жените

му бяха причинявали болка. Жените го бяха изгаряли. Ала никоя жена не го бе разтрепервала.

— Трябва ни някакво място — прошепна Карло. — Тихо, усамотено. Време е да престанем да се преструваме, че това не е реално.

Джулиет искаше да кимне, просто да се остави изцяло в ръцете му. Не бе ли това първата стъпка към загубването на контрола върху собствения ѝ живот?

— Не, Карло — гласът ѝ не бе толкова силен, колкото би искала, но тя не отстъпи. — Трябва да престанем да бъркаме личните чувства с работата. Остават ни малко по-малко от две седмици.

— Пет пари не давам дали са два дни, или две години. Искам да ги прекарам, като правя любов с теб.

Джулиет се овладя достатъчно, за да си спомни, че стоят на оживена улица, наред натовареното следобедно движение.

— Карло, сега не е моментът да го обсъждаме.

— Сега винаги е моментът. Джулиет... — той обхвана с две ръце лицето ѝ. — Не съм аз този, с когото се бориш.

Нямаше нужда да довърши мисълта си. Тя самата бе съвсем наясно, че битката бе вътре в самата нея. Какво искаше, какво бе разумно. От какво имаше нужда, какво бе безопасно. Като игра на дърпане на въже, която заплашваше да я разкъса, а двете половини, дори и пак да ги съединеше, вече никога нямаше да са равни на цялото, което бе познавала.

— Карло, гоним самолет...

Той каза нещо тихо и остро на италиански.

— Искам да поговорим.

— Не — Джулиет вдигна ръце към раменете му. — Не за това.

— Тогава ще останем тук, докато размислиш.

И двамата можеха да са инат, а с инат доникъде нямаше да стигнат.

— Имаме график.

— Имаме нещо много повече от график.

— Не, нямаме — Карло вдигна вежди и тя се съгласи примирително: — Добре, не можем. Трябва да хванем самолета.

— Ще хванем твоя самолет, Джулиет. Ала в Хюстън ще поговорим.

— Карло, не ме притискай до стената.

— Кой кого притиска? — измърмори той. — Аз теб или ти мен? Тя не можеше да намери лесен отговор.

— Това, което ще направя, е да уредя някой друг да дойде да довърши турнето с теб.

Карло само поклати глава:

— Няма да го направиш. Твърде си амбициозна. Няма да ти изглежда добре да се откажеш от турнето по средата.

Джулиет стисна зъби. Той вече я познаваше прекалено добре.

— Ще се разболея.

Карло се усмихна:

— Прекалено си горда. За теб не е възможно да избягаш.

— Не става въпрос за бягство — а за оцеляване, помисли тя и бързо довърши: — Става въпрос за приоритети.

Той отново я целуна, този път леко.

— Чии?

— Карло, имаме работа.

— Да, различни видове работа. Едната няма нищо общо с другата.

— За мен има. За разлика от теб, аз не си лягам с всеки, който ми харесва.

Той се засмя, без да се обижда:

— Ласкаеш ме, кара.

Искаше ѝ се да въздъхне. Колко в негов стил — да я кара да се разсмее, когато още е бясна.

— Съвсем неволно.

— Харесва ми, когато си показваш зъбите.

— Значи през следващите две седмици ще ти бъде приятно — Джулиет отблъсна ръцете му. — Имаме дълго да пътуваме до летището. Да тръгваме.

Карло ѝ отвори вратата, любезен както винаги.

— Ти си шефът.

Една глупава жена можеше да помисли, че бе спечелила победа.

СЕДМА ГЛАВА

Джулиет умееше да разпределя времето. Това бе част от работата ѝ не по-малко, отколкото рекламирането. Значи, ако можеше да разпределя времето, можеше също толкова лесно да го претовари, когато обстоятелствата позволяваха. Ако вършеше достатъчно добре работата си, можеше да изработи такъв напрегнат график, че да не остане време да се говори за нищо, което да не е пряко свързано с работата. Разчиташе, че Хюстън ще ѝ помогне.

И преди бе работила с Големия Бил Бауърз. Той бе нахакан, сърдечен самохвалко, който се занимаваше със специалните мероприятия в „Книги и не само“, една от най-големите вериги в страната. Големият Бил бе влюбен в Тексас и не се срамуваше да си го признае. Той обичаше дългите, невероятни истории, каубойските ботуши и студената бира.

Джулиет го харесваше, защото бе интелигентен и печен и винаги облекчаваше работата ѝ. По време на това конкретно турне го благославяше и защото бе приказлив и общителен. Нямахше да ѝ остави много моменти насаме с Карло.

От момента, в който пристигнаха на международното летище в Хюстън, двуметровият стокилограмов тексасец се зае да ги забавлява. В края на прохода чакаше цяла тълпа хора, някои вече се бяха събрали на групички и си бърбеха, но Големия Бил не можеше да не се забележи. Все едно да не забележиш бик сред стадо крави.

— А, ето я малката Джулиет. Красива, както винаги.

Тя се озова грабната в добродушна мечешка прегръдка, от която ребрата ѝ изпукаха.

— Здравей, Бил — отдръпна се и се опита да си поеме въздух. — Винаги се радвам да се върна в Хюстън. Изглеждаш страхотно.

— Просто здравословен живот, сладурче — той се разсмя гръмогласно и няколко глави се обърнаха към тях. Джулиет усети как настроението ѝ веднага се вдига.

— Карло Франкони, Бил Бауърз. Дръж се добре с него — добави с усмивка. — Той не само е голям, а и рекламира книгите ти в най-голямата верига в щата.

— Тогава ще се държа много добре — Карло подаде ръка към огромната му месеста лапа.

— Доволен съм, че успяхте — същата месеста лапа потупа Карло по гърба с такава сила, че би повалила младо дръвче. Джулиет даде знак на Карло да не се олюлее.

— Радвам се, че съм тук — бе всичко, което каза той.

— Аз самият никога не съм бил в Италия, ама си падам по 'талянската кухня. Жената прави дяволски спагети. Дай да нося това — преди Карло да успее да възрази, Бил грабна голямата му кожена чанта. Джулиет не успя да сдържи усмивката си, когато Карло погледна към куфара, сякаш бе малко дете, което за пръв път се качва в училищния автобус.

— Колата е отвън. Ще ви вземем багажа и тръгваме. Не мога да понасям летища и болници — Бил се запъти към терминала с дългите си двуметрови крачки. — Хотелът е уреден, тази сутрин проверих.

Джулиет успяваше да не изостава, макар че още бе с десетсантиметровите си токчета.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб. Как е Бети?

— Проклета, както винаги — похвали я той гордо. — Сега, като децата пораснаха и се разпиляха, няма на кой друг да нарежда, освен на мен.

— Но ти още си луд по нея.

— Един мъж след време свиква с проклетията — Бил се засмя и в устата му проблесна един златен зъб. — Няма смисъл да ходим направо в хотела. Ще покажем на Карло к'во е туй Хюстън — докато вървеше, разклати чантата на Карло.

— Аз ще взема това — Карло дипломатично се приближи към него. — Мога да взема този куфар...

— Няма нужда. К'во имаш тук, момче? Тежи цял тон.

— Инструменти — вметна Джулиет с невинна усмивка. — Карло е много темпераментен.

— Един мъж не може да бъде прекалено темпераментен, когато става дума за инструментите му — отбеляза Бил и кимна. Вдигна

шапка към една млада жена с къса пола и дълги бедра. — Аз още си пазя чука, дето моят старец ми го даде, като бях осемгодишен.

— И аз съм толкова сантиментален, когато става дума за моите лъжици и шпатули — измърмори Карло. Ала и той, забеляза Джулиет, не бе пропуснал бедрата.

— Имаш право — двамата си размениха един съвсем мъжки и много доволен поглед. Тя реши, че той има повече общо с дългите гладки крака, отколкото с инструментите. — Сега, мисля, че на вас двамата вече трябва да ви е писнало от напудрени ресторанти и пилета със сметана. Правим едно малко барбекю у нас. Ще можеш да си събуеш обувките, да си разпуснеш косата и да ядеш истинска храна.

Джулиет вече бе ходила на едно от „малките“ барбекюта на Бил. Това означаваше да се опече цял вол с няколко пилета и едно прасе покрай него, после всичко това да се полее с няколкостотин литра бира. Означаваше също, че няма да види хотелската си стая поне още пет часа.

— Звучи страхотно. Карло, досега не си живял, ако не си опитвал пържолите на Бил, печени на дървени въглища.

Карло я хвана подръка.

— Значи, първо трябва да живеем — тонът му я накара да обърне глава и да срещне погледа му. — Преди да се захванем за работа.

— Т'ва е номерът — Бил спря пред лентата с багажите. — Кажете кои са, че да ги нарамваме.

Живяха, смесени на малкото барбекю на Бил с още стотина гости. Музиката се осигуряваше от седемчленна група, която сякаш никога не се уморяваше. От басейна, разделен от двора с ухаещи разцъфнали в червено храсти, долиташе смях и плясък. Над всичко се носеше миризмата на печено месо, сос и дим. Джулиет яде два пъти повече, отколкото обикновено, защото нейният домакин на два пъти ѝ допълва чинията, а после зорко я дебнеше.

Би трябвало да ѝ е приятно, че Карло бе заобиколен от десетина тексаски дами по бански и летни рокли, които изведнъж бяха развили жив интерес към готвенето. Обаче, помисли тя злобно, повечето от тях не биха различили готварска печка от отварачка за консерви.

Би трябвало да ѝ е приятно, че няколко мъже я каниха на танц. Едва успяваше да различава имената и лицата им, докато гледаше как Карло се смее с дългунеста брюнетка, чието облекло се състоеше от две миниатюрни панделки от плат.

Музиката бе силна, въздухът тежък и топъл. Отстъпила пред необходимостта, Джулиет извади от чантата си шорти и късо горнище и се преоблече. Мина ѝ през ума, че това бе първият път от началото на турнето, когато можеше да поседи на слънцето, да поглъща лъчите му и да не държи в ръка молив и бележник.

Макар че блондинът с лъщящите бицепси до нея заплашваше да се превърне и в досада, и в неприятност, тя се насили да се наслади на момента.

Това бе първият път, когато Карло я виждаше облечена в нещо, различно от много приличните ѝ костюми. От походката ѝ вече бе стигнал до заключението, че краката ѝ са по-дълги, отколкото човек би предположил от височината ѝ. Не грешеше. Те сякаш започваха от кръста ѝ и продължаваха надолу, гладки, стройни и по нюйоркски бели. Изваяната като статуя брюнетка до него сякаш не съществуваше, толкова не ѝ обръщаше внимание.

Не бе в стила му да се вторачи в някоя жена на десетина метра, когато точно до него имаше друга. Знаеше това, но не знаеше как да го предотврати. Жената до него ухаеше на жегата и мускус — тежък и прелъстителен мирис. Той го караше да мисли, че ароматът на Джулиет бе по-лек, ала не по-малко въздействащ.

Тя нямаше проблеми в общуването си с други мъже. Карло надигна една бира, гледайки я как, подвила дългите си крака под себе си, се смееше с двамата мъже, разположили се от двете ѝ страни. Не замръзна, когато младият мускулест левент отляво сложи ръка на рамото ѝ и се наведе по-близо.

Не бе в стила му да ревнува. Колкото и да бе емоционален, никога не бе изпитвал точно това чувство. Освен това смяташе, че жената има същото право да флиртува и експериментира, както и той. Откри, че точно това правило не важи за Джулиет. Ако тя позволише на този мазен напопан палячо още веднъж да сложи ръка върху нея...

Нямаше време да завърши мисълта си. Джулиет отново се засмя, остави настрана чинията си и се изправи. Карло не я чу какво каза на

мъжа до себе си, но тя се запъти към къщата, а след малко лъскавият, гол до кръста мъж стана и тръгна след нея.

— Маледетто!

— Какво? — брюнетката спря насред интимния според нея разговор.

Карло едва я удостои с поглед.

— Скузи — като мърмореше под носа си, той се отдалечи в посоката, в която бе изчезнала Джулиет. В очите му светеше убийство.

Джулиет, на която ѝ бе дошло до гуша да отбива вниманието на напористия млад съсед на Бил, влезе в къщата през кухнята. Настроението ѝ бе отвратително, ала се поздравяваше, че бе запазила самообладание. Не бе ударила плесница на нахалния самовлюбен Адонис. Нито веднъж не бе изръмжала на глас по посока на Карло.

Да се заеме за работа винаги ѝ бе помагало да успокои нервите си. Тя погледна часовника си и реши, че може да се обади на помощничката си у дома. Едва бе успяла да свали слушалката на телефона от стената на кухнята, когато се озова вдигната във въздуха.

— Не си много голяма. Обаче определено е удоволствие да се гледа каквото има.

Джулиет едва се сдържа да не забие лакътя си.

— Тим! — успя да заговори приятелски, докато мислеше колко бе неприятно, че повечето от мускулите му бяха от врата нагоре. — Трябва да ме пуснеш, за да мога да се обадя по телефона.

— Това е купон, сладурче — той я завъртя и я остави на един плот. — За какво да звъниш на някой друг, когато аз съм тук?

— Знаеш ли какво си мисля? — тя съобрази, че би могла бързо да го срита под пояса, но вместо това го потупа по рамото. В края на краищата, беше съсед на Бил. — Мисля, че трябва да се върнеш на купона, където липсваш на всички дами.

— Имам по-добра идея — Тим се наведе напред и я смушка от двете страни. Зъбите му проблеснаха като в най-добрите реклами на пасти за зъби. — Защо ние с теб да не си направим едно купонче само за нас двамата? Предполагам, че вие, нюйоркчанките, умеете да се забавлявате.

Дори да не го бе смятала за простак, щеше да се обиди заради жените като цяло и нюйоркчанките в частност.

— Ние, нюйоркчанките — обясни му Джулиет спокойно, — умеем да отказваме. А сега се дръпни, Тим.

— Хайде, Джулиет — той я хвана за яката. — Живея малко по-надолу и имам хубав басейн.

Тя хвана китките му. Съсед или не, нямаше да му се даде.

— Защо не отидеш да се гмурнеш в него?

Тим само се ухили и плъзна ръка нагоре по бедрото ѝ.

— Точно това си мислех.

— Извинете ме — долетя гласът на Карло откъм вратата. — Ако бързо не намериш какво друго да правиш с ръцете си, и двете ще пострадат.

— Карло! — гласът ѝ бе остър, ала в него прозвуча облекчение. Не бе в настроение да бъде спасена от благороден рицар.

— Ние с дамата имаме частен разговор — Тим изду гърди. — Разкарай се.

Карло пхна ръце в джобовете си и се приближи. Джулиет забеляза, че той изглеждаше толкова бесен, колкото бе заради босилека. Никой не можеше да каже какво би могъл да направи в такова настроение. Тя изруга, въздъхна и се опита да избегне сцената:

— Защо да не излезем всички навън?

— Прекрасно — Карло протегна ръка да ѝ помогне да слезе. Преди да бе успяла да я хване, Тим ѝ препречи пътя.

— Ти излизай, приятел. Ние с Джулиет не сме си свършили приказката.

Карло наклони глава и погледна към нея.

— Ти свърши ли си приказката?

— Да — тя би се смъкнала от плота, но така би се озовала върху раменете на Тим. Объркана, остана където си беше.

— Очевидно Джулиет е свършила — Усмивката на Карло бе самата дружелюбност, ала очите му бяха безизразни и студени. — Струва ми се, че ти ѝ препречваш пътя.

— Казах ти да се разкараш. — Огромен и ядосан, Тим хвана Карло за реверите.

— Престанете и двамата! — тя образно си представи как от носа и устата на Карло тече кръв и грабна един буркан с курабийки. Преди да бе успяла да го използва, Тим изохка и се преви надве, хванал се за корема.

— Сега можеш да оставиш това — посъветва я Карло. — Време е да си тръгваме. — Джулиет не помръдна, затова той взе буркана от ръцете ѝ и го остави, после я свали от плота. — Извинете ни — обърна се любезно към стенещия Тим и я поведе навън.

— Какво му направи?

— Каквото беше необходимо.

Тя погледна назад към кухненската врата. Ако не го бе видяла с очите си...

— Ти го удари.

— Не много силно — Карло кимна към група гости, които се печеха на слънце. — Всичките му мускули са в гърдите и в главата му.

— Но... — Джулиет сведе поглед към ръцете му. Пръстите му бяха дълги и изящни, а на малкия пръст проблясваше диамант. Това не бяха ръце, които човек свързваше със самоотбрана. — Той беше ужасно голям.

Карло вдигна вежди и извади тъмните си очила от джоба.

— Големината невинаги е предимство. Кварталът, в който съм израснал, ме научи на много неща. Готова ли си да тръгваме?

Не, гласът му не бе любезен, осъзна тя. Беше студен. Леденостуден. Нейният тон инстинктивно стана същият.

— Предполагам, че би трябвало да ти благодаря.

— Освен, разбира се, ако не ти е било приятно да те опипват. Може би Тим просто е отговарял на сигналите, които ти си му изпращала.

Джулиет спря насред крачка.

— Какви сигнали?

— Такива, каквито жената изпраща, когато иска да я преследват.

Тя помисли, че ще може да овладее гнева си и си даде една минута. Не се получи.

— Той може и да беше по-голям от теб — процеди през зъби, — ала мисля, че ти си същото магаре. Вие двамата много си приличате.

Стъклата на очилата му бяха тъмни, но зад тях тя видя как очите му се присвиха.

— Ти сравняваш това, което е между нас, с това, което се случи тук?

— Казвам само, че някои мъже не понасят да им се отказва. Ти може да имаш по-изискан стил, Карло, ала и ти се стремиш към

същото, независимо дали става дума за търкаляне в сеното, или плискане в басейна.

Той свали дланта си от рамото ѝ, после много демонстративно пъхна и двете си ръце в джобовете.

— Ако съм се излъгал в чувствата ти, Джулиет, извинявам се. Аз не съм мъж, за когото е необходимо или приятно да насилва една жена. Искаш ли да останеш, или искаш да си тръгнеш?

Тя изпита голямо удоволствие — в гърлото си, зад очите си. Не можеше да си позволи да му се поддаде.

— Бих желала да си отида в хотела. Тази вечер имам още работа.

— Прекрасно — Карло я остави, за да намери техния домакин.

Три часа по-късно Джулиет си призна, че ѝ бе невъзможно да работи. Бе опитала всички номера, които знаеше, за да се отпусне. Половин час в горещата вана, тиха музика по радиото, докато гледаше от прозореца на стаята си как слънцето залязва. Като не успя да се отпусне, мина два пъти през графика за Хюстън. От седем сутринта до пет следобед щяха да течат почти без прекъсване. Самолетът им за Чикаго излиташе в шест.

Нямаше да има време да обсъжда, да мисли или да се тревожи за нищо, което се бе случило през последните двадесет и четири часа. Точно това искаше. И въпреки това, когато се опита да преговори двудневния престой в Чикаго, не успя. Единственото, което можеше да прави, бе да мисли за мъжа, който бе на няколко крачки по коридора.

Не си бе представяла, че може да е толкова студен. Той винаги бе толкова пълен с топлина, с живот. Наистина, често я вбесяваше, но я вбесяваше със замах. Сега я бе оставил в празното пространство.

Не. Тя хвърли бележника и опря брадичка на ръката си. Не, сама се бе оставила там. Може би можеше да си остане там, ако се чувстваше права. Ала ужасно не бе права. Не беше изпрацала никакви сигнали на онзи идиот Тим и мнението на Карло за това още я караше да кипи, но... Но дори не му бе благодарила за това, че ѝ помогна в момент, в който, независимо дали искаше да си го признае, или не, имаше нужда от помощ. Не ѝ харесваше да остава длъжна.

Сви рамене, стана от масата и закричи из стаята. Може би щеше да е по-добре, ако завършеха турнето си студени и дистанцирани. По

този начин определено щяха да имат по-малко лични проблеми, защото между тях нямаше да има нищо лично. Нямаше да има пукнатини в отношенията им, защото нямаше да имат отношения. От гледна точка на логиката този малък инцидент бе вероятно най-доброто, което можеше да се случи. Едва ли имаше значение дали е била права, или не, стига резултатът да бе добър.

Огледа малката, спретната, безлична стая, в която щеше да прекара над осем часа, повечето от тях в сън.

Не, не можеше да го понесе.

Предаде се и пусна ключа от стаята в джоба на халата си.

Жените го бяха вбесявали и преди. Карло разчиташе на това, за да не стане животът прекалено еднообразен. Жените бяха проваляли плановете му и преди. Без провалени планове как можеш наистина да оцениш успеха?

Ала болка... Такова нещо никоя жена досега не му бе причинявала. Никога не бе разглеждал тази възможност. Чувство на безсилие, гняв, страст, смях, крещене. Никой мъж, който бе познавал толкова много жени — майка, сестри, любовници — не очакваше връзка без тези неща. Болката бе нещо друго. Болката е интимно чувство. По-лично от страстта, по-първично от гнева. Когато проникне дълбоко, тя намира места в теб, до които никой не би трябвало да се докосва.

Никога не го бе интересувало дали го смятат за нехранимайко, развратник, плейбой — каквато и дума да се използва за мъж, който харесва жените. Любовните истории идваха и си отиваха, както се очакваше от едни любовни истории. Те траеха не по-дълго от страстта, която ги бе породила. Той бе предпазлив, внимателен мъж. Когато страстта угаснеше, любовницата се превръщаше в приятелка. В бурята на любовната връзка можеше да има скандали и тежки думи, но Карло никога не би прекъснал една връзка по този начин.

Мина му през ума, че с Джулиет бе имало повече скандали, повече тежки думи, отколкото с която и да било друга жена. И въпреки това те никога не бяха ставали любовници. Нито щяха да станат.

Наля си чаша вино, седна в един дълбок фотьойл и затвори очи. Не искаше жена, която би го сравнила с един идиот с напомпани

мускули, която бъркаше страстта с похот. Не искаше жена, която би сравнила красотата на правенето на любов с... Как го каза? Търкаляне в сеното. Дио!

Не искаше жена, която можеше да му причини такава болка — посред нощ, посред бял ден. Не искаше жена, която можеше да му причини болка с няколко остри думи.

Господи, как искаше Джулиет!

Чу, че на вратата се почука и се намръщи. Докато остави чашата си и стана, чукането отново се разнесе.

Ако не бе толкова нервна, Джулиет би измислила нещо остроумно по повод на късия черен халат на Карло с двете червени фламинго от едната страна. Ала сега стоеше пред него, също облечена с халат и с боси крака, сплела пръсти.

— Извинявай — промълви тя, когато той отвори вратата.

Карло отстъпи навътре.

— Влез, Джулиет.

— Трябва да ти се извиня — тя издиша и влезе в стаята. — Днес следобед се държах отвратително с теб, а ти ми помогна да се измъкна от една много обърквана ситуация с възможно най-малко неприятности. Бях бясна, когато намекна, че съм предразположила по някакъв начин онзи... Онзи идиот. Имах право да съм бясна — Джулиет скръсти ръце пред гърдите си и закри из стаята. — Тази твоя забележка беше съвсем не на място и ме обиди. Дори ако имаше и най-малка възможност да е вярна, ти нямаше право да говориш. В края на краищата, ти самият се наслаждаваше на собствения си харем.

— Харем? — той наля още една чаша вино и ѝ я подаде.

— Като ятото водеше една брюнетка амазонка — тя отпи, размаха чашата и отново отпи. — Където и да отидем, поне пет-шест жени тичат по петите ти, ала казвам ли аз и една дума?

— Ами, ти...

— И веднъж, само веднъж аз имам проблем с някакво влечуго със свръхактивно либидо и ти приемаш, че сама съм си го изпросила. Мислех, че такъв двоен стандарт вече е отживелица дори и в Италия.

Бе ли познавал някога жена, която може толкова бързо да промени настроението му? Карло се замисли върху това, реши, че бе по вкуса му и се вгледа във виното си.

— Джулиет, ти за да се извиниш ли дойде, или за да поискаш аз да ти се извиня?

Тя го изгледа навъсено.

— Не знам защо дойдох, но очевидно е било грешка.

— Чакай — вдигна ръка той, преди да бе успяла да излети. — Може би ще е разумно просто да приема извинението, с което дойде.

Джулиет му изпрати един убийствен поглед.

— Можеш да вземеш извинението, с което дойдох и...

— И да ти предложи и моето извинение — довърши Карло. — Тогава ще бъдем наравно.

— Не съм го насърчавала — измърмори тя и се нацупи.

Той никога досега не бе виждал това сърдито и толкова женствено изражение на лицето ѝ. То направи с него няколко интересни неща.

— А аз не търся същото като него — Карло се приближи до нея достатъчно, за да може да я докосне. — Търся много повече.

— Може би знам това — прошепна Джулиет, ала отстъпи крачка назад. — Може би бих искала да го вярвам. Не разбирам от флиртове — засмя се нервно, прокара ръка през косата си и се извърна. — Би трябвало. Баща ми ги имаше много. Дискретни — добави тя с горчивина. — Майка ми винаги си затваряше очите, стига да бяха дискретни.

Карло познаваше тези неща, бе ги виждал и между приятели, и между роднини, така че разбираше белезите и разочарованията, които остават след тях.

— Джулиет, ти не си майка си.

— Не съм — тя се обърна към него с вдигната глава. — Не, аз дълго и упорито съм се трудила, за да съм сигурна, че не съм. Майка ми е една прекрасна, интелигентна жена, която изостави кариерата си, самоуважението си, независимостта си, за да бъде само една прехвалена съпруга, защото баща ми го искаше. Той не желаше неговата съпруга да работи. Неговата съпруга — повтори Джулиет. — Каква фраза. Нейната работа беше да се грижи за него. Това означаваше вечерята да е на масата в шест часа всяка вечер, ризите му да са сгънати в шкафа. Той... По дяволите, той е добър баща, грижовен, мил. Татко просто не приема, че един мъж може да крещи на жена или момиче. Като съпруг никога не е забравил рожден ден или

годишнина. Винаги се е грижил майка ми да е задоволена с всичко материално, но стриктно диктуваше начина ѝ на живот. А що се отнасяше до него самия, той се радваше на една много дискретна поредица от жени.

— Защо майка ти е останала негова съпруга?

— Задахох ѝ този въпрос преди няколко години, преди да се преместя в Ню Йорк. Тя го обича — Джулиет се загледа във виното му. — За нея това е достатъчна причина.

— Ти би предпочела да го беше оставила?

— Аз бих предпочела тя да беше това, което би могла да бъде. Което можеше да бъде.

— Изборът е бил неин, Джулиет. Както твоят живот е твой избор.

— Аз не искам никога да се свържа с някой, който и да е, който би могъл да ме унижава по този начин — тя отново вдигна глава. — Не бих се поставила в положението на майка ми. Заради когото и да било.

— Във всички връзки ли виждаш такова неравновесие?

Джулиет сви рамене и отново отпи.

— Предполагам, че не съм виждала много връзки.

За момент Карло замълча. Той разбираше верността, нуждата от нея, нейната липса.

— Може би ние имаме нещо общо. Аз не помня добре баща си, малко съм го виждал. Той също не беше верен на майка ми — Джулиет го погледна, ала Карло не видя в лицето ѝ изненада. Сякаш бе очаквала такова нещо. — Но той ѝ изневеряваше с морето. Месеци наред го нямаше, докато мама ни гледаше, работеше, чакаше го. Когато се връщаше вкъщи, тя го посрещаше. После татко отново заминаваше, защото не можеше да устои. Когато умря, мама се потопи в скръб. Тя го обичаше и направи своя избор.

— Не е честно, нали?

— Не. Мислеше ли, че любовта е честна?

— Не това искам.

Карло си спомни за друга жена, приятелка, която му каза същите думи, когато бе в безизходица.

— Ние всички искаме любов, Джулиет.

— Не — тя поклати глава с увереност, породена от отчаяние. — Не. Приятелство, уважение, възхищение, ала не и любов. Тя краде нещо от теб.

Той я погледна, както бе застанала в светлината на лампата.

— Може би — промълви тихо. — Но ако не обичаме, не можем да сме сигурни, че сме имали нужда от това, което сме загубили.

— Може би за теб е по-лесно да го кажеш. Ти си имал много любовници.

Това би трябвало да го развесели, ала вместо това сякаш разкри празнота, която не бе осъзнавал.

— Да. Но никога не съм бил влюбен. Имам една приятелка... — отново си спомни за Самър. — Веднъж ми каза, че любовта е въртележка. Сигурно тя знае най-добре.

Джулиет стисна устни.

— А флиртът?

Нещо в гласа ѝ го накара да я погледне. За втори път се приближи към нея, ала този път бавно.

— Може би той е само едно завъртане.

Тъй като пръстите ѝ не бяха стабилни, тя остави чашата си.

— Ние се разбираме.

— По някои начини.

— Карло... — Джулиет се поколеба, после си призна, че вече бе взела решението още преди да прекоси коридора. — Карло, аз никога не съм отделяла много време за въртележки, но наистина те искам.

Как можеше да се справи с нея? Странно, никога досега не му се бе налагало да премисля толкова внимателно нещата. С някоя жена би бил пламенен, би я грабнал и понесъл. С друга би бил импулсивен, би се изгъркалял с нея направо на килима. Ала нищо, което бе правил някога, не му се струваше толкова важно, колкото първия път с Джулиет.

Думите, които трябва да каже на една жена, винаги му бяха идвали лесно. Нужната фраза, нужният тон винаги бяха идвали естествено като дишането. Сега не можеше да измисли нищо. Дори едно прошепнато слово би развалило простотата на това, което Джулиет му бе признала, и начина, по който го бе казала. Затова той не отговори нищо.

Целуна я там, където стояха, но не със свирепата страст, която знаеше, че тя може да изтръгне от него, нито с нерешителността, която някога го караше да чувства. Целуна я с откровеността и с разбирането, което често изпитват отдавнашни любовници. Бяха

стигнаха един до друг с различни желания, с различни виждания, ала с това изключиха миналото. Тази нощ бе за новото и за обновяването.

Джулиет бе очаквала думите, блясъка и стила, които сякаш бяха толкова типични за него. Може би дори бе очаквала някакво тържество. И отново Карло ѝ даде нещо различно и свежо само с едно докосване на устни до устни.

Мина ѝ мисълта, че не бе по-уверен в себе си от нея, но я отхвърли. После той ѝ протегна ръка и тя сложи своята в нея. Заедно отидоха в спалнята.

Ако бе подготвял сцената за една романтична нощ, Карло би добавил цветя с привкус на билки, музика с ритъм на страст. Би ѝ дал топлината на свещите и удоволствието на шампанското. Тази вечер с Джулиет имаше само тишина и лунна светлина. Камериерката бе отметнала завивките на леглото. Бялата светлина се процеждаше между щорите и падаше върху белите чаршафи.

Застанал до леглото, той целуна една по една дланите ѝ. Те бяха студени и с нейния аромат. Вената на китката ѝ пулсираше. Бавно, без да откъсва очи от нея, Карло развърза колана на халата ѝ, вдигна ръце към раменете ѝ и го разтвори. Дрехата безшумно се свлече в краката ѝ.

Той не я докосна, нито отклони поглед от лицето ѝ. През нервите, през желанието в нея започна да се разлива нещо като спокойствие. Устните ѝ трепнаха, съвсем леко, когато тя посегна към колана на неговия халат и дръпна възела. С ръце, леки и уверени върху раменете му, разтвори коприната.

И двамата бяха уязвими, и от желанието си, и един от друг. Светлината бе бяла и бледа и изпъстрена със сенки. Никакво друго осветление не трябваше за този първи път, когато се погледнаха.

Карло бе строен, ала не слаб. Джулиет бе тъничка, ала мека. Кожата ѝ изглеждаше още по-бяла, когато той я докосваше. Ръката ѝ изглеждаше още по-нежна, когато го докосваше.

Бавно се приближиха един към друг. Нямаше нужда от бързане.

Матракът поддаде, чаршафите прошумоляха. Тихо. Те лежаха един до друг, за да си дадат време — всичкото време, което им трябваше, за да открият какво удоволствие можеше да дойде от вкуса на устни в устни, от докосването на плът до плът.

Трябваше ли тя да е знаела, че ще бъде така? Толкова лесно. Неизбежно. Кожата ѝ бе топла, толкова топла, където ѝ да я погалеше.

Устните му искаха, вземаха, но с такова търпение. Карло я любеше нежно, бавно, сякаш ѝ бе за пръв път. Като в просъница Джулиет помисли, че може би наистина ѝ бе за пръв път.

Невинност. Той я чувстваше в нея — не физическа, а емоционална. Кой знае как, невероятно, откри, че бе същото и с него. Нямаше значение колко много бе имало преди за всеки от тях, те дойдоха един към друг невинни.

Ръцете ѝ не се колебаеха, когато се движеха по него. Тя го изучаваше с върховете на пръстите си, сякаш бе сляпа и можеше да си създаде представа само чрез другите сетива. Карло ухаеше на душ, вода и сапун, ала вкусът му бе по-богат, на вино. После заговори за пръв път и произнесе само името ѝ. За нея това бе по-вълнуващо, по-поетично от всякакви ласкави думи.

Тялото ѝ се движеше в ритъм с неговото, без да изостава. По някакъв начин сякаш точно преди да почувства пръстите му, дланите му, разбираше къде ще я докосне той. След това устните му започнаха бавно, блажено пътешествие, което Джулиет се надяваше никога да не свърши.

Бе толкова дребна. Защо никога досега не бе забелязвал колко бе дребна? Лесно можеше да забрави силата ѝ, самообладанието, издръжливостта. Карло щеше да ѝ даде нежност и да чака страстта.

Извивката на шията ѝ бе крехка и толкова бяла на лунната светлина. Ароматът ѝ бе уловен там, в ямката. Засилен. Възбуждащ. Можеше да се задържи там, докато кръвта кипне. Неговата и нейната.

Плъзна език по меката извивка на гърдата, за да намери зърното. Тя простена името му, като подкани и двамата да стигнат до края.

Но имаше още за вкусане, още за докосване. Страстта, когато се разгори, се надсмива над самообладанието. В стаята се разпиляха звуци — затаяване на дъх, въздишка, стон — всичките израз на удоволствие. Ароматите им започнаха да се смесват — уханието на любовта. Чаршафите бяха горещи, измачкани. Когато с езика и върховете на пръстите си той я докара до първия връх, Джулиет се вкопчи в чаршафите, тялото ѝ се изви и потрепери.

Докато бе все още слаба, все още задъхана, Карло проникна в нея.

Виеше му се свят — сладостно, непознато за него усещане. Искаше му се да се зарови в нея, ала трябваше да я види. Очите ѝ бяха

стиснати, устните ѝ леко разтворени. Тя се движеше с него — бавно, после по-бързо, още по-бързо, докато пръстите ѝ се забиха в раменете му.

С вик на удоволствие отвори очи. Той погледна в тях и видя тъмната, изненадана наслада, която бе искал да ѝ достави.

Най-накрая, отстъпил пред непреодолимия зов на тялото си, Карло затвори устни върху нейните и се поддаде на собственото си удоволствие.

ОСМА ГЛАВА

Имаше ли други, които да разбират истинската страст? Сгушена в Карло, поглъщаща и погълната от него, Джулиет разбра, че допреди малко тя не е била между тях. Трябваше ли това да я направи слаба? Беше слаба, но не чувстваше празнота.

Трябваше ли да изпитва съжаление? Да, логично погледнато, трябваше. Бе дала от себе си повече, отколкото бе възнамерявала, бе споделила повече, отколкото си бе представяла, бе рискувала повече, отколкото би се осмелила. Ала нямаше съжаление. Може би по-късно щеше да направи своя списък с всичките „защо“ и „защо не“. Засега искаше само да се наслаждава на меката топлина, която идва след любенето.

— Мълчиш — прошепна дъхът му в слепоочието ѝ, последван от устните му.

Джулиет се поусмихна и с удоволствие продължи да лежи със затворени очи.

— Ти също.

Той зарови буза в косите ѝ и погледна към лъча лунна светлина, процеждащ се през прозореца. Не бе сигурен какви думи да каже. Никога преди не се бе чувствал по този начин с която и да било жена. Никога не го бе очаквал. Как можеше да ѝ го каже и да очаква, че тя ще повярва? На него самия му бе трудно да повярва. И въпреки това... Може би най-трудно се обличаше в думи истината.

— Изглеждаш много мъничка, когато те прегръщам — прошепна Карло. — Това ме кара да искам дълго, дълго време да те прегръщам така.

— Харесва ми да ме прегръщаш — признанието се оказа много по-лесно, отколкото си бе представяла. Джулиет се засмя и обърна глава, за да може да види лицето му. — Много ми харесва.

— Тогава няма да възразяваш, ако продължа да те прегръщам през следващите няколко часа.

Тя го целуна по брадичката.

— През следващите няколко минути. Трябва да се върна в стаята си.

— Не ти ли харесва моето легло?

Джулиет се протегна, сгуши се и помисли колко прекрасно би било никога да не се помръдне оттук.

— Мисля, че съм луда по него, обаче имам да свърша малко работа, преди да мога да си легна. После трябва да стана в шест и половина и...

— Прекалено много работиш — прекъсна я той и се надвеси над нея да вземе слушалката на телефона. — Сутринта можеш да станеш от моето легло също толкова лесно, колкото от твоето.

Тя бе открила, че ѝ харесва как тялото му се притиска към нейното и се подготви да се остави да бъде убедена.

— Може би. Какво правиш?

— Шшшт. Да, обажда се Франкони от деветстотин двадесет и втора. Бих искал да поръчам събуждане по телефона за шест часа — той остави слушалката и се обърна по гръб, като я изгърколи върху себе си. — Ето, погрижихме се за всичко. Телефонът ще звъне на разсъмване и ще ни събуди.

— Със сигурност — Джулиет скръсти ръце върху гърдите му и опря брадичка върху тях. — Но ти им каза да се обадят в шест, а ние трябва да станем чак в шест и половина.

— Да — Карло плъзна ръце надолу по гърба ѝ. — Така ще имаме половин час да се... Тъъ... Разбудим.

Тя със смях притисна устни към рамото му. Този път, каза си, само този път щеше да остави някой друг да организира нещата.

— Много практично. Мислиш ли, че бихме могли да отделим половин час да се... Тъъ... Приспим?

— Взе ми думите от устата.

Когато телефонът наистина иззвъня, Джулиет само простена и се зави презглава. За втори път се намери заровена под Карло, когато той се пресегна през нея да отговори. Без да се оплаква, тя лежеше неподвижно, надявайки се, че телефонът бе част от съня.

— Хайде, Джулиет. — Карло се отмести и я захапа по рамото. — Правиш се на лисица.

— Лисица? — измърмори тя в сънena възбуда, когато той плъзна ръка нагоре по бедрото ѝ. — Аз нямам лисица.

— Правиш се на лисица — бе толкова топла, мека и податлива. Знаеше си, че ще е такава. Утрините бяха създадени за лениви удоволствия и разбуджането ѝ бе едно току-що започващо удоволствие.

Джулиет се протегна под ласката на ръката му. Утрините означаваха един бърз душ и чаша кафе на крак. Никога не бе предполагала, че една утрин можеше да е толкова приятна.

— Правя се на лисица?

— Американски израз — кожата над кръста ѝ бе мека като масло. Карло помисли, че това бе най-добрият момент да я вкуси. — Преструваш се на умряла.

Тъй като съзнанието ѝ бе замъглено от съня, а тялото ѝ вече трептеше от страст, не можа да отговори веднага.

— Мечка.

— Прего?

— Мечка — повтори тя и се намести, водена от ръцете му. — Мечката спи цяла зима.

— Е, и двете са животни.

Джулиет отвори едно око. Косата му бе разбъркана край лицето, брадичката му бе потъмняла от прорасналата през нощта брада. Ала когато ѝ се усмихна, изглеждаше така, сякаш бе буден от часове. Изглеждаше, призна тя, направо чудесно.

— Животно ли искаш? — с внезапен прилив на енергия се изкатери върху него. Ръцете ѝ бяха бързи, устните ѝ жадни. За секунди го остави без дъх.

Никога не се бе държала агресивно, но откри, че тихият сподавен стон и бързото блъскане на сърцето му ѝ харесват. Тялото ѝ реагира като светкавица. Нямаше нищо против, че ръцете му не бяха толкова нежни, толкова търпеливи, колкото снощи. Това ново безумие я разтреперваше.

Той бе Франкони, известен с големия си опит в кухнята и в леглото. Ала Джулиет го подлудяваше и едновременно го правеше безсилен. Тя със смях притисна устни към неговите и езикът ѝ намери тъмния му вкус. Когато Карло се опита да я отмести, да я вземе,

защото желанието го бе обзело прекалено бързо, за да може да го овладее, Джулиет се отдръпна. Той задъхано изруга в устните ѝ.

Никога не бе загубвал финеса си с жените. Страстта, неговата страст винаги се проявяваше със стил. А сега, когато тя започна безумното си пътешествие по него, Карло нямаше стил. Само желаниа. Не бе мъж, който бърза. Когато готвеше, напредваше бавно, стъпка по стъпка. Наслаждавай се, вкусвай, опитвай. По същия начин правеше любов. Такива неща трябва да се вкусват, да се оценяват с всяко от петте сетива.

Не бе възможно да вкусваш, когато си докаран до лудост отвъд границата на цивилизованото. Когато сетивата ти са разбъркани и понесени във вихрушка, не можеш да ги отделиш едно от друго. Подлудяването бе нещо ново за него, нещо опиващо. Не, той нямаше да се бори с него, щеше да увлече и Джулиет със себе си.

Сграбчи бедрата ѝ, грубо и нетърпеливо. За секунди и двамата бяха отвъд мисълта, отвъд разума...

Дъхът му още бе накъсан. Каквото и да бе направила тя, каквото и да правеше с него, Карло не искаше да го изгуби. Бързо проблесна мисълта, че не иска да я загуби. Той веднага я отхвърли. Това бе опасна мисъл. Имаха настоящето. Бе много по-разумно да се съсредоточат върху него.

— Трябва да вървя — макар най-много на света да ѝ се искаше да се сгуши в него, Джулиет се насили да се отдръпне. — След четиридесет минути трябва да сме долу.

— За да се срещнем с Големия Бил?

— Точно така — тя напипа на пода халата си и го наметна на раменете си, преди да стане. Устните на Карло трепнаха, като я видя как се обърна с гръб към него, за да го завърже. Струваше му се много сладка тази несъзнателна свенливост от жена, която току-що бе изследвала всеки сантиметър от тялото му. — Не можеш да си представиш колко съм благодарна, че Бил си предложи услугите като шофьор. Последното, което искам, е да се боря с магистралите на този град. Била съм тук и преди и знам, че гледката не е красива.

— Мога да карам аз — измърмори той, очарован от начина, по който тъмнозелената коприна падаше до средата на бедрата ѝ.

— Да остана жива е още една причина да съм благодарна на Бил. Ще се обадя да извикам пиколото за куфарите след... Тридесет и пет минути. Не забравяй...

— Да проверя да не съм оставил нещо, защото няма да се върнем — довърши Карло. — Джулиет, още ли не съм доказал, че не забравям?

— Просто приятелско напомняне — тя погледна към часовника си и се сети, че не го носи. — Телевизионното предаване ще е леко. Водеща е Джеки Торънс. Това е забавно предаване, което върви веднага след кратката весела история. Нищо сериозно.

— Хм — той се изправи и се протегна. Рекламният агент се бе върнал, реши с полуусмивка. Но когато се наведе да вземе халата си, забеляза, че Джулиет бе млъкнала. Вдигна глава и я погледна.

Боже мили, колко бе красив. Това бе всичко, което можеше да помисли. Графици, планове, контакти — всичко излетя от главата ѝ. Вълчите на ранното утринно слънце кожата му бе по-скоро златиста, отколкото мургава, гладка и опъната, кръстът му тънък, бедрата му тесни. Тя издиша треперливо и отстъпи крачка назад.

— По-добре да тръгвам — успя да промълви. — Можем да прегледаме графика по пътя към студиото.

Достави му огромно удоволствие, като разбра какво бе нарушило вниманието ѝ. Пристъпи към нея с халата в ръка.

— Може пък да се блъснем.

— Пепел ти на езика — опита се да говори безгрижно и успя да прошепне: — Много интересен халат.

Вече бе започнал да се възбужда и тонът ѝ съвсем го довърши.

— Харесват ли ти моите фламинго? Майка ми има чувство за хумор. — Ала не го облече, когато пристъпи напред.

— Карло, стой си на мястото. Говоря сериозно — Джулиет вдигна ръка да го спре и тръгна към вратата.

Той се разсмя и продължи да се смее и след като чу прещракването на ключалката.

Тя ръководеше, Бил водеше и работата им в Хюстън вървеше като по часовник. Телевизията, радиото и пресата бяха отзивчиви и енергични. Следобедното тържество за раздаване на автографи се

превърна в тържество в истинския смисъл на думата и в съкрушителен успех. Джулиет си намери едно местенце в склада и скъса огромния плик от службата, който ѝ бе предаден в хотела. Разположи се удобно и започна да преглежда изрезките, изпратени ѝ от нейната секретарка.

Лос Анджелис бе отличен, както и бе очаквала. Приповдигнат и възторжен. Сан Диего би могъл да е малко по-дълбок, но все пак му бяха дали първата страница от кулинарния раздел в едно списание и средната страница в друго. Ако не пиеше кафе, тя би потрила ръце от удоволствие. После стигна до Денвър. Кафето се разплиска и заля ръцете ѝ.

— По дяволите! — разрови се из чантата, намери три смачкани салфетки и започна да се бърше. Ключокарската колонка. Кой би си го помислил? Даде си малко време да помисли, после се успокои. В края на краищата, рекламата си бе реклама. А истината бе, че Франкони предизвикваше клюки. Логично погледнато, колкото повече пъти се отпечатваше името му, толкова по-успешно щеше да е турнето. Решително се зачете.

Кимаше разсеяно, докато прехвърляше първия параграф. Многословно, плитко, ала не обидно. Много хора, които можеше и да не погледнат към кулинарната или готварската страница, биха прегледали ключокарските колонки. Общо взето, това вероятно бе чудесен шанс.

После прочете втория параграф.

Джулиет скочи от сгъваемия стол. Този път не забеляза, че кафето се разля по пода. За секунди изражението ѝ се смени от изненадано удивление до ярост. За същото време напъха изрезките обратно в плика. Не бе лесно, но си даде пет минути, за да се овладее, преди да се върне в магазина.

По график имаха още петнадесет минути, ала повече от двадесет души чакаха на опашка пред Карло и още толкова се трупаха в момента. Щеше да се наложи петнадесетте минути да се разтегнат до тридесет. Тя стисна зъби и се приближи до Бил.

— Ето те и теб — дружелюбен както винаги, той обви ръка около рамото ѝ и го стисна. — Голям удар. Старият Карло знае как да намига на дамите, без да отблъсква мъжете. Адски умно копеле.

— Не бих могла да го кажа по-добре — кокалчетата на пръстите ѝ върху дръжката на чантата бяха побелели. — Бил, има ли тук някъде

телефон? Трябва да се обадя в службата.

— Няма никакви проблеми. Ела отзад с мен — прекара я през разделите по психология, уестърни и любовни романи и стигнаха до врата с надпис „Влизането забранено“. — Разполагай се — покани я той в стаята, в която имаше бюро, затрупано с документи, настолна лампа и купчини книги. Джулиет се запъти направо към телефона.

— Благодаря, Бил — тя дори не го изчака да затвори вратата и започна да набира. — Дебора Мортимър, моля — каза на телефонистката и зачака, потропвайки нервно.

— Госпожица Мортимър слуша.

— Деб, Джулиет се обажда.

— Здравсти. Чаках да звънеш. Като се върнеш в Ню Йорк, май ще имаме работа с „Таймс“. Аз точно...

— После — Джулиет бръкна в чантата си и извади тубичката с таблетки против киселини в стомаха. — Днес получих изрезките.

— Страхотни са, нали?

— О, разбира се. Направо превъзходни.

— А-ха — откликна веднага Деб. — Малкия номер в Денвър, нали?

Джулиет изрита стола.

— Разбира се.

— Седни, Джулиет — Деб нямаше нужда да я вижда, за да знае, че крачи из стаята.

— Да седна? Изкушавам се да отлетя обратно до Денвър и да извия врата на тая Кати.

— Убийствата на журналисти не помагат на връзките с обществеността.

— Това е боклук!

— Не, не е толкова зле. Безвкусица може би, но не чак боклук.

Джулиет с мъка овладя гнева си, лапна първото хапче и се сви на стола.

— Не се шегувай, Деб. Не ми харесват намеците за Карло и за мен: „Прелестната компаньонка за пътуването на Карло Франкони“ — процеди през зъби. — Компаньонка! Звучи, сякаш само му правя компания за пътуването. И после...

— Чела съм го — прекъсна я Деб. — Хал също — добави тя. Хал бе шефът на рекламата.

Джулиет за момент затвори очи.

— И?

— Ами, той мина през около шест различни реакции. Накрая реши, че нямаше как да не се появи някой и друг такъв коментар и че той само ще допринесе за... Може би най-добре да се каже загадъчността на Франкони.

— Разбирам — тя стисна зъби и конвулсивно обви пръсти около тубичката с лекарства. — В такъв случай, много хубаво, нали? Направо съм във възторг, че допринасям за загадъчността на клиента.

— Джулиет, слушай сега...

— Виж какво, просто кажи на добрия стар Хал, че Хюстън мина идеално — определено щяха да ѝ трябват две хапчета. Извади още едно. — Не искам да му споменавам, че съм се обаждала за този... За този боклук.

— Както кажеш.

Джулиет взе една химикалка и си направи място на бюрото.

— А сега ми кажи какво става с „Таймс“.

Половин час по-късно, докато довършваше последния си телефонен разговор, Карло надзърна в кабинета. Като я видя на телефона, завъртя очи, затвори вратата и се облегна на нея. Видя полупразната тубичка с лекарства и вдигна вежди.

— Да, Ед, благодаря ти, господин Франкони ще донесе всички необходими продукти и ще бъде в студиото точно в осем — тя се засмя, макар че пръстите на краката ѝ потропваха по пода. — Страхотно вкусно, гарантирам. Ще се видим след два дни.

Когато затвори, Карло пристъпи напред.

— Ти не дойде да ме спасиш.

Джулиет го удостои с един дълъг, бавен поглед.

— Стори ми се, че се справяш и без мен.

Той познаваше този тон и това изражение. Сега трябваше само да намери причината за тях. Приблужи се и взе лекарството.

— Прекалено си млада, за да имаш нужда от това.

— Никога не съм чувала, че язвата има възрастова граница.

Карло свъси вежди и приседна на ръба на бюрото.

— Джулиет, ако вярвах, че имаш язва, щях да те откъсна в дома си в Рим и един месец да те държа в леглото на диета. А сега... — той пусна таблетките в джоба си. — Какъв е проблемът?

— Няколко са — отговори тя бодро и започна да събира бележките си. — Ала вече са уредени. В Чикаго отново ще трябва да пазаруваме за онова ястие с пиле, което си планирал да стотвиш. Затова, ако си свършил тук, можем да...

— Не — Карло сложи ръка на рамото ѝ да я задържи на стола. — Не сме свършили. Пазаруването за пилето в Чикаго не беше това, което те накара да посегнеш към хапчетата. Кое беше?

Най-добрата отбрана бе студенината. Гласът ѝ стана леден.

— Карло, бях много заета.

— Мислиш ли, че след две седмици не те познавам? — разтърси я нетърпеливо. — Ти бъркаш в чантата за своя аспириин или за ментовите си хапчета само когато чувстваш прекалено голямо напрежение. Не ми харесва да виждам това.

— В Америка е така — Джулиет се опита да се отърси от ръката му и не успя. — Карло, трябва да стигнем до летището.

— Имаме достатъчно време. Кажете ми какво не е наред.

— Добре тогава — с две бързи движения тя измъкна изрезките от чантата си и му ги пхна в ръцете.

— Какво е това? — той прегледа първите няколко, без всъщност да ги чете. — Една от тези малки колонки, в които пише кой с кого е видян и с какво са били облечени, когато са ги видели?

— Повече или по-малко.

— А-ха — Карло започна да чете отначало и кимна. — И ти си видяна с мен.

Джулиет затвори бележника и старателно го прибра в чантата си. Два пъти си напомни, че няма да постигне нищо, ако избухне.

— Като твой рекламен агент ми е трудно да го избегна.

Той бе свикнал да очаква от нея логика и само кимна отново.

— Но ти имаш чувството, че това намеква за нещо друго.

— То казва нещо друго — натърти тя. — Нещо, което не е вярно.

— Тук те наричат моя компаньонка по време на пътуването — Карло вдигна очи. Знаеше, че това няма да ѝ хареса. — Вероятно не е цялата истина, ала е истина. Смуцава ли те да те знаят като моя компаньонка?

Джулиет не искаше той да ѝ говори разумно. Нямахше намерение да се надприказва с него.

— Когато „компаньонка“ се употребява в този смисъл, не звучи нито професионално, нито невинно. Нямам намерение името ми да се свързва с теб по този начин.

— По кой начин?

— Съобщават името ми и продължават, че аз съм винаги на една ръка разстояние, че те пазя, сякаш си моя частна собственост. И че ти...

— Че аз ти целувам ръка на обществено място в ресторанта, сякаш не мога да изчакам да останем насаме — прочете Карло. — Е, и? Какво значение има какво пише тук?

Тя прокара ръце през косата си.

— Карло, аз съм тук с теб, за да върша работа. Тази изрезка е минала през службата ми, през началника ми. Знаеш ли, че нещо такова може да разруши доверието в мен?

— Не — отвърна той простичко. — Това е само клюка. Да не би твоят началник да се е ядосал?

Джулиет се засмя, но в смеха ѝ нямаше никакъв хумор.

— Не, всъщност той изглежда е решил, че това е просто прекрасно. Било добро за имиджа ти.

— Тогава?

— Аз не искам да бъда добра за имиджа ти — извика тя с такава страст, че изненада и двамата. — Няма да бъда едно от десетките имена и лица, които свързват с теб.

— Значи най-после стигнахме до истината — заключи Карло. — Ти си ядосана заради това на мен — остави изрезката. — Ядосана си ми, защото сега в него има повече истина, отколкото когато е било написано.

— Не искам да бъда в ничий списък, Карло — вече говореше тихо и по-спокойно, макар че ръцете ѝ в джобовете на полата се бяха свили в юмруци. — Не само в твоя, а в ничий. Не съм стигнала дотук в живота си, за да позволя това да се случи сега.

Той се изправи. Чудеше се дали Джулиет разбира колко обидни бяха думите ѝ. Не, тя ги виждаше като факти, не като стрели.

— Не съм те включил в никакъв списък. Ако в съзнанието ти има списък, той няма нищо общо с мен.

— Преди няколко седмици беше една френска актриса, един месец по-рано овдовяла графиня.

Карло не се развика, ала само с усилие на волята продължи да говори спокойно:

— Никога не съм се преструвал, че ти си първата жена в леглото ми. Никога не съм очаквал, че аз съм първият мъж в твоето легло.

— Това е съвсем различно.

— А, сега двойният стандарт ти е удобен на теб — той смачка на топка изрезката и я хвърли в кошчето за боклук. — Нямам нерви за това, Джулиет.

Бе стигнал до вратата, когато тя се обади:

— Карло, почакай — той се обърна с любезно изражение, под което прозираше ярост. — По дяволите! — все още с ръце в джобовете, Джулиет закрачи между купчините с книги. — Изобщо нямах намерение да си го изкарвам на теб. Не бях права и извинявай. Както можеш да си представиш, в момента не разсъждавам съвсем разумно.

— Така изглежда.

Тя въздъхна. Знаеше си, че заслужава острите нотки в гласа му.

— Не знам как да ти го обясня, освен като ти кажа, че моята кариера е много важна за мен.

— Това го разбирам.

— Но тя не е по-важна за мен от правото ми на личен живот. Не искам да ме обсъждат по канцелариите.

— Хората говорят, Джулиет. Това е естествено и няма никакво значение.

— Аз не мога махна с ръка като теб — тя грабна чантата си, после пак я остави. — Свикнала съм да стоя зад кулисите. Уреждам нещата, оправям се с подробностите, върша черната работа, а във вестниците се появява снимката на някой друг. И така искам да бъде.

— Човек невинаги получава това, което иска — Карло се облегна на вратата, пъхнал палци в джобовете си, и я изгледа. — Ти си ядосана не само заради няколкото реда в един вестник, които утре хората ще са забравили.

Джулиет за момент затвори очи, после се обърна към него.

— Добре де, така е, ала не става дума за ядосване. Карло, аз се поставих в много деликатно положение с теб.

Той внимателно претегли фразата, вкуси я, оцени я.

— Деликатно положение?

— Моля те, не ме разбирай погрешно. Аз съм тук, с теб, заради работата си. За мен е много важно да се справя с това възможно най-добре, по най-професионалния начин, на който съм способна. Това, което се е случило между нас...

— Какво се е случило между нас? — подсказа ѝ Карло, когато тя замълча.

— Не го прави трудно.

— Добре, ще го направим лесно. Ние сме любовници.

Джулиет въздъхна треперливо, чудейки се дали наистина той вярва, че бе лесно. За него това можеше да е поредната разходка на лунна светлина. За нея бе препускане през ураган.

— Искам да запазя тази страна на нашите отношения съвсем отделена от професионалната област.

Изненада се, че такова изявление можеше да му се стори сладко. Може би тя го привличаше и затова, че бе наполовина романтичка, наполовина делова жена.

— Джулиет, скъпа, говориш, сякаш водиш преговори за сключване на договор.

— Може би така говоря — отново започваше да се тресе от нерви. — Може би по някакъв начин правя точно това.

Неговият собствен гняв бе изчезнал. Очите ѝ съвсем не бяха толкова уверени, колкото гласът. Ръцете ѝ, забеляза Карло, бяха сплетени. Бавно тръгна към нея и му стана приятно, че макар тя да не се отдръпна, отново го гледаше неспокойно и предпазливо.

— Джулиет... — вдигна ръка и разроши косите ѝ. — Можеш да преговаряш за графици и срокове, не за чувства.

— Можеш да ги... Регулираш.

Той поднесе двете ѝ ръце към устните си и ги целуна.

— Не.

— Карло, моля те...

— Ти обичаш да те докосвам — прошепна той. — Независимо дали сме тук сами, или наред група непознати. Ако аз докосна ръката ти, ето така, ти разбираш какво ми е на сърцето. Това невинаги е страст. Има моменти, когато те докосвам, виждам те и мисля само да бъда с теб — да говорим или да си седим мълчаливо. Ще преговаряш ли сега как трябва да докосвам ръката ти, колко пъти на ден е разрешено?

— Не ме карай да изглеждам глупаво.

Пръстите му се свиха около нейните.

— Не прави това, което изпитвам към теб, да изглежда глупаво.

— Аз... — не, не можеше. Просто не смееше. — Карло, аз просто искам да не усложняваме нещата.

— Невъзможно.

— Не, не е невъзможно.

— Каж ми тогава, това просто ли е? — опря само с върховете на пръстите си рамото ѝ и се наведе да я целуне. Толкова меко, толкова леко, че това почти не бе целувка. Тя усети как коленете ѝ омекват.

— Карло, отклоняваме се от темата.

Той обви ръце около нея.

— Тази тема ми харесва много повече. Когато отидем в Чикаго... — пръстите му се плъзнаха надолу и нагоре по гърба ѝ, а устните му докосваха нейните. — Искам да прекарам вечерта насаме с теб.

— Ние... Ние имаме среща за по едно питие в десет с...

— Отмени я.

— Знаеш, че не мога.

— Добре тогава — Карло захвапа леко ухото ѝ. — Ще се оплача, че съм уморен и ще уредя бързо да свършим, за да си легна рано. После през останалата част от нощта ще правя разни такива нещица — езикът му се стрелна в ухото ѝ, после се върна към чувствителното място точно под него. Трепетът, който премина през нея, бе достатъчен да ги възбуди и двамата.

— Карло, ти не разбираш.

— Аз разбирам, че те желая — настроението му изведнъж се промени и той я сграбчи за раменете. — Ако сега ти кажа, че те желая повече, отколкото някога съм желал която и да било жена, ти няма да ми повярваш.

Джулиет се отдръпна, но Карло отново я притисна към себе си.

— Не, няма да ти повярвам. Не е нужно да го казваш.

— Ти се страхуваш да го чуеш, страхуваш се да го повярваш. С мен няма да ти е лесно, Джулиет. Ала ще имаш един любовник, който никога няма да забравиш.

Тя се стегна и спокойно срещна погледа му.

— Вече съм се примирила с това. Не се извинявам пред себе си и не се преструвам, че съжалявам, задето снощи дойдох при теб.

— Тогава примири се и с това — гневът отново се бе върнал в очите му, горещ и избухлив. — Не ме интересува какво пише във вестника, какво се шушне по канцелариите в Ню Йорк. Ти, този момент — това е всичко, което ме интересува.

Нещо тихо се срути в нея. Защита, изградена инстинктивно в течение на годините. Джулиет знаеше, че не трябва да го приема буквално. В края на краищата, той бе Франкони. Но нещо се бе срутило и тя не можеше да го изгради отново толкова бързо. Реши вместо това да бъде пряма.

— Карло, не знам как да се справя с теб. Нямам опит.

— Тогава не се справяй с мен — отново я хвана за раменете. — Имай ми доверие.

Джулиет сложи ръце върху неговите, задържа ги за момент, после ги разтвори настрана.

— Всичко е прекалено бързо и прекалено много.

Имаше моменти в неговата работа, когато се налагаше да бъде много, много внимателен. Като на мъж това му се случваше много рядко. И въпреки това знаеше, че ако сега продължи да настоява, както му се искаше поради някаква необяснима причина, щеше да създаде само повече разстояние между тях.

— Тогава засега просто ще се наслаждаваме един на друг.

Точно това искаше и тя. Джулиет си каза, че точно това искаше — не повече, не по-малко. Ала ѝ се доплака.

— Ще се наслаждаваме един на друг — съгласи се тя, въздъхна и обхвана с длани лицето му, както често правеше той с нея. — Много.

Докато навеждаше чело към нея, Карло се чудеше защо това не го задоволява.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джулиет се приближи към рецепцията на хотела в Чикаго. Бе съсипана от пътуването и копнееше да си вземе едно питие и да си вдигне краката. Бързо огледа фойето и остана доволна от мраморните подове, от скулптурите и изящните палми. В такива места обикновено имаше големи, стилни бани. Тя имаше намерение да прекара първата си вечер в Чикаго, потопена до шия в топлата вода.

— С какво мога да ви бъда полезна?

— Имаме резервация на името на Франкони и Трент.

Служителката натисна няколко клавиша на компютъра си и на екрана се появиха техните имена.

— И двамата ли ще останете за две вечери, госпожице Трент?

— Да, точно така.

— Плаща се при настаняването. Всичко е уредено. Бихте ли попълнили тези бланки? Аз ще повикам пиколото.

Карло надраска данните си в бланката и погледна към нея. В профил Джулиет изглеждаше прекрасна, макар и малко уморена. Косите ѝ бяха вдигнати нагоре, бухнали отстрани и леко разрошени от пътуването. Изглеждаше така, сякаш можеше да проведе тричасово съвещание без да ѝ мигне окото. Ала в този момент изви гръб, затвори за миг очи и опъна рамене. Той искаше да се грижи за нея.

— Джулиет, няма нужда от две стаи.

Тя намести чантата на рамото си и се подписа.

— Карло, не започвай. Вече всичко е уредено.

— Но това е глупаво. Ти все едно ще живееш в моя апартамент, така че едната стая е просто излишна.

Служителката на рецепцията стоеше на дискретно разстояние и слушаше всяка дума.

Джулиет извади от портмонето кредитната си карта и я стовари върху плота. Той с известна изненада забеляза, че тя вече не изглеждаше ни най-малко изморена. Искаше му се да прави любов с нея часове наред.

— Ще ви помоля да подпечатате тази бланка, за да си отчете разходите — каза Джулиет спокойно на служителката. — Всички разноски на господин Франкони ще бъдат възстановени.

Карло избута своята бланка към момичето и се облегна на гишето.

— Джулиет, няма ли да се чувстваш глупаво, като тичаш напред-назад към отсрещната стая? Нелепо е, дори за един рекламен агент, да плаща за легло, в което няма да се спи.

Джулиет със стиснати зъби прибра кредитната си карта.

— Аз ще ти кажа какво е нелепо — процеди тя. — Нелепо е да стоиш тук и нарочно да ме караш да се чувствам неудобно.

— Вашите стаи са единадесет нула две и единадесет нула осем — служителката им подаде ключовете. — Боя се, че не са една срещу друга, а точно в двата края на коридора.

— Благодаря — Джулиет се обърна и видя, че пиколото вече бе натоварил багажа им на една количка и слушаше с най-голямо внимание. Без да каже дума, тя се запъти към асансьорите.

Карло тръгна нехайно до нея. Забеляза, че касиерката имаше умопомрачителна усмивка.

— Джулиет, не разбирам защо трябва да се чувстваш неудобно от нещо толкова просто.

— Не мисля, че е просто — тя удари бутона на асансьора.

— Извинявай... — той едва сдържаше усмивката си. — Само си спомням как ти изрично каза, че искаш нашите отношения да бъдат прости.

— Не ми обяснявай какво съм казала. Това, което съм казала, няма нищо общо с това, което имам предвид.

— Разбира се, че няма — измърмори Карло и я изчака да се качи първа в асансьора.

Като видя изражението ѝ, пиколото започна да се безпокои за своя бакшиш и нагласи на лицето си най-гостоприемната си усмивка:

— За дълго ли сте в Чикаго?

— За два дни — отвърна Карло достатъчно дружелюбно.

— За два дни могат да се видят много неща. Трябва да отидете на езерото...

— Ние сме тук по работа — прекъсна го Джулиет. — Само по работа.

— Да, госпожо — пиколото с усмивка забута количката по коридора. — Първо е номер единадесет нула осем.

— Това е моята стая — Джулиет извади портмонето си и измъкна няколко банкноти, докато пиколото отключваше вратата. — Тези две чанти — посочи тя и после се обърна към Карло. — В десет часа имаме среща с Дейв Локуел в бара. Дотогава можеш да правиш каквото искаш.

— Имам някои идеи — започна той, ала Джулиет мина покрай него, пхна банкнотите в ръката на пиколото и затръшна вратата.

Тридесет минути според Карло бяха достатъчни за всеки, за да се успокои. Твърдоглавието на Джулиет за стаите го бе раздразнило, но не ядосало. Ала той очакваше жените да го дразнят. От една страна, реакцията ѝ му се струваше доста сладка и наивна. Наистина ли тя очакваше фактът, че са любовници, да изненада служителката на рецепцията или пиколото?

Това, че го очакваше и сигурно винаги би го очаквала, бе просто друга страна на характера ѝ, която му харесваше. Във всичко, което правеше, Джулиет Трент винаги щеше да си остане порядъчна. Глееща страст под строг делови костюм. Карло я намираще неустоима.

Бе познавал толкова различни жени — умното невинно младо момиче, алчно до мозъка на костите си, богатата аристократка, отегчена и от богатството, и от произхода си, преуспялата в кариерата си жена, която едновременно търсеше и бягаше от брак. Бе познавал толкова много жени — щастливата, осигурената, отчаяната, търсецата, задоволената и ненаситната. Джулиет Трент със студените зелени очи и тихия глас го караше да се чуди към кой тип би могъл да я причисли. Тя сякаш имаше всички женски качества, които той разбираше, и в същото време нито едно от тях. Единственото, в което бе сигурен, бе, че искаше Джулиет по някакъв начин да се причисли към неговия живот.

Най-добрият начин да постигне това, единственият начин, който Карло знаеше, бе да я подлуди с чар, докато я улови. После щеше да обмисля следващата стъпка.

Той извади от вазата розата, която бе поръчал от цветарницата на хотела, помириса я и тръгна по коридора към стаята на Джулиет.

Тя тъкмо се сушеше след горещата си вана. Ако бе чула почукването пет минути по-рано, щеше да изръмжи. Сега обаче навлече халата си и отиде да отвори.

Очакваше го. Не бе толкова глупава, та да повярва, че мъж като Карло би приел една затръшната в лицето му врата като край. Бе й доставило удоволствие да я затръшне, точно както й доставяше удоволствие отново да я отвори. Когато бе готова.

Не бе очаквала розата. Макар да знаеше, че не бе разумно да се трогва от една-единствена роза с дълга дръжка с цвят на изгрев, въпреки това се трогна. Плановете й да проведе един спокоен, сериозен разговор с него се разколебаха.

— Изглеждаш отпочинала — вместо да й даде розата, Карло хвана ръката й. Преди да бе решила дали да го пусне да влезе, или не, той вече бе вътре.

Не отстъпвай, напомни си Джулиет, докато затваряше вратата зад него. Ако сега отстъпеше, никога нямаше да може да се държи на положение.

— След като си тук, ще поговорим. Имаме един час.

— Разбира се — както му бе навикът, бързо огледа стаята й. Куфарът й стоеше на шкафа, все още неразопакован, ала с отворен капак. Не бе практично да се разопакова и опакова, когато прелиташ от град в град. Макар да започваше третата седмица от тяхното турне, куфарът все още бе подреден. Друго не бе и очаквал от нея. Бележникът и две химикалки вече бяха нагласени до телефона. Единственото нещо, което може би не изглеждаше на място в спретнатата безлична стая, бяха италианските обувки с високи токове на средата на килима, където ги бе събула. Това несъответствие напълно го задоволяваше.

— Мога по-добре да обсъждам нещата — започна тя, — ако не обикаляш наоколо.

— Така ли? — самата услужливост, Карло седна и размаха розата под носа си. — Искаш да говорим за нашия график тук в Чикаго?

— Не... Да — имаше поне десетина неща, за които трябваше да говори с него. Като никога остави работата на заден план. — По-късно — Джулиет остана права, за да се възползва от всички възможни предимства. — Първо, искам да поговорим за онази история долу, на рецепцията.

— А! — звукът бе определено европейски и приятелски като усмивка.

Искаше й се да го убие.

— Това бе напълно неуместно.

— Така ли? — той бе разбрал, че стратегията се изгражда най-добре с приятелски въпроси или просто съгласие. По този начин можеш да обърнеш крайния резултат в своя полза, без да пролееш прекалено много кръв.

— Разбира се — забравила за своята стратегия, тя приседна на ръба на леглото. — Карло, нямаш право да обсъждаш личните си неща пред хора.

— Ти си съвсем права.

— Аз... — спокойното му съгласие я обърка. Твърдата, умерено гневна реч, която бе подготвила във ваната, излетя през прозореца.

— Трябва да ти се извиня — продължи той, преди да бе успяла да се съвземе. — Беше нетактично от моя страна.

— Е, не — както бе планирал, Джулиет започна да го защитава. — Не беше нетактично, просто неуместно.

Карло махна с розата да отхвърли защитата й.

— Ти си прекалено мила, Джулиет. Разбираш ли, аз мислех само колко си практична. Това е едно от нещата, от които най-много се възхищавам в теб — той бе установил, че за да постигне целта си, винаги бе най-добре да говори колкото може повече истини. — Виждаш ли, освен роднините ми, аз познавам много малко наистина практични жени. Тази твоя черта ми харесва, както и цветът на очите ти, както и кожата ти.

Тя усещаше, че започва да губи почва и се поизправи.

— Няма нужда да ме ласкаеш, Карло. Става дума само за установяване на основни правила.

— Ето, виждаш ли? — сякаш бе потвърдила думите му, той се наведе напред да докосне върховете на пръстите й. — Ти си прекалено практична, за да очакваш ласкателства или да им се поддадеш. Чудно ли е, че съм очарован от теб?

— Карло...

— Още не съм свършил — той се оттегли точно толкова, че да проведе атаката си на пълна скорост. — Разбираш ли, като те познавам, мислех, че ще се съ согласиш колко е глупаво и непрактично да вземем

две отделни стаи, когато искаме да бъдем заедно. Ти нали искаш да бъдеш с мен, Джулиет?

Тя го погледна смутено. Карло обръщаше цялата ситуация с краката нагоре. Беше сигурна в това и се опита да се залови за нещо.

— Карло, това няма нищо общо с желанието ми да бъда с теб.

Той вдигна вежди:

— Няма ли?

— Няма. Има общо с чертата, която разделя работата от личния ни живот.

— Черта, която е трудно да се прокара. За мен може би невъзможно — отново каза истината, макар този път да не я бе планирал. — Аз искам да бъда с теб, Джулиет, във всеки момент, който имаме. Усещам, че се ядосвам дори за часа, през който ти си тук, а аз съм там. Не са ми достатъчни няколкото часа през нощта. Аз искам за нас повече, много повече.

Каза го и сам се потресе. Това не бе един от неговите хитри ходове, една от неговите стандартни фрази. Този малък бисер се бе появил някъде отвътре, където тихичко се бе крил, докато можеше да го свари неподготвен.

Изправи се и за да си даде време, застана до прозореца и се загледа в чикагското движение. Колите препускаха, после спираха, въртяха се, обикаляха се и отново се завързваха. И животът бе такъв, помисли Карло. Можеш да бързаш, но никога не знаеш кога нещо ще те спре.

Джулиет мълчеше зад него, разкъсвана между това, което той каза, онова, което имаше предвид и това, което тя чувстваше. От самото начало помнеше определението на Карло за една връзка. Просто едно завъртане с въртележката. Когато музиката спре, слизаш и знаеш, че си получил това, за което си си платил. Сега той с няколко думи променяше нещата и тя се чудеше дали някой от тях бе готов.

— Карло, след като казваш, че съм практична, ще се държа като практична — Джулиет събра сили и стана. — Остава ни още една седмица от турнето. През това време трябва да се справим с Чикаго и с още четири града. Честно казано, бих предпочела единствената ни работа в момента да е само един с друг.

Той се обърна и макар да й се стори, че усмивката му бе малко странна, все пак се усмихна.

— Това е най-хубавото нещо, което си ми казвала през всичките тези дни и във всичките тези градове.

Тя пристъпи към него. Изглеждаше глупаво да мисли за рисковете, когато имаха толкова малко време.

— Никога няма да забравя, че съм била с теб, независимо колко мога да искам да го забравя през следващите години.

— Джулиет...

— Не, почакай. Аз искам да бъда с теб и не мога да понасям времето, което губим с други хора, в отделни стаи, с всичката тази работа, която всъщност ни събра. Ала знам, че всичките тези неща са абсолютно необходими. Тях ще ги има и когато се върнем кой откъдето е — не, не мисли за това сега, предупреди се тя. Иначе гласът ѝ щеше да затрепери. — Няма значение колко време прекарвам с теб в твоя апартамент, аз имам нужда от своя собствена стая, ако не за друго, поне за да знам, че я има. Може би това е проява на моята практичност.

Или на слабостта ѝ, помисли Карло. Но не бе ли току-що открил, че и той самият има слабост? Нейното име бе Джулиет.

— Значи ще бъде както ти искаш — и сигурно така бе по-добре. Може би имаше нужда да остане за малко насаме със себе си, за да премисли нещата.

— Няма да спорим?

— Спорим ли някога, кара?

Устните ѝ трепнаха.

— Никога — отдавайки се на себе си и на него, тя пристъпи напред и обви ръце около врата му. — Казвала ли съм ти някога, че когато отначало започнах да подготвям това турне, погледнах рекламната ти снимка и си помислих, че си страхотен?

— Не — Карло докосна устни до нейните. — Защо не ми го кажеш сега?

— И секси — прошепна Джулиет и го привлече по-близо до леглото. — Много, много секси.

— Така ли? — той се остави да бъде подмамен. — Значи си решила в офиса си в Ню Йорк, че ще станем любовници?

— В офиса си в Ню Йорк реших, че никога няма да станем любовници — тя бавно започна да разкопчава ризата му. — Реших, че последното, което искам, е да бъда свалена и прелъстена от някакъв

страхотен секси италиански готвач, който има списък с жени, по-дълъг от макарон, но...

— Да — Карло я захапа по врата. — Мисля, че предпочитам това „но“.

— Но ми се струва, че човек не може да взема определени решения, без да е оценил всички факти.

— Казвал ли съм ти някога, че твоята практичност ме възбужда до лудост? — развърза колана на халата ѝ и Джулиет въздъхна.

— Казвала ли съм ти някога, че съм луда по мъже, които ми носят цветя?

— Цветя... — той вдигна глава и взе розата, която бе пуснал на възглавницата до себе си. — Скъпа, искаш ли и едно цвете?

Тя със смях го привлече обратно към себе си.

Джулиет осъзна, че бе видяла повече неща от Чикаго по време на полета до О'Хеър, отколкото през единия ден и половина, когато бе там. Таксито от хотела до телевизията, от телевизията до супермаркета, от супермаркета до книжарницата и обратно до хотела — това не бяха точно лениви разходки. Тогава тя реши, че когато в края на месеца си вземе отпуск, ще замине някъде, където слънцето прежуря и няма да прави нищо, което да изисква повече енергия, отколкото да се излежава от изгрев до залез край басейна.

Единственият час, който макар и смътно приличаше на развлечение, бе поредното пазаруване, когато гледаше как Карло избира голямо тлъсто пиле за своето „качаторе“.

Той трябваше да приготви специалитета си „поластро а ла качаторе“ отначало докрай на живо в едно от най-известните сутрешни предавания в страната. След „Симпсън шоу“ в Лос Анджелис, Джулиет смяташе това за най-големия си удар в турнето. „Да поговорим за това“ бе най-гледаното дневно предаване и след пет сезона си оставаше и популярно, и спорно.

Макар да познаваше способностите на Карло пред камера, тя бе нервна като котка. Предаването щеше да се приема на живо в Ню Йорк. Не се и съмняваше, че всички от нейния отдел щяха да го гледат. Ако Карло се проявеше блестящо, това щеше да е негов триумф, ако

обаче се провалеше, провалът щеше да е изцяло неин. Такива бяха законите на рекламния бизнес.

— Не забравяй да споменеш датите, на които ще бъдем в оставащите градове. Това предаване се приема във всички тях.

— Вече ми го каза.

— И заглавието на книгата.

— Няма да забравя.

— Трябва да се сетиш да споменеш, че си приготвял това ястие за президента, когато миналата година посети Рим.

— Ще се постарая да не го забравя. Джулиет, не искаш ли малко кафе?

Тя поклати глава и продължи да крачи нервно. Какво още?

— Аз бих пийнал — реши той импулсивно.

Джулиет се огледа към кафеварката на горещия котлон.

— Сипи си.

Карло знаеше, че ако тя има нещо, което да прави, ще престане да се безпокои, макар и за малко. И щеше да престане да крачи напред-назад пред него.

— Джулиет, никой, който има сърце, не би предложил на човек да изпие тази отрова, която къкри тук от изгрев-слънце.

— О! — без колебание тя пое ролята на бавачка. — Ще имам грижата.

— Грация.

На вратата Джулиет се поколеба.

— Журналистката от „Сън“ може да мине преди предаването.

— Да, ти ми каза. Ще бъда очарователен.

Тя тръгна да търси кафе, като си мърмореше. Той се облегна назад и протегна крака. Щеше да се наложи да изпие кафето, когато Джулиет го донесеше, макар да не му се пиеше. Не му се искаше да се качва на самолета за Детройт днес следобед, ала нещата бяха неизбежни. Във всеки случай, двамата с Джулиет щяха да имат свободна вечер в Детройт. В кой американски щат се падаше това?

Все едно, скоро щяха да стигнат до Филадельфия и там щеше да се срещне със Самър. Имаше нужда да я види. Макар винаги да бе имал приятелки и да бе близък с много от тях, никога не бе чувствал такава нужда от някоя, както сега. Можеше да поговори със Самър и да знае, че тя ще го изслуша внимателно и няма да повтори това, което ѝ е

казал. Мълвата никога досега не го бе притеснявала, но когато ставаше дума за Джулиет... Когато ставаше дума за Джулиет, нищо не бе както досега.

Никоя от предишните му връзки с жени не се бе превръщала в навик. Винаги му бе приятно да се събуди сутрин до жена, ала никога не бе чувствал необходимост от това. Джулиет всеки ден променяше това. Той не можеше да си представи спалнята си в Рим без нея, макар тя никога да не бе ходила там. Отдавна бе престанал да си представя други жени в леглото си.

Изправи се и закрачи, както преди малко Джулиет.

Когато вратата се отвори, той се обърна, очаквайки да я види. Високата стройна блондинка, която влезе, не бе Джулиет, но му беше позната.

— Карло! Колко се радвам да те видя отново.

— Здравей, Лидия — усмихна се той и веднага се прокле, задето не бе свързал името на журналистката от „Сън“ с лицето на жената, с която само преди година и половина бе прекарал два интересни дни в Чикаго. — Изглеждаш прекрасно.

Разбира се, че изглеждаше прекрасно. Лидия Дикърсън отказваше да изглежда по друг начин. Тя бе умна, секси и без задръжки. Бе още, доколкото си спомняше, отличен готвач и кулинарен критик.

— Карло, изпаднах направо във възторг, когато чух, че идваш в града. Ще направим интервюто след предаването, но просто трябваше да се отбия да те видя — Лидия се завъртя към него с аромата на пролетен люляк и развети поли. — Имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не — той с усмивка пое протегнатата ѝ ръка. — Винаги се радвам да видя една стара приятелка.

Тя със смях опря ръце на раменете му.

— Би трябвало да съм ти сърдита, каро. Ти знаеш номера ми, а телефонът ми снощи не звънна.

— А... — Карло хвана китките ѝ, като се чудеше как да се освободи. — Ще трябва да ни извиниш, Лидия. Графикът е убийствен. И има едно... Усложнение — трепна, като си помисли как ли би приела Джулиет да бъде наречена усложнение.

— Карло! — тя се приближи. — Не можеш да ми кажеш, че не можеш да намериш един час за... Една стара приятелка. Имам

страхотна рецепта за „вителло тонато“ — произнесе го като нещо, което трябва да се яде на лунна светлина. — За кого друг бих го сготвила, освен за най-добрия готвач в Италия?

— Поласкан съм — той сложи ръце на бедрата ѝ с надеждата да я отдалечи по най-малко обиден начин. Едва много по-късно, когато остана сам, му мина през ума, че за пръв път не изпитваше никакво, абсолютно никакво желание. — Не съм забравил каква изключителна готвачка си.

Смехът ѝ бе нисък и натежал от спомени.

— Надявам се, че не само това не си забравил.

— Не съм — Карло въздъхна и реши да бъде откровен. — Но, разбираш ли, аз съм...

Преди да успее да е докрай честен, вратата отново се отвори. Джулиет влезе с чаша кафе в ръка, после рязко спря. Тя погледна към блондинката, увита около Карло като екзотична лоза, после видя лицето на Карло и вдигна вежди. Ако само имаше камера...

Гласът ѝ бе студен и сух като очите ѝ.

— Виждам, че сте се запознали.

— Джулиет, аз...

— Ще ви оставя няколко минути за... предварителното интервю — каза любезно. — Опитай се да го довършиш до осем и половина, Карло. Ще трябва да провериш дали всичко е готово в кухнята — без нито дума повече, затвори вратата зад себе си.

Макар ръцете ѝ още да бяха обвити около врата на Карло, Лидия погледна към затворената врата.

— Охо! — заключи тя весело.

Той въздъхна дълбоко и се отдръпна.

— Не можеше да го кажеш по-добре.

В девет часа Джулиет се бе разположила удобно в средата на публиката. Когато Лидия седна на мястото до нея, тя ѝ кимна дружелюбно и отново насочи вниманието си към кухненския плот. Доколкото можеше да прецени, а го бе огледала сантиметър по сантиметър, всичко бе идеално.

Когато посрещнаха Карло с весели аплодисменти, Джулиет се поуспокои — съвсем малко. Ала когато той започна да приготвя пилето

с опитните движения на хирург и подзе разговор с водещата, с публиката и с телевизионната аудитория като опитен изпълнител, се успокои напълно. Карло щеше да бъде фантастичен.

— Той наистина е голяма работа, нали? — прошепна Лидия по време на първото прекъсване.

— Наистина — съгласи се Джулиет.

— Ние с него се запознахме предния път, когато беше в Чикаго.

— Да, предположих. Радвам се, че успяхте да дойдете тази сутрин. Нали получихте информацията за пресата, която ви изпратих?

Бива си я, помисли Лидия и се размърда на мястото си.

— Да. Материалът би трябвало да излезе до края на седмицата. Ще ви изпратя изрезка.

— Много ще ви бъда благодарна.

— Госпожице Трент...

— Джулиет, моля — Джулиет за пръв път се обърна към нея и ѝ се усмихна. — Няма нужда от официалности.

— Добре, Джулиет. Чувствам се като глупачка.

— Извинете. Не би трябвало да се чувствате така.

— Аз много харесвам Карло, но не навлизам в чужда територия.

— Лидия, сигурна съм, че няма жена, която не би харесвала Карло — записът отново тръгна и тя кръстоса крака. — Ако си мислех, че дори през ум би ви минало да навлезете в чужда територия, нямаше да можеше да хванете химикалката си.

Лидия за момент остана неподвижна, после се облегна назад със смях. Карло бе попаднал на костелив орех. Така му се падаше.

— Ще приемете ли да ви пожелаая успех?

Джулиет отново ѝ се усмихна:

— Благодаря ви.

Може би двете жени биха се сприятелили, ала за Карло не бе лесно да се съсредоточи върху работата си, докато те седяха уютно една до друга в публиката. Опитът му с Лидия се свеждаше до два бурни дни. Не знаеше за нея почти нищо, освен че предпочита фъстъчено олио за готвене и сини чаршафи. Разбираше колко бе лесно един мъж да бъде екзекутиран без присъда. Струваше му се, че вече чувства примката около шията си.

Но беше невинен. Той изсипа върху зачервеното пиле сместа от домати, сос и подправки и сложи капака. Джулиет щеше да го изслуша,

дори ако се наложеше да я върже и да ѝ запуши устата.

Сготви ястието с финеса на художник, рисуващ кралски портрет. Изигра представлението пред публиката като дългогодишен драматичен артист. В главата му се блъскаха черните мисли на човек, вече изправен на подсъдимата скамейка.

Когато представлението свърши, Карло прекара задължителните няколко минути с водещата, после остави персонала да изяде едно от най-добрите му „качаторе“.

Ала когато се върна в пробната, Джулиет не се виждаше никъде. Лидия го чакаше и той нямаше какво друго да прави, освен първо да се оправи с нея и с интервюто.

Тя не го облекчаваше — но пък, доколкото имаше опит, жените рядко го правеха. Лидия бърбеше, сякаш нищо не се бе случило. Тя си задаваше въпросите, записваше си отговорите му и през цялото време очите ѝ светеха закачливо. Накрая Карло не издържа:

— Добре, Лидия, какво ѝ каза?

— На кого? — премигна Лидия, самата невинност. — О, на твоята рекламна агентка. Чудесна жена. Ала едва ли аз съм тази, която може да се съмнява във вкуса ти, скъпи.

Той стана, изруга и се зачуди какво би трябвало да направи с ръцете си човек, който се чувства в безизходица.

— Лидия, ние с теб прекарахме няколко приятни часа. Нищо повече.

— Знам — нещо в тона ѝ го накара да спре и да я погледне. — Не вярвам някой от нас да може да преброи колко пъти по няколко приятни часа сме прекарвали — тя сви рамене и стана. Може би го разбираше, дори завиждаше на това, което ѝ се стори, че чете в очите му, но това не бе причина да го пусне от въдицата си. — Ние с твоята Джулиет просто си побърбихме, скъпи — прибра бележника и химикалката в чантата си. — Женски разговори, нали разбираш. Просто женски разговори. Благодаря за интервюто, Карло — на вратата спря и се обърна. — Ако някога дойдеш отново в града без... Без усложнение, обади ми се. Чао.

Когато Лидия излезе, на Карло му се искаше да счупи нещо. Преди да бе решил какво ще му достави най-голямо удоволствие и ще предизвика най-много разруха, Джулиет влетя в стаята.

— Да тръгваме, Карло. Таксито чака. Изглежда, че ще имаме достатъчно време да стигнем до хотела, да си платим и да хванем по-ранния самолет.

— Искам да говоря с теб.

— Да, добре. Ще поговорим в таксито — тя се втурна по извития коридор и той нямаше какво да прави, освен да я последва.

— Когато ми каза името на журналистката, аз просто не направих връзката.

— Каква връзка? — Джулиет отвори тежката метална врата и излезе в задния двор. Ако бе много по-горещо, забеляза тя, Карло щеше да може да опече пиленето си на асфалта. — А, че я познаваш. Е, трудно е човек да запомни всички, с които се среща, нали? — седна в таксито и даде на шофьора адреса на хотела.

— Прекосихме половината страна — той раздражено се настани до нея. — Нещата започват да ми се замъгляват.

— Сигурно — Джулиет съчувствено го потупа по ръката. — Детройт и Бостън ще бъдат гадни и мръсни. Ще си щастлив, ако можеш да си спомниш собственото си име — извади огледалцето и бързо провери грима си. — Ала ще мога да ти помогна във Филадельфия. Вече ми каза, че там имаш... Приятелка.

— Самър е различна — Карло взе огледалото от нея. — Познавам я от години. Учили сме заедно. Ние никога... Приятели, ние сме само приятели — довърши той объркано. — Не обичам да се обяснявам.

— Виждам — таксито спря пред хотела. Тя извади няколко банкноти и пресметна бакшиша. Докато слизаше от колата, изгледа Карло. — Никой не те е карал да се обясняваш.

— Глупости — той я хвана за ръката, преди да бе стигнала до въртящата се врата. — Ти ме караш. Не е необходимо да го казваш с думи.

— Гузен негонен бяга — Джулиет прелетя през вратата и се озова във фойето.

— Гузен? — Карло ядосано я настигна до асансьора. — Нямам от какво да съм гузен. Човек трябва да извърши някакво престъпление, някакъв грях, за да е гузен.

Тя го слушаше спокойно, докато влизаше в асансьора. После натисна бутона за техния етаж.

— Това е вярно, Карло. Изглеждаш ми като човек, който се гласи да направи самопризнание.

Той се впусна в бясна реч на италиански, от която другите двама пътници в асансьора се свиха в ъглите. Джулиет спокойно скръсти ръце и реши, че никога не се бе забавлявала повече. Когато асансьорът спря на техния етаж, спътниците им направиха място на Карло.

— Искаш ли да хапнеш нещо набързо на летището, или ще чакаш, докато кацнем?

— Храната не ме интересува.

— Странно изявление като за един майстор-готвач — тя се понесе по коридора. — Имаш десет минути да си събереш багажа, после ще повикам пиколото — ключът се озова в ръката ѝ и в ключалката, преди пръстите му да се затворят около китката ѝ. Когато вдигна очи към него, Джулиет помисли, че никога досега не го бе виждала наистина объркан. Добре. Беше крайно време.

— Няма нищо да събирам, преди да се разберем за това.

— За какво да се разберем?

— Когато извърша престъпление или грях, аз го правя напълно честно — никога не го бе виждала толкова близко до избухването. Беше вдигнала вежди и го слушаше с внимание. — Лидия беше тази, която обви ръце около мен.

Тя се усмихна:

— Да, видях съвсем ясно как ти се съпротивляваше. Една жена трябва да бъде пратена в затвора, ако се възползва по такъв начин от един мъж.

Очите му, вече потъмнели, станаха почти черни.

— Ти си саркастична. Обаче не разбираш обстоятелствата.

— Напротив — Джулиет се облегна на вратата. — Карло, сигурна съм, че прекрасно разбрах обстоятелствата. Струва ми се, че не съм искала от теб никакви обяснения. А сега, ако ще хващаме този самолет, по-добре си събери багажа — за втори път затвори вратата пред носа му.

Той за момент остана неподвижен. Един мъж би очаквал определена ревност от жената, с която има нещо общо. Това дори донякъде му бе приятно. В никакъв случай не очакваше усмивка, потупване по главата и безгрижно разбиране, когато бъде заварен в прегръдките на друга жена. Колкото и да бе невинен.

Не, не го очакваше, реши Карло. И нямаше да го търпи.

Когато се чу рязко почукване, Джулиет все още стоеше с ръка на дръжката. Тя разумно преброи до десет, преди да отвори.

— Трябва ли ти нещо?

Той внимателно се вгледа в лицето ѝ.

— Ти не се сърдиш.

— Не, защо?

— Лидия е много красива.

— Определено.

Карло влезе вътре.

— Ти не ревнуваш?

— Не ставай смешен — Джулиет изтупа някаква пращинка от ръкава си. — Ако ти ме беше заварил с друг мъж при подобни обстоятелства, щеше да разбереш, сигурна съм.

— Не — той затвори вратата зад себе си. — Щях да му разбия физиономията.

— О? — тя с удоволствие се обърна да събере някои неща от гардероба. — Предполагам, това е италианският темперамент. Повечето от моите предци са били доста уравновесени. Би ли ми подал онази четка?

Карло я взе и я пъкна в ръката ѝ.

— Уравновесени... Какво значи това?

— Спокойни и твърди, предполагам. Макар че е имало една... Мисля, прапрабаба ми. Заварила мъжа си да гъделичка кухненската помощница. По нейния си уравновесен начин хвърлила по него една чугунена тенджера. Не мисля, че някога пак е гъделичкал някоя слугиня — прибра четката в пластмасова кутия и я сложи в куфара. — Казват, че приличам на нея.

Той я хвана за раменете и я завъртя към себе си.

— Тук нямаше чугунени тенджери.

— Вярно, обаче аз съм изобретателна. Карло... — все още усмихната, обви ръце около врата му. — Ако не бях разбрала какво точно става, щях да излея върху главата ти кафето, което носех за теб. Капиши?

— Си — Карло се засмя и потърка нос в нейния. Обаче всъщност не я разбираше. Може би затова Джулиет го омагьосваше. Приближи

устни към нейните и се поддаде на магията. — Джулиет — прошепна той, — има и по-късен самолет за Детройт, нали?

Джулиет се бе чудила дали той изобщо ще се сети за това.

— Да, днес следобед.

— Знаеш ли, че не е здравословно да се бърза? — докато говореше, смъкна сакото от раменете ѝ и го пусна да падне на пода.

— Чувала съм нещо такова.

— Съвсем вярно е. От медицинска гледна точка е много по-добре човек да се движи спокойно. Равномерно, но не бързо. И, разбира се, редовно да си дава почивка. За нас би било много вредно за здравето сега да си съберем багажа и да хукнем към летището — разкопча полата и тя последва сакото на пода.

— Вероятно си прав.

— Разбира се, че съм прав — прошепна Карло в ухото ѝ. — Никой от нас не може да си позволи да боледува по време на турнето.

— Това би било направо катастрофа — съгласи се Джулиет. — Всъщност, може би ще е добре, ако полегнем за малко.

— Най-добре. Човек трябва да си пази здравето.

— Не мога да не се съглася с теб — рече тя и ризата му се спусна до сакото и полата ѝ.

Когато паднаха на леглото, Джулиет се смееше.

Харесваше я такава — свободна, непринудена, възторжена. Както харесваше и по-студените ѝ, по-загадъчни настроения. Можеше да ѝ се наслаждава по стотици различни начини, защото това не бе винаги една и съща жена. И все пак бе същата жена.

Мека, каквато бе сега. Топла винаги, когато я докоснеше, разкошна винаги, когато я вкусеше. В един момент можеше да е отстъпчива, в следващия агресивна и той никога не се уморяваше от тези промени.

Сега правеха любов със смях — нещо, което Карло добре знаеше, че бе скъпоценно и рядко. Дори когато започна да властва страстта, остана едно чувство на радост, което не можеше да замъгли огъня. За един миг тя му даваше повече, отколкото някога бе мислил, че ще намери с една жена за цял живот.

Джулиет никога не си бе представяла, че може да бъде такава — смееща се, кипяща, щастлива, невъздържана. Много неща не си бе представяла. Всеки път, когато той я докоснеше, това бе нещо ново,

макар да ѝ се струваше, че докосването му бе нещо, което винаги е познавала. Карло я караше да се чувства свежа и желана, едновременно дива и сантиментална. В продължение на няколко минути можеше да ѝ достави чувство на удовлетворение и бясна възбуда.

Колкото повече ѝ даваше, толкова по-лесно бе за нея да дава. И двамата още не осъзнаваха, че всеки път, когато правеха любов, близостта им ставаше все по-голяма и по-дълбока, добиваше сила и тежест, която не можеше да се разруши с просто отдалечаване. Може би, ако го знаеха, щяха да се борят с това.

Вместо това цяла сутрин се любиха с енергията на младостта и с дълбочината на интимността.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джулиет затвори телефона, прокара ръка през косите си и изруга. Стана, отново изруга и отиде до широкия прозорец в апартамента на Карло. Няколко минути мърмори, без да се обръща специално към никого. Карло се бе проснал на дивана. Мъдро изчака тя да замълчи.

— Проблеми ли има?

— Мъгла — Джулиет отново изруга и се вгледа през прозореца. Виждаше мъглата, гъста и надвиснала от другата страна на стъклото. Детройт бе изчезнал. — Всички полети са отменени. Трябва да си изсмучем от пръстите как да стигнем до Бостън.

— От пръстите ли?

— Няма значение — тя се обърна и закрачи из стаята.

Детройт бе плътна поредица от представления и интервюта, а Ренесансовият център бе чудесно място, ала бе време да си ходят. Бостън бе на един хвърлей разстояние, така че вечерта щеше да бъде посветена на подготвяне на отчетите и един хубав сън. Само дето от езерото се бе довякла мъгла и бе покрила целия град.

Вързани, помисли Джулиет и отново погледна през прозореца. Вързани, когато в осем часа имаха демонстрация на живо в популярно утринно предаване в Бостън.

Карло се поразмърда, но не стана. Ако не бе толкова трудно, можеше да преброи колко пъти бе засядал по една или друга причина. Една от причините, спомни си той, бе танцьорка на фламенко от Мадрид, с която се бе залисал дотолкова, че да изпусне последния полет. По-добре бе да не го споменава. И все пак, когато се случваха такива неща, най-добре бе човек да се отпусне и да се наслади на момента. Ала познаваше добре Джулиет.

— Безпокоиш се за телевизионното предаване сутринта, нали...

— Разбира се, че се безпокоя — докато обикаляше из стаята, бе прехвърлила наум всички възможности. Да вземат кола под наем... Не, дори в ясно време бе просто прекалено далеч. Можеха да наемат чартърен самолет и да се надяват, че до сутринта мъглата ще се разсее.

Хвърли още един поглед навън. Бяха на шестдесет и петия етаж, но спокойно можеха да са и шестдесет и пет етажа под земята. Не, реши тя, никое телевизионно предаване не си струваше риска. Трябваше да го отменят. Това бе положението.

Отпусна се в един фотьойл и протегна крака до Карло.

— Съжалявам, Карло, няма какво да се прави. Ще трябва да го изхвърлим.

— Да изхвърлим Бостън? Джулиет, Франкони не изхвърля нищо. Готви — да, изхвърля — не.

Тя не разбра веднага, че той говори сериозно.

— Имам предвид да го отменим.

— Ти не каза да го отменим.

Джулиет въздъхна дълбоко.

— Сега го казвам — размърда пръстите на краката си и откри, че след десетчасовия ден бяха малко схванати. — Няма как да успеем за телевизионното предаване, а това е най-голямото нещо, което имаме да правим в Бостън. Има още две интервюта за вестници и едно раздаване на автографи. Не очаквахме нещо да се задвижи там и разчитахме на телевизионното предаване. Без него... — сви рамене и се предаде. — Помия.

Карло притвори очи и реши, че диванът бе отлично място да прекара един-два часа.

— Аз не правя помия.

Тя го изгледа.

— Ти през следващите двадесет и четири часа няма да трябва да правиш нищо, освен да... Да лежиш по гръб — реши накрая.

— Нищо?

— Нищо.

Той се засмя и по-бързо, отколкото изглеждаше способен да се движи, седна, сграбчи я за раменете и я придърпа обратно със себе си.

— Добре, ти ще лежиш с мен. Два гърба, мадонна, е по-добре от един.

— Карло... — Джулиет не успя да избегне първата целувка. А може би и не се постара особено, ала знаеше, че бе много важно да избегне втората. — Почакай малко.

— Само двадесет и четири часа — напомни ѝ той и се придвижи към ухото ѝ. — Нямаме време за губене.

— Аз трябва да... Престани! — заповяда тя, като усети, че мислите ѝ започнаха да се замъгляват. — Трябва да уредя някои неща.

— Какви неща?

Джулиет бързо прехвърли наум. Наистина, вече бе освободила стаята си. Бяха задържали апартамента само за удобство, и само до шест. Можеше да наеме друга самостоятелна стая за тази вечер, но... Трябваше да признае, че в случая би било глупаво. Размърда рамене и отстъпи пред присъщата си практичност.

— Като например да запазим апартамента за през нощта.

— Това е важно. — Карло за момент вдигна глава.

Лицето ѝ вече бе зачервено, очите замаяни. Проследи мислите ѝ, сякаш ги бе изрекла на глас. Не можеше да не се възхити от начина, по който съзнанието ѝ се движеше по права линия от точка към точка.

— Трябва да се обадя в Ню Йорк и да им съобщя в какво положение сме. Трябва да се обадя в Бостън и да отменя предаването, после на летището да сменя билетите. Трябва...

— Мисля, че ти въртиш любов с телефона. Трудно е човек да ревнува от неодушевен предмет.

— Телефоните са моят живот — тя се опита да се измъкне изпод него, ала не стигна доникъде. — Карло!

— Харесва ми, когато произнасяш името ми с едва доловимо раздражение.

— След една минута няма да е едва доловимо.

Той помисли, че и това би му харесало.

— Но ти още не си ми казала колко фантастичен бях днес.

— Беше фантастичен — бе толкова лесно да се отпусне, когато я прегръщаше така. Телефонните разговори можеха да почакаат, съвсем мъничко. В края на краищата, никъде нямаше да ходят. — Ти ги хипнотизира с твоите лингуини.

— Моите лингуини са хипнотизираци — съгласи се Карло. — Омагьосах журналиста от „Свободна преса“.

— Направо го поразя. Детройт вече никога няма да бъде същият.

— Вярно е — той я целуна по носа. — Бостън нима да разбере какво губи.

— Не ми напомняй — започна Джулиет и изведнъж млъкна. Карло почти чуваше как колелата се завъртат.

— Имаш идея — той примирено я завъртя върху себе си и я гледаше как мисли.

— Може и да стане — измърмори тя. — Ако всички помогнат, може да се получи много добре. Всъщност, може да стане направо страхотно.

— Какво?

— Ти твърдиш, че си не само човек на изкуството, а и магьосник.

— Скромността не ми позволява да...

— Спести си я — Джулиет се отскубна от ръцете му и го възседна. — Веднъж ми каза, че би могъл да готвиш и в шахтата на канализацията.

Карло намръщено си играеше с малката ѝ златна обица.

— Да, може и да съм го казал. Ала това е само израз...

— А какво ще кажеш да готвиш дистанционно?

Веждите му се склочица, но пръстите му лениво се плъзнаха към полата ѝ, която се бе вдигнала високо на бедрата.

— Имаш изключителни крака — съобщи ѝ между другото и насочи цялото си внимание към нея. — Какво значи дистанционно?

— Просто това — вдъхновена от идеята, тя скочи и грабна бележника и химикалката си. — Ти ми даваш всичките съставки... Утре пак е лингуини, нали?

— Да, моят специалитет.

— Добре, и без това вече ги имам. Ще организираме телефонен мост между Детройт и студиото в Бостън. Ще бъдеш в ефир там, докато ние сме тук.

— Джулиет, ти искаш от мен голяма магия.

— Не, това е просто електроника. Водещият на предаването — Пол О'Хара — може да приготви блюдото в ефир, докато ти му даваш указания. Това е като да водиш самолет, нали разбираш. Четиридесет градуса наляво — една чаша брашно.

— Не.

— Карло!

Той без да бърза си събу обувките.

— Ти искаш той, този О'Хара, който се усмихва пред камерата, да сготви моите лингуини?

— Не ми викай — предупреди го тя, докато трескаво обмисляше възможностите. — Виж, ти си написал готварска книга, така че всеки

средно интелигентен човек да може да сготви някоя от твоите рецепти.

— Да ги сготви, да — съгласи се Карло, като разглеждаше ноктите си. — Не като Франкони.

Джулиет отвори уста и отново я затвори. Внимателно със самомнението му, напомни си тя. Поне докато постигнеше каквото иска.

— Разбира се, че не, Карло. Никой и не очаква това. Ала ние можем да превърнем това неудобство в истинско събитие. Като използва твоята готварска книга в ефир и с твоите лични указания по телефона, О'Хара може да приготви лингуините. Той не е майстор-готвач, а обикновен човек. Следователно, ще покаже на публиката какво прави един обикновен човек. Ще допуска грешките на обикновения човек, които ти ще можеш да поправяш. Ако го изработим, продажбите на книгата ти ще хвъркнат до небето. Знаеш, че можеш да го направиш — усмихна се победоносно. — Ами че ти дори каза, че ще научиш мен да готвя, а аз в кухнята съм напълно безпомощна. Сигурна съм, че можеш да обясниш на О'Хара как се прави едно ястие.

— Разбира се, че мога — Карло отново скръсти ръце и се загледа в тавана. Логиката ѝ бе непробиваема, идеята творческа. Честно казано, той я хареса — почти колкото му харесваше идеята да не трябва да лети до Бостън. И все пак не му се струваше честно да се предаде без бой. — Ще го направя, но при едно условие.

— Какво?

— Утре сутринта ще превода О'Хара през лингуините. Тази вечер... — усмихна ѝ се. — Ще имаме генерална репетиция. Ще го покажа на теб.

Джулиет престана да потупва с върха на химикалката по бележника.

— Ти искаш аз да приготвя лингуини?

— Под моето ръководство, кара, ти можеш да приготвиш всичко.

За миг обмисли идеята му и реши, че няма значение. Този път апартаментът нямаше кухня, така че Карло разчиташе да използва кухнята на хотела. Можеше да успее или да не успее. Ако успееше, след като тя оплескаше всичко, можеха да си поръчат вечеря в стаята. Важното бе да спаси каквото може от Бостън.

— С удоволствие. А сега трябва да проведе тези телефонни разговори.

Той затвори очи с намерението да подремне. Ако в продължение на дванадесет часа щеше да учи двама аматьори на тайните на лингуини, щеше да има нужда от сила.

— Събуди ме, като свършиш — каза на Джулиет. — Ще трябва да видим кухнята на хотела.

Отне ѝ почти два часа да върти телефони и когато за последен път затвори, вратът ѝ бе схванат, а пръстите вдървени. Ала бе получила каквото искаше. Хал ѝ каза, че е гений, а О'Хара се съгласи, че звучи забавно. Пригответленията вече вървяха.

Този път тя се усмихна злорадо на мъглата, която се виеше зад прозореца. Нито дъжд, нито вятър, нито нощна тъмнина биха ѝ доставили по-голямо удоволствие. Нищо нямаше да спре Джулиет Трент.

После погледна към Карло. Нещо в нея се преобърна и самоувереността и самодоволството ѝ се разклатиха. Емоции, помисли тя. Нещо, което не бе вписала в своя пътен лист.

Е, може би това бе катастрофа, която я нямаше в книгите. Може би за излизането от нея не можеше да измисли съзидателна идея и бързи действия. Просто трябваше да приема чувствата си към Карло на час по лъжичка.

Още четири дни, спомни си Джулиет, и пътуването щеше да свърши. Музиката щеше да спре и да дойде време да слезе от въртележката.

Нямаше полза засега да се опитва да гледа по-нататък. Всичко бяха бели страници. Трябваше да се придържа към схващането, че животът се живее ден за ден. Карло щеше да си замине, тя щеше да събере парчетата и да започне живота си оттам нататък.

Не бе толкова глупава, та да си казва, че няма да плаче. Щеше да пролее сълзи за него, но щеше да ги пролее тихо и насаме. Трябва да си определи един ден за скръб, помисли и хвърли настрани бележника си.

Не бе здравословно да мисли за това сега. Оставаха само още четири дни. За момента Джулиет сведе поглед към ръцете си и се зачуди дали щеше да предприеме стъпките, които бе направила, ако

знаеше къде ще я отведат. После се обърна към него просто да го погледа как спи.

Дори със затворени очи и с бурния вътрешен живот, който имаше, пак я привличаше. Не бе просто въпрос на външен вид, осъзна тя. Не бе от жените, които биха преобърнали живота си наопаки заради едното физическо привличане. Бе въпрос на стил. Усмихна се, стана и се приближи към него. Независимо колко бе практична, независимо колко здрав разум притежаваше, не би могла да устои на неговия стил.

Нямаше да има съжаления, повтори си. Нито сега, нито след пет дни, когато океанът и приоритетите ги разделяха. Годините щяха да минават, животът им щеше да тече и да се променя, ала Джулиет щеше да си спомня тези няколко дена, през които бе преживяла нещо неповторимо.

Няма време за губене, бе казал той. Тя реши, че не би могла да бъде по-съгласна. Вдигна ръце и започна да разкопчава блузата си. По навик я остави старателно на облегалката на един стол и разкопча полата, приглади я и я сгъна. Извади една по една фибите от косите си и ги прибра.

Приблужи се, облечена в много практична дантелена камизола и миниатюрни бикини.

Карло се събуди с бумтяща във вените кръв и със замаяна глава. Когато устните ѝ завладяха неговите, усети нейния аромат леко в косите ѝ, по-силно по кожата ѝ. Тялото ѝ, вече сгорещено, бе върху неговото. Още преди да бе успял да състави първата си разумна мисъл, собственото му тяло го последва.

Джулиет бе цялата дантела, плът и страст. Нямаше време да се овладее или да проявява стил. Нетърпелив и безразсъден, той посегна към нея и където и да докоснеше, намираще коприна и нежност, сила и желание.

Тя разкопча ризата му и я разтвори, така че кожата им да се срещне и да се разбуди. Усети под себе си как сърцето му заби по-бързо и по-силно, докато се замая от силата си. Джулиет отново улови устните му. Мислеше само как да го докара до лудост. Усещаше я как се разлива в него, надига се, расте, докато завладя и двамата.

Когато Карло се претърколи, така че я улови между тялото си и облегалката на дивана, тя бе готова да остави нещата в негови ръце. Със стон се отдаде на удоволствието от това, което бе започнала.

Никоя жена не бе правила това с него. Той го разбра, докато единствената му мисъл бе да погълне всичко, което имаше Джулиет. Пръстите му, толкова умели, толкова опитни, толкова нежни, задърпаха дантелата, докато тънката лентичка се скъса с едва чул звук.

Намери я — малките меки гърди, които толкова идеално пасваха в ръцете му, тънкия кръст. Негова. Тази дума почти го побърка. Сега тя бе негова, както в съня, от който го събуди. А може би още сънуваше.

Имаше аромат на тайни, малки женски тайни, които никой мъж не можеше напълно да разкрие. Имаше вкус на страст, натезала, трепетна страст, за която всеки мъж копнееше. Вкуси с език сладката вдлъбнатина между гърдите ѝ и я усети как потрепери. Джулиет бе силна, никога не се бе съмнявал в това. И в силата си напълно отстъпваше пред него за удоволствие и на двамата.

Дантелата ухаеше на нея. Би могъл да се зарови в ефирната тъкан, но кожата ѝ бе неустоима. Смъкна камизолата до кръста ѝ и се нахвърли върху нея.

Ръцете ѝ бяха вплетени в косата му, тялото ѝ пламтеше. Мислеше само за него. Нямаше утре, нямаше вчера. Колкото и да го отричаше след един час, те щяха да станат едно цяло. Всеки зависеше от другия за удоволствието, за спокойствието, за вълнението. За толкова много още, че не смееше да мисли за това. Тя копнееше за него. Това нищо не можеше да го спре. Ала сега Карло я водеше, бърз и яростен, през врати, които заедно бяха отворили. Никой от тях не бе минавал оттам с друг и никога нямаше да го стори.

Джулиет се отдаде на тъмнината, на огъня и на Карло.

Той смъкна тънките лентички на бедрата ѝ, търсейки сърцевината ѝ. Разбра кога я докара до първия връх и се отдаде на удоволствието. С безкрайни вълни на желание я издигаше отново и отново, докато и двамата се разтрепериха. Прокара устни по бедрото и тя извика името му. Цялата — само тази мисъл бе в главата му. Щеше да я има цялата, докато Джулиет желаше, докато бе готова да го има целия.

— Джулиет, искам те — лицето му отново бе над нейното, дишането му бе напрегнато. — Погледни ме.

Тя се олюляваше по тънката граница между съзнанието и лудостта. Когато отвори очи, лицето му изпълни полезрението ѝ. То бе всичко, което искаше.

— Искам те — повтори Карло, докато кръвта бушуваше в главата му. — Само теб.

Джулиет се бе обвила около него, отметнала глава назад. За момент очите им се срещнаха и се задържаха. Едва ли биха могли да се опитат да обяснят това, което премина между тях. Бе едновременно опасност и сигурност.

И двамата бяха потресени, и двамата ужасени, и двамата доволни. Голи, мокри и топли, мълчаливо лежаха преплетени. Думите бяха произнесени, помисли Джулиет. Думи, които бяха част от лудостта на момента. Щеше да се погрижи да не ги повтаря, когато страстта отминеше. Нямаха нужда от думи. Имаха четири дни. И въпреки това до болка копнееше да ги чуе отново, да ги произнесе отново.

Тя щеше да зададе тона между тях, помисли Джулиет. Трябваше само да започне сега и после да продължи. Без да натиска. Задържа очите си още малко затворени. Никакви съжаления. Този допълнителен момент, който ѝ трябваше, за да събере силите си, остана незабелязан.

— Мога да остана цяла седмица така — прошепна тя. Макар да бе вярно, думите бяха казани безгрижно. Обърна глава, погледна го и се усмихна. — Готов ли си пак да заспиш?

Толкова много неща му се искаше да каже. Толкова много, помисли той, а Джулиет не искаше да чуе. Бяха определили правилата. Сега трябваше само да ги следва. Нищо не бе толкова лесно, колкото би трябвало да бъде.

— Не — целуна я по челото. — Макар че никога не ми е било приятно събуждането от сън. Сега мисля, че е време за следващия ти урок.

— Наистина ли? — Тя прехапа устни. — Мислех, че съм завършила.

— Готвенето — напомни ѝ Карло и я ощипа.

Джулиет отметна коси и му върна ощипването.

— Мислех, че си забравил.

— Франкони никога не забравя. Един бърз душ, преобличане — и долу в кухнята.

Тя сви рамене. И за минутка не ѝ минаваше през ума, че администрацията на хотела ще му позволи да дава готварски уроци в тяхната кухня.

Тридесет минути по-късно се оказа, че не е била права.

Той просто заобиколи администрацията. Не виждаше причина да върви по веригата от началник към началник. Без да се суети, я преведе през изисканата столова на хотела в голямата, величествена кухня. Тя миришеше екзотично и имаше вид на станция на метро.

Тук щяха да го спрат, реши Джулиет, все още уверена, че до един час или ще вечерят навън, или ще си поръчат храна в стаята. Макар да се бе преоблякла в удобни джинси, нямаше намерение да готви. След първия поглед към голямата стая с огромни печки и плотове, бе сигурна, че няма да готви.

Не би трябвало да е изненадана, че отново не се оказа права.

— Франкони! — името прогърмя и отекна от стените.

Тя подскочи.

— Карло, мисля, че трябва да... — но докато говореше, погледна към лицето му. Той се бе засмял от ухо до ухо.

— Пиер!

Пред очите ѝ Карло бе грабнат в прегръдките на огромен мъж с бяла престилка, увиснали мустаци и лице, голямо и кръгло като тиган. Кожата му блестеше от пот, ала той целият безобидно миришеше на домати.

— Какво правиш в кухнята ми, италиански развратнико?

— Правя ѝ чест — съобщи Карло, когато се разделиха. — А ти? Мислех, че тровиш туристите в Монреал.

— Молят ме да поема кухнята тук — големият мъж със силен френски акцент сви подобните си на цистерна рамене. — Дожаля ми за тях. Американците имат толкова малко финес в кухнята.

— Предложили са да ти плащат на тегло — предположи Карло. — На твоето тегло.

Пиер хвана с две ръце огромния си корем и се разсмя. Някакъв шум зад гърба му го накара да се обърне и да изреве на френски. Джулиет бе сигурна, че стените се разтресоха. Той с усмивка нагласи шапката си и отново се обърна към тях:

— Добре ли върви?

— Доста добре. — Карло издърпа напред Джулиет. — Това е Джулиет Трент, моят рекламен агент.

— Значи върви много добре — заключи Пиер, хвана ръцете ѝ и ги поднесе към устните си. — Може и аз да взема да напиша една готварска книга. Добре дошла в кухнята, мадамозел. Аз съм на вашите услуги.

Тя бе очарована.

— Благодаря, Пиер — усмихна се мило.

— Не го оставяй да те будалка — предупреди я Карло. — Той има дъщеря на твоята възраст.

— Ами! — Пиер го погледна свъсено. — Само на шестнайсет е. Ако беше и с един ден по-голяма, щях да се обадя на жена ми да ѝ кажа да заключи вратите, докато Франкони е в града.

Карло се засмя:

— Ласкаеш ме, Пиер — пхна ръце в задните си джобове и огледа стаята. — Много хубаво — вдигна глава и подуши въздуха. — Патица. На патица ли ми мирише?

Пиер се наду като пуяк.

— Специалитетът на заведението. „Канар о Пиер“.

— Фантастико — Карло обви ръка около раменете на Джулиет и я поведе към миризмата. — Никой, абсолютно никой не може да прави патица като Пиер.

Черните очи на тигановото лице заблестяха.

— Не, ти ме ласкаеш, мон ами.

— В истината няма ласкателство — Карло гледаше как един помощник-готвач реже патицата на Пиер. С ловък жест взе едно малко парченце и го пхна в устата на Джулиет. То се разтвори там, оставяйки след себе си един неуловим вкус, който плачеше за още. Самият Карло само близна с език пръста си, за да опита. — Изключително, както винаги. Помниш ли, Пиер, когато подготвихме празненството за годежа на шаха? Преди пет-шест години.

— Седем — поправи го Пиер и въздъхна.

— Твоята патица и моите канелони.

— Великолепно. Не толкова много паприка на тази риба! — прогърмя той. — Да не сме в Будапеща. Хубави времена бяха — продължи без прекъсване. — Но... — сви рамене съвсем по френски. — Когато на човек му се роди трето дете, трябва да се установи, уи?

Карло още веднъж огледа кухнята с поглед на експерт и я одобри.

— Избрал си си чудесно местенце. Може би ще ми дадеш за малко едно ъгълче?

— Ъгълче?

— Като услуга — обясни Карло с усмивка, която би очаровала и перлите от мидите. — Обещах на моята Джулиет да я науча да готви лингуини.

— Лингуини кон вонголе бианко? — очите на Пиер светнаха.

— Естествено. Това е моят специалитет.

— Получавах един ъгъл от кухнята ми, мон ами, в замяна за една чиния.

Карло се засмя и потупа Пиер по корема:

— За теб, амиго, две чинии.

Пиер го тупна по рамото и го целуна по двете бузи.

— Чувствам как младостта ми се връща. Кажи ми какво ти трябва.

За нула време Джулиет се озова препасана с бяла престилка. Косите ѝ бяха прибрани в готварска шапка. Би могла да се чувства глупаво, ако имаше тази възможност.

— Най-напред накълцваш мидите.

Тя погледна първо към Карло, после към купчината миди върху дъската за рязане.

— Как ги накълцвам?

— Ето така — той взе ножа и с няколко бързи движения нарязва мидите на малки, идеално равни парченца. — Опитай.

Джулиет наведе ножа. Чувстваше се малко като палач.

— Те нали не са... Ами, нали не са живи?

— Мадонна, всяка мида приема за чест да бъде включена в блюдо на Франкони. Тук малко по-дробно. Така — доволен, ѝ подаде лука. — Нарези го, не много на ситно. — Отново ѝ показа, ала този път Джулиет се чувстваше по-спокойна. Тя взе ножа и ряза, докато лукът бе на парчета, а очите ѝ в сълзи.

— Мразя да готвя — измърмори, но Карло само побутна към нея една скилидка чесън.

— Реже се на много дребно. Това, което ни трябва, е ароматът, нямаме нужда от големи парчета — надвеси се над рамото ѝ и гледа,

докато одобри. — Имаш добри ръце, Джулиет. Сега разтопи маслото.

Следвайки указанията му, тя задуши лука и чесъна в къкрещото масло, после го бърка, докато той не обяви, че е готово.

— Сега е рядко, нали виждаш. Добавяме съвсем мъничко брашно — хвана ръката ѝ да я насочва, докато Джулиет разбъркваше. — И така го сгъстяваме. Добавяме мидите. Внимателно — предупреди я, преди да бе успяла да ги изсипе наведнъж. — Не бива да ги нараняваме. Така... — кимна одобрително. — Подправки. В това е тайната и силата.

Наведе се над нея и ѝ показа как да вземе лъжичка от това, шипка от онова и да твори. Колкото по-приятен ставаше ароматът, толкова повече нарастваше самочувствието ѝ. Никога нямаше да запомни от кое колко се слага, ала откри, че това нямаше значение.

— Ами това? — попита тя и посочи към няколкото стръкчета магданоз.

— Не, това чак най-накрая, да не го удавим. Намали огъня, още съвсем малко. Така — кимна доволно. — Завий го сега хубавичко с капака и да къкри, докато подправките се разбудят.

Джулиет изтри с опакото на ръката влажното си чело.

— Карло, ти говориш за соса така, сякаш че е жив и диша.

— Моите сосове са живи и дишат — заяви той. — Докато къкри, настържи кашкавала — взе едно парче кашкавал и го подуши със затворени очи. — Скуизито.

Накара я да стърже и бърка, докато останалата част от кухненския персонал работеше около тях. Тя си спомни за кухнята на майка си с нейните подредени плотове и домашни миризми. Никога не бе виждала нищо такова. Тук определено не бе спокойно. Изпускаха се тенджери, ругаеха се хора и блюда и бързането бе повелята на деня. Помощник-келнерите тичаха напред-назад, натоварени с табли, сервитьори и сервитьорки летяха и крещяха поръчките си. Джулиет гледаше с широко отворени очи, а Карло не обръщаше никакво внимание на цялата тази суматоха. Бе време да сътвори своите спагети.

Ако не бяха сварени и част от някакво ястие, за Джулиет спагетите бяха нещо, което вземаш от кутията на рафта в бюфета. Научи, че това не е така, след като ръцете ѝ до китките побеляха от брашно. Той я караше да отмерва, да меси и да търкаля, докато лактите

я заболяха. Това нямаше нищо общо с петминутното разбъркване на съставките, с което бе свикнала.

Докато работеше, тя започна да разбира защо Карло бе толкова енергичен. Просто му се налагаше. Както си изкарваше хляба с готвене, той хабеше не по-малко енергия от всеки спортист. След като спагетите минаха през неговата проверка, раменете я боляха като след бърза партия тенис.

Джулиет издуха косите от очите си и избърса потта от челото.

— А сега какво?

— Сега вариш спагетите.

Като се помъчи да не изръмжи, тя наля вода и я сложи да ври.

— Една лъжица сол — нареди Карло.

— Една лъжица сол — измърмори Джулиет и я сипа. Когато се обърна, той ѝ връчи чаша вино.

— Докато заври, можеш да си починеш.

— Мога ли да намаля огъня?

Карло се засмя и я целуна, после реши, че трябва да я целуне още веднъж. Тя ухаеше божествено.

— Харесваш ми в бяло — изтри брашното от носа ѝ. — Ти си много разпиляна готвачка, любов моя, но си потресаваща.

Лесно можеше да забрави шумната трескава кухня.

— Готвачка? — малко превзето нагласи шапката си. — Не се ли казва майстор-готвачка?

Той отново я целуна.

— Не се възгордявай. С едно лингуини не се става майстор-готвач.

Едва успя да допие виното си, и Карло отново я подгони да работи.

— Потопи единия край на лингуините във водата. Да, точно така. Сега, като омекнат, ги навий. Внимателно. Да, да, добре пипаш. Още малко търпение, и може да те взема в моя ресторант.

— Не, благодаря — отсече Джулиет, когато парата я удари в лицето. Бе почти сигурна, че усеща как всяка отделна пора на кожата ѝ се разтваря.

— Бъркай леко. Седем минути, нито секунда повече — той доля чашата ѝ и отново я целуна.

Тя бъркаше, изцеждаше, отмерваше магданоза, ръсеше с кашкавал. Когато свърши, имаше чувството, че нищичко не може да хапне. Нерви, откри изненадано. Бе нервна като младоженка през първия си ден в кухнята.

Със сплетени ръце гледаше как Карло взе една вилица и бръкна, после със затворени очи вдъхна миризмата. Джулиет преглътна. Очите му останаха затворени и когато опита първата хапка. Тя прехапа устни. До този момент не бе забелязала, че в кухнята бе станало тихо като в катедрала. Един бърз поглед наоколо ѝ показва, че всякакво движение бе престанало и всички очи бяха приковани към Карло. Имаше чувството, че чакаше да бъде осъдена или оправдана.

— Е? — попита Джулиет, когато повече не можеше да издържа.

— Търпение — напомни ѝ той, без да отваря очи. Един помощник-келнер се втурна в кухнята и веднага му изшъткаха. Карло отвори очи и внимателно остави вилицата. — Фантастико! — хвана Джулиет за раменете и церемониално я целуна по двете бузи. Избухнаха ръкопляскания.

Тя със смях тържествено хвърли шапката си.

— Имам чувството, че съм спечелила златен медал в десетобоя.

— Ти си създала творение — докато Пиер гръмогласно поръчваше чинии, Карло хвана двете ѝ ръце. — Ние сме добър отбор, Джулиет Трент.

Тя усети как нещо се прокрадва много близо до сърцето ѝ. Просто не бе възможно да го спре.

— Да, Франкони, ние сме добър отбор.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

До дванадесет на следващия ден вече не бе останало абсолютно нищо за вършене. Дистанционната демонстрация на Карло за правилния начин на приготвяне на лингуини бе надминала всички надежди на Джулиет за успех. Тя бе стояла прикована към телевизора и бе слушала гласа на Карло до себе си и от говорителя. Когато началникът ѝ лично се обади да я поздрави, Джулиет разбра, че бе победител. Спокойна и доволна, сега лежеше на леглото.

— Чудесно — скръсти ръце, праметна крак върху крак и се засмя. — Абсолютно чудесно.

— Съмнявала ли си се някога?

Все още усмихната, тя погледна към Карло, който довършваше и двете им поръчани закуски.

— Да кажем, че съм доволна, че е свършило.

— Ти прекалено много се тревожиш, amore mio — ала през последните три дни не я бе виждал да рови в чантата си за тубичката с лекарства. Доставяше му огромно удоволствие да мисли, че я бе отпуснал дотолкова, та да няма нужда от тях. — Когато става дума за лингуините на Франкони, винаги имаш успех.

— След днес никога не бих се усъмнила. Сега имаме пет часа до самолета. Цели пет напълно свободни часа.

Карло се надигна, седна на леглото и я погъделичка по петите. Изглеждаше толкова прелестна, когато се усмихваше, толкова прелестна, когато оставяше съзнанието си да си почине.

— Такава награда — прошепна той.

— Като ваканция — Джулиет с въздишка се отдаде на приятните тръпки.

— Какво би желала да направиш със своята ваканция от цели пет напълно свободни часа?

Тя вдигна вежди:

— Наистина ли искаш да знаеш?

Карло бавно целуна един по един пръстите на краката ѝ.

— Разбира се. Денят е твой — докосна с устни коляното ѝ. — Аз съм на твоё разположение.

Джулиет скочи, обви ръце около врата му и силно го целуна.

— Да вървим да пазаруваме.

Петнадесет минути по-късно тя влезе с Карло в огромния търговски център на хотела. Хората се трупаха край картите на комплекса, но тя прелетя край една от тях, без да я погледне. Никакви карти, никакви графици, никакви маршрути. Днес нямаше значение къде отиват.

— Знаеш ли — подзе Джулиет, — че след всичките супермаркети, търговски улици и градове, през които минахме, изобщо не съм имала възможността да пазарувам?

— Не си даде време.

— То е същото. О, гледай! — спря пред една витрина и се зазяпа в дългата вечерна рокля със сребърни ленти.

— Много смела — реши той.

— Смела — съгласи се тя. — Ако бях с двадесет сантиметра по-висока, можеше и да не ме кара да изглеждам като умален модел на върлина. Обувки — потегли го към следващия магазин.

Карло скоро откри най-голямата слабост на Джулиет. Пътят към нейното сърце не минаваше през храната, не бе покрит и с кожи и диаманти. Тя почти не обръщаше внимание на бижутерийните витрини, хвърляше по един бърз поглед към вечерните рокли, ежедневните и спортни облекла се радваха на слабия ѝ интерес. Ала обувките бяха нещо друго. За един час успя да огледа, опипа и обсъди поне петдесет чифта. Намери едни гуменки с тридесет процента намаление и ги купи, за да ги добави към вече значителната си колекция. После с внимателни маневри сведе избора си до три чифта обувки с високи токове, всичките италиански.

— Показваш отличен вкус — с търпението на мъж, свикнал да обикаля из магазините, Карло се бе разположил в един фотьойл и я гледаше как се колебае между два чифта. Лениво взе едната обувка и погледна етикета отвътре. — Той прави елегантни обувки и предпочита моята лазаня.

Джулиет го погледна с широко разтворени очи и се завъртя върху тънките си токове.

— Познаваш ли го?

— Разбира се. Веднъж седмично яде в ресторант „Франкони“.

— Той е моят идол — Карло вдигна вежди и тя се разсмя. — Знам, че мога да обуя неговите обувки и да вървя осем часа, без да имам нужда от спешна хирургия. Ще ги взема и трите — реши импулсивно и седна да смени високите токове с току-що купените си гуменки.

— Ти ме изненадваш — отбеляза той. — Толкова много обувки, когато имаш само два крака. Това не е моята практична Джулиет.

— Имам право на една слабост. Освен това, винаги съм знаела, че италианците правят най-хубавите обувки — наведе се по-близо да го целуне по бузата. — Сега знам, че те правят и най-хубавите... спагети — без да мигне от сметката, плати обувките и пъкна бележката в джоба си.

Продължиха да се шляят, като тя размахваше чантата между двамата. Разминаха се с група жени, които спечелиха одобрението на Карло. Сигурно пазаруваха през обедната си почивка, прецени той и хвърли още един поглед през рамо. Човек трябваше да се възхити на американската работна сила.

— Ще си изкривиш врата — предупреди го безгрижно Джулиет. Не можеше да не я развеселява откровеното му удоволствие от всичко женско.

Карло само се засмя:

— Просто да знам колко далеч да стигна.

Тя се наслаждаваше на усещането от пръстите му, преплетени с нейните.

— Никога не споря със специалист.

Той спря веднъж, заинтригуван от една брошка с аметист и диаманти.

— Това е прекрасно — реши веднага. — Сестра ми Тереза винаги е предпочитала пурпурно.

Джулиет се наведе към витрината. Малкото нежно бижу проблясваше, горещо и студено.

— Кой не би го предпочитал? Страхотно е.

— Тя чака бебе след няколко седмици — добави Карло и кимна на леко разтревожения продавач: — Ще го погледна.

— Разбира се, чудесна изработка, нали? — продавачът го извади от заключената витрина и благоговейно го постави в ръката на Карло.

— Диамантите са всичките от най-високо качество, естествено, и са по едно цяло и три карата. Аметистът...

— Ще го взема.

Продавачът премигна, прекъснат насред хвалебствията си.

— Да, господине, отличен избор — като се помъчи да не показва изненадата си, взе кредитната карта, която Карло му подаде заедно с брошката, и се отдалечи.

— Карло... — Джулиет се наведе към него и сниши глас: — Ти дори не попита за цената.

Той само я потупа по ръката и продължи да разглежда.

— Сестра ми ще ме направи отново чичо — обясни простичко.

— А сега, твоят камък трябва да е изумрудът.

Тя погледна към обиците с камъни в цвета на тъмна мокра лятна трева. Моменталният копнеж бе чисто женски и лесно овладян. Обувките можеше да оправдае, изумрудите — не. Поклати глава и му се засмя:

— Ще се задоволя да глезя краката си.

Излязоха с красиво опакования подарък и бележката в джоба на Карло.

— Обичам да пазарувам — призна си Джулиет. — Понякога цяла събота скитам. Това е едно от нещата, които най-много харесвам в Ню Йорк.

— Тогава Рим много ще ти хареса — би искал да я види там, откри той. Край фонтаните, засмяна, обикаляща пазарите и катедралите, танцуваща в клубове, където мирише на вино и хора. Искаше да я има там, със себе си. Да се върне сам означаваше да се върне към нищото. Като си го помисли, поднесе ръката ѝ към устните си и я задържа, докато тя нерешително се спря.

— Карло?

Хората бързаха покрай тях. Погледът му стана по-настойчив и Джулиет преглътна и повтори името му. Това не бе безгрижното мъжко одобрение, което го бе виждала да изпраща на жените, с които се разминаваше, това бе нещо дълбоко и опасно. Когато един мъж гледа жената по този начин, разумната жена би избягала. Но тя не знаеше дали би се втурнала към него, или в обратна посока.

Той се отърси от настроението, като си напомни, че трябва да напредва внимателно и с нея, и със себе си.

— Ако дойдеш — каза весело, — мога да те запозная с твоя идол. Достатъчно от моята лазаня, и ще си купиш обувки на сметка.

Джулиет с облекчение го хвана подръка.

— Изкушаваш ме да започна веднага да пестя за самолетен билет. О, Карло, виж това! — възхитена, спря и посочи. Насред претрупаната витрина се мъдреше еднометров индийски слон от лъскава керамика. Покривалото му бе калейдоскоп от злато, блясък и цветове. Пищен и царствен, слонът стоеше с вдигната глава и навит хобот. Тя направо се влюби в него. — Прекрасен е, толкова ненужно натруфен и напълно безполезен.

Той можеше лесно да си го представи в хола си, при другите натруфени и безполезни неща, които бе събирал през годините. Ала никога не би допуснал, че Джулиет има същия вкус.

— Отново ме изненадваш.

Тя малко смутено размърда рамене.

— О, знам, че е ужасно, наистина, но обичам нещата, които никъде не са си на мястото.

— Значи трябва да дойдеш в Рим и да видиш моята къща — като видя озадачения ѝ поглед, се разсмя: — Последната ми придобивка е един бухал, ето толкова висок — показва с ръка. — Хванал е в ноктите си една малка нещастна мишка.

— Ужасно — с нещо подобно на смях Джулиет го целуна. — Сигурна съм, че страшно би ми харесал.

— Сигурно — измърмори Карло. — Във всеки случай, мисля, че слонът трябва да си има добър дом.

— Ще го купиш ли? — тя развълнувано стисна ръката му и двамата влязоха в магазина. Вътре миришеше на сандалово дърво. Стъклените звънци подрънкваха, разлюлявани от вентилатора.

Джулиет остави Карло да даде указания за транспортирането, докато тя надзърташе тук-там, забавляваше се с дългите редици месингови звънци, алабастрови лъвове и богато украсени сервизи за чай.

Като цяло, помисли си, това бе най-спокойният, най-отпускащ ден, който бе имала от седмици, а може би и от повече. Щеше да го помни, обеща си, когато отново останеше сама и животът се завъртеше около графици и задължения.

Обърна се и видя как Карло каза нещо, което накара продавача да се разсмее. Не бе и предполагала, че има мъже като него — самоуверени, безкрайно мъжествени и въпреки това чувствителни към женските настроения и нужди. Арогантен, определено бе такъв, ала и щедър. Страстен, но нежен, суетен, ала интелигентен.

Ако можеше да си представи мъж, в когото да се влюби... О, не, напомни си Джулиет с нещо подобно на отчаяние. Това нямаше да бъде Карло Франкони. Не можеше да бъде. Той не бе мъж за една жена, а тя не бе жена за който и да е мъж. И двамата имаха нужда от своята свобода. Да забрави това, означаваше да забрави плановете, които си бе начертала и за които от десет години работеше. Бе най-добре да помни, че Карло бе само едно завъртане с въртележката и че музиката след това щеше да спре.

Пое дълбоко въздух и изчака собствения ѝ съвет да стигне до съзнанието ѝ. Отне ѝ повече, отколкото би трябвало. Решително се усмихна и тръгна към Карло:

— Свърши ли?

— Нашият приятел скоро ще си бъде у дома, малко след като ние пристигнем.

— Тогава да му пожелаем добър път. По-добре и ние самите да се замислим за летището.

Той обви ръка около раменете ѝ и излязоха.

— В самолета ще ми кажеш графика за Филадельфия.

— Ти ще бъдеш хитът — обеща му Джулиет. — Макар че, преди да свършим, може да поискаш да опиташ от моята бирена мая.

— Не мога да повярвам — в осем часа Джулиет се стовари върху един стол в чакалнята. Зад нея лентата с багажите бе спряла. — Нашите куфари са заминали за Атланта.

— Не е толкова трудно да се повярва — успокои я Карло. Той бе губил багажа си повече пъти, отколкото можеше да си спомни. Потупа кожената си чанта. Шпатулите му бяха в безопасност. — И така, кога да очакваме бельото си?

— Може би утре сутринта към десет — тя с отвращение погледна към тениската и джинсите, с които бе пътувала. В пътната си чанта носеше тоалетните принадлежности и някои най-необходими

неща, ала нищо, макар и отдалеч напомнящо на делови костюм. Няма значение, реши Джулиет. Щеше да стои на заден план.

После погледна към Карло.

Той носеше блуза с къси ръкави с надпис „Сорбона“, избелели джинси и гуменки, по-стари и от нейните. Как, по дяволите, зачуди се тя, щеше да се появи в осем сутринта в ефир, облечен по този начин?

— Карло, трябва да ти купим някои дрехи.

— Имам си дрехи — напомни ѝ той. — В моите куфари.

— Ти в осем си в „Здравей, Филадельфия“, оттам отиваш направо на закуска с журналисти от „Херълд“ и „Инкуайърър“. В десет, когато нашите куфари може да са пристигнали, а може и да не са, си в „Средата на сутринта“. След това...

— Вече ми даде графика, любов моя. Какво не ти харесва на това? — Посочи към дрехите, с които бе облечен, и Джулиет се изправи.

— Не се шегувай, Карло. Тръгваме към най-близкия универсален магазин.

— Универсален магазин? — той се остави да бъде измъкнат навън. — Франкони не носи дрехи от универсални магазини.

— Този път ще носиш. Няма време да бъдеш придирчив. Каква верига магазини имаше във Филадельфия? — тя погледа часовника си. — Може и да успеем.

Пристигнаха половин час преди затварянето. Карло, макар да мърмореше, ѝ се остави да го повлече през старата уважавана филадельфийска институция. Джулиет знаеше, че времето напредва безмилостно и разрови закачалките с панталони.

— Кой номер?

— Тридесет и първи — тридесет ѝ втори — отговори той и вдигна вежди. — Можели сам да си избира дрехите?

— Пробвай това — тя му подаде един сиво-кафяв панталон.

— Предпочитам жълто-кафяво — възрази Карло.

— Това е по-добре за пред камерата. Сега ризите — Джулиет го остави със закачалката в ръце и се насочи към следващия рафт. — Мярка?

— Какво разбирам аз от американските мерки? — изръмжа той.

— Това трябва да ти е добре — избра една елегантна червеникавооранжева риза от тънка коприна, за която Карло трябваше

да признае, че самият той би харесал. — Върви ги облечи, докато погледна саката.

— Все едно, че пазарувам с майка си — измърмори Карло под носа си и се запъти към пробната.

Тя намери колан, тънък и гъвкав, с луксозна малка катарамата, за който знаеше, че не би възразил. След като отхвърли десетина сака, попадна на едно ленено със свободна кройка в цвят между кремаво и кафяво.

Когато той излезе, Джулиет му ги пхна в ръцете, после отстъпи крачка назад да види крайния резултат.

— Добре е — реши тя, след като Карло облече и сакото. — Да, наистина е добре. Цветът на ризата освежава останалото, а сакото го прави непретенциозно, без да е небрежно.

— Денят, в който Франкони облече дрехи от рафта...

— Само Франкони може да носи дрехи от рафта и да ги кара да изглеждат като по поръчка.

Той спря, видял смеха в очите ѝ.

— Ти ме ласкаеш.

— Всичко, което трябва — обърна го и бързо го бутна към пробната. — Свали ги, Франкони, аз ще ти купя бельо.

Погледът, който ѝ изпрати, бе студен и в него се четеше съвсем малко търпение.

— Всичко си има граници, Джулиет.

— Не се безпокой — заяви тя весело, — рекламният агент ще прибере закачалките. Побързай, имаме време само колкото да ти купим обувките.

Джулиет подписа сметките пет минути след като магазинът бе затворил.

— Готов си — преди да бе успял да го направи сам, нарами пакетите. — Сега, ако успеем да вземем такси до хотела, всичко ще е наред.

— В знак на протест ще нося твоите американски обувки.

— Не те обвинявам — отвърна тя искрено. — Извънредни мерки, каро.

Колкото и да бе глупаво, се трогна от милото обръщение. Джулиет никога досега не бе смъквала защитата си дотолкова, че да го

нарече така. Заради това Карло реши да бъде великодушен и да ѝ прости за размахания камшик.

— Майка ми би се възхитила от теб.

— Така ли? — Джулиет недоумяващо застана на тротоара и вдигна ръка за такси. — Защо?

— Тя е единствената, която е успявала да ме напъха в универсален магазин и да ми избира дрехите. Не го е правила от двадесет години.

— Всички рекламни агенти са майки — успокои го Джулиет и протегна другата си ръка. — Налага ни се да бъдем.

Той се приближи и улови със зъби ухото ѝ.

— Предпочитам те като любовница.

Едно такси със скърцане спря до тротоара. Тя се зачуди дали от това дъхът ѝ спря. Овладея се и напъха Карло и пакетите вътре.

— През следващите няколко дни ще бъда и двете.

Докато се настанят в „Кокрън Хаус“, стана почти десет. Карло успя да не каже нищо за отделните стаи, но веднага реши, че Джулиет няма да прекара нито минута в нейната. Имаха още три дни и работата щеше да изяде повечето време. Нито момент от това, което оставаше, нямаше да бъде загубен.

Не каза нищо, когато влязоха в асансьора пред пиколото. Докато пътуваха нагоре, си тананикаше, а тя бърбеше. Пред вратата на своя апартамент той я хвана за ръката.

— Оставете всичкия багаж тук, моля — нареди твърдо на пиколото. — Ние с госпожица Трент имаме спешна работа, която трябва да свършим. После ще се оправим — преди да бе успяла да каже нещо, извади няколко банкноти и даде бакшиш на момчето.

Тя мълча само докато отново останаха сами.

— Карло, какво си въобразяваш? Вече ти казах, че...

— Че искаш да имаш собствена стая. Имаш си я. През две врати. Ала ще живееш тук, с мен. А сега ще си поръчаме бутилка вино и ще се отпуснем. — Взе от ръцете ѝ пакетите, които Джулиет още държеше, и ги хвърли на дългия нисък диван. — Нещо леко ли предпочиташ?

— Предпочитам да не ме припират.

— Аз също — той се засмя и погледна към новите си дрехи. — Извънредни мерки.

Безнадежден, помисли тя. Направо беше безнадежден.

— Карло, ако само се опиташ да разбереш...

Почукването на вратата я спря. Джулиет измърмори нещо, а той отиде да отвори.

— Самър!

Тя чу радостта в гласа му, обърна се и го видя прегърнат с една умопомрачителна брюнетка.

— Карло, мислех, че ще си тук още преди час.

Гласът бе екзотичен — намек за френски, леко докосване на британска дисциплинираност. Жената отстъпи крачка назад от Карло и Джулиет видя едновременно елегантност, блясък и стил. Видя как Карло улови изключителното лице в ръцете си, както често правеше с нея, и целуна жената дълго и силно.

— Ах, моята малка бухнала питка, красива както винаги.

— А ти, Франкони, си пълен с... — Самър замълча, забелязала жената в средата на стаята. Тя се усмихна и макар че усмивката бе съвсем приятелска, не се и опита да скрие любопитството си. — Здравейте. Вие трябва да сте рекламният агент на Карло.

— Джулиет Трент — колкото и да бе странно, Карло се чувстваше нервен като момче, представящо първата си любов пред майка си. — Това е Самър Кокрън, най-добрият сладкар от двете страни на Атлантика.

Самър протегна ръка и прекоси стаята.

— Ласкае ме, защото се надява да му направя един еклер.

— Цяла дузина — поправи я Карло. — Красива е, нали, Самър?

Докато Джулиет се мъчеше да намери подходящите думи, Самър отново се усмихна:

— Да, наистина. Ужас е да се работи с него, нали, Джулиет?

Джулиет неволно се разсмя.

— Да, така е.

— Но никога не е скучно — Самър наведе глава и внимателно се вгледа в Карло. Да, имаше нещо друго, освен работата. Е, бе крайно време. — Между другото, Карло, трябва да ти благодаря, че ми изпрати Стивън.

Заинтересован, той се разположи в кожения фотьойл.

— Значи се справя?

— Прекрасно.

— Момчето, което искаше да стане готвач — спомни си Джулиет и откри, че бе невероятно трогната. Карло не бе забравил.

— Да, познавате ли го? — Джулиет кимна и Самър продължи: — Много е запален. Мисля, че идеята ти да го изпратиш в Париж да учи ще си струва парите. Ще стане отличен готвач.

— Добре — доволен, Карло я потупа по ръката. — Ще говоря с майка му и ще уредя нещата.

Джулиет го изгледа със склучени вежди.

— Ти ще го изпратиш в Париж?

— Това е единственото място, където може да научи както трябва кордон бльо — той сви рамене, все едно, че всеки ден ставаха такива неща. — После, когато е напълно обучен, ще го открадна от Самър за моя ресторант.

— Може би да — усмихна се Самър. — А може би не.

Карло щеше да плати за обучението и практиката на момче, което бе виждал само веднъж, помисли Джулиет объркано. Какъв бе този мъж, който можеше да се суети двадесет минути с възела на вратовръзката си и да прояви такава щедрост към един непознат? Колко е била глупава да мисли, че наистина го познава.

— Много мило от твоя страна, Карло — промълви след малко.

Той я погледна странно и сви рамене:

— Задълженията трябва да се плащат, Джулиет. Едно време и аз бях млад и имах само майка си, която да ме осигури. Като говорим за майки — смени неусетно темата, — как е Моник?

— Все още цъфти от щастие — отговори Самър и се усмихна, мислейки за майка си. — Явно Кайл е мъжът, когото е търсила — със смях се обърна към Джулиет: — Извинявайте, ние с Карло се познаваме отдавна.

— Не се извинявайте. Карло ми е казал, че сте учили заедно.

— Преди сто години, в Париж.

— Сега Самър е женена за един голям американец. Къде е Блейк, кара? Той има ли ти доверие, когато си с мен?

— Не за дълго — Блейк влезе през отворената врата, все още елегантен след дванадесетчасовия работен ден. Бе по-висок от Карло, по-широкоплещест, ала на Джулиет ѝ се стори, че забелязва известна прилика. Сила, и сексуална, и интелектуална.

— Това е Джулиет Трент — представи я Самър. — Тя поддържа Карло във форма по време на американското му турне.

— Не е лесна работа — един сервитьор добута количка с шампанско и чаши. Блейк го освободи с кимване. — Самър ми каза, че графикът ви във Филадельфия е много напрегнат.

— Тя държи камшика — обясни Карло и кимна към Джулиет. Но когато ръката му се спусна надолу, докосна рамото ѝ с жест на естествена и несъмнена интимност.

— Мисля сутринта да изтичам до студиото и да видя твоята демонстрация — Самър пое чашата шампанско от съпруга си. — Отдавна не съм те гледала как готвиш.

— Добре — Карло се отпусна от първата глътка ледено вино. — Може би ще имам време да прегледам вашата кухня. Самър дойде тук да преустрои и разшири кухнята на Блейк, после остана, защото се привързва към нея.

— Съвсем вярно — Самър погледна развеселено към съпруга си. — Всъщност, толкова се привързах, че реших отново да я разширя.

— Така ли? — заинтересован, Карло вдигна вежди. — Още един „Кокрън Хаус“?

— Още един „Кокрън“ — поправи го Самър.

Бе само миг, ала Джулиет видя този миг, в който думите бяха безсилни. Винаги бе очаквала от него чувства и сега ги виждаше в очите му.

— Ти чакаш дете!

— През зимата — усмихна се Самър и му протегна ръка. — Още не съм измислила как ще стигам печката за коледната вечеря.

Той пое ръката ѝ и я целуна, после я целуна по бузите, една по една.

— Много неща сме преживели заедно, кара.

— Страшно много.

— Помниш ли въртележката?

Тя добре си спомняше отчаяното си пътуване до Рим, за да избяга от Блейк и от своите чувства.

— Ти ми каза, че се страхувам да се хвана за синджира и така ме накара да опитам. Няма да го забравя.

Карло измърмори нещо на италиански, от което очите на Самър овлажняха.

— И аз винаги съм те обичала. Сега вдигни тост или нещо такова, преди да съм се изложила.

— Тост — Карло взе чашата си и обви свободната си ръка около Джулиет. — За въртележката, която никога не спира.

Джулиет вдигна чашата си. Отпи и остави шампанското да отмие болката.

Готвенето пред камера не бе нещо ново за Самър. Тя го правеше по няколко часа годишно, докато ръководеше кухнята в „Кокрън Хаус“, задоволяваше собствените си избрани клиенти с няколко пътувания годишно, ако цената и поводът си струаха и, най-важното от всичко, се учеше да се наслаждава на брака си.

Макар често да бе готвила с Карло — в кухнята на някой палат, в по-малко скъпата кухня на апартамента, който все още държеше в Париж, и на десетки други места, никога не ѝ омръзваше да го гледа как готви. За нея се говореше, че твори с енергията на неврохирург, докато Карло имаше замаха на художник. Тя винаги се бе възхищавала от неговата експанзивност, от свободните му маниери и особено от театралността му.

Когато той довършваше спагетите, негов специалитет, който без никаква нескромност бе нарекъл на свое име, Самър ръкопляскаше заедно с останалата публика. Но тя бе отишла до студиото с него и Джулиет не само за да подхрани самочувствието на един стар приятел. Ако познаваше някой на света колкото себе си, това бе Карло. Често по много поводи бе мислила, че двамата са замесени от едно тесто.

— Браво, Франкони — докато персоналът сервираше приготвените спагети на публиката, Самър отиде да го целуне тържествено по бузата.

— Да — той отвърна на целувката ѝ. — Аз бях великолепен.

— Къде е Джулиет?

— На телефона — Карло завъртя очи към тавана. — Дио, тази жена прекарва на телефона повече време, отколкото младоженка в леглото.

Самър погледна часовника си. Тя самата бе прегледала графика на Карло.

— Едва ли ще се забави много. Знам, че ви предстои закуска с журналисти в хотела.

— Обеща да направиш еклер — напомни ѝ той, мислейки откровено за своето удоволствие.

— Обещах. А ти в замяна смяташ ли, че ще можеш да намериш една малка спокойна стаичка за нас двамата?

Карло се засмя и вдигна вежди:

— Любовь моя, когато Франкони не може да послужи на една дама с една спокойна стая, светът ще спре.

— Взе ми думите от устата — Самър го хвана под ръка и го поведе по коридора. Озоваха се в стая, която се оказа склад. — Никога не ти е липсвала класа, каро.

— Е... — той се разположи удобно върху купчина кутии. — След като знам, че не искаш тялото ми, колкото и да е върховно, кажи какво ти е на ума.

— Ти, разбира се, шери.

— Разбира се.

— Обичам те, Карло.

Внезапната ѝ сериозност го накара да се усмихне и да хване ръцете ѝ.

— И аз теб, винаги.

— Помниш ли как не много отдавна мина през Филадельфия на турне за друга твоя книга?

— Ти се чудеше как да поемеш работата по преустройството на американската кухня, когато той те привличаше, а ти беше решила да не се поддадеш.

— Бях влюбена в него и бях решила да не бъда — поправи го тя. — Ти ми даде някои добри съвети, и тук, и когато дойдох в Рим. Искам да ти върна услугата.

— Съвет?

— Хвани се за веригата, Карло, и се дръж здраво.

— Самър...

— Кой те познава по-добре от мен? — прекъсна го тя.

Карло сви рамене.

— Никой.

— В момента, в който влязох в стаята ти, в момента, в който произнесе името ѝ, разбрах, че си влюбен. Ние се познаваме прекалено

добре, за да се преструваме.

За момент той на отговори нищо. Дни наред бе мислил за това.

— Джулиет е нещо особено — каза бавно. — Мислех, че това, което изпитвам към нея, е различно.

— Мислеше?

Карло въздъхна и се предаде.

— Знаех. Ала такава любов, за каквато говорим, води до обвързване, брак, деца.

Самър инстинктивно докосна корема си. Той би разбрал, че все още има някои малки страхове. Тя нямаше нужда да говори за тях.

— Да. Ти веднъж ми каза, когато те попитах защо никога не си се женил, че никоя жена не е накарала сърцето ти да трепне. Помниш ли какво каза, че ще направиш, когато срещнеш такава жена?

— Ще тичам за разрешително и свещеник — Карло се изправи и пъхна ръце в джобовете на панталоните, които Джулиет му бе избрала. — Лесно е да се говори, преди сърцето да трепне. Не искам да я загубя — отново въздъхна. — Никога преди не е имало значение, но сега има прекалено голямо значение, за да си позволя да направя грешен ход. Тя ми се изплъзва, Самър. Има моменти, когато я прегръщам и чувствам, че част от нея се отдръпва. Разбирам нейната независимост, нейната амбиция, дори се възхищавам от тях.

— Аз имам Блейк, ала въпреки това имам и своята независимост и своите амбиции.

— Да — той ѝ се усмихна. — Знаеш ли, тя прилича на теб. Упорита — Самър вдигна вежди и Карло се засмя. — Твърдоглава и толкова решена да бъде най-добрата. Качества, които винаги съм намирал за много привлекателни в една красива жена.

— Мерси, мон шер ами — каза тя сухо. — Къде е тогава проблемът?

— Ти би ми имала доверие.

Самър изглеждаше изненадана, после сви рамене, сякаш ѝ бе казал нещо глупаво.

— Разбира се.

— А тя не може... Не иска — поправи се той. — За Джулиет би било по-лесно да ми даде тялото си, дори част от сърцето си, отколкото доверието си. Аз имам нужда от него, Самър, толкова, колкото имам нужда и от това, което вече ми е дала.

Самър замислено се облегна на една щайга.

— Тя обича ли те?

— Не знам — трудно признание като за мъж, който винаги е вярвал, че разбира добре жените. Поусмихна се при мисълта, че един мъж никога не разбира напълно жената, която е най-важна за него. С всяка друга жена би бил уверен, че може да води и оформя чувствата ѝ както му харесва. С Джулиет не бе уверен в нищо. — Има моменти, когато ми се струва много близка, и моменти, в които изглежда много далечна. До вчера не бях започнал да разбирам напълно какво искам аз самият!

— И то е?

— Искам я с мен — отвърна Карло простичко. — Когато съм стар и седя край фонтаните да гледам младите момичета, още ще искам тя да е с мен.

Самър се приближи и сложи ръце на раменете му.

— Плашешо, нали?

— Ужасяващо — и въпреки това, помисли той, сега, след като го призна, бе по-лесно. — Винаги съм мислил, че ще е лесно. Ще има любов, романтика, брак и деца. Откъде можех да знам, че жената ще е една упорита американка?

Самър се засмя и опря чело до неговото.

— Както и аз не можех, да знам, че мъжът ще е един упорит американец. Но Блейк е точно за мен. А твоята Джулиет е точно за теб.

— И така... — Карло я целуна по челото. — Как да я убедя?

Самър за момент се намръщи замислено. После се усмихна и отиде до ъгъла. Взе една метла и му я подаде.

— Събори я на земята.

Когато забеляза Карло да се приближава по коридора подръка със Самър, Джулиет бе на ръба на паниката. Първата вълна на облекчение отшумя и се смени с раздражение.

— Карло, преобърнах всичко да те търся...

Той само се усмихна и докосна с пръст бузата ѝ.

— Ти беше на телефона.

Джулиет си каза да не ругае и прокара ръка през косите си.

— Следващия път, когато изчезнеш, пускай трохи по пътя си. Междувременно аз съм намерила едно много разнебитено такси, което

чака отвън — повлече го, като се помъчи да си спомни доброто си възпитание. — Хареса ли ви представлението? — попита тя Самър.

— Винаги ми е приятно да гледам как Карло готви. Само ми се искаше вие двамата да имахте повече време в града. А иначе много добре сте улучили момента.

— Така ли? — Карло отвори вратата да пропусне пред себе си двете жени.

— Френската свиня пристига следващата седмица.

Вратата се затръшна с оглушителен трясък.

— Ла Бар?

Джулиет се обърна. Бе го чувала да ръмжи това име.

— Карло...

Той вдигна ръка да я спре.

— Какво ще прави тук този галски гол охлюв?

— Точно това, което и ти — Самър отметна назад косите си и се намръщи към празното пространство. — Написал е още една книга.

— Селянин. Може да готви само за хиени.

— За бесни хиени — уточни Самър.

Джулиет видя, че и двамата са ядосани и ги хвана за ръцете.

— Мисля, че можем да поговорим в таксито.

— Той няма да говори с теб — оповести Карло, без да й обръща внимание. — Ще го накълцам на дребни парченца.

Макар да й доставяше удоволствие да си го представи, Самър поклати глава:

— Аз мога да се справя с него. Освен това Блейк мисли, че ще е забавно.

Карло изсъска като змия. Джулиет усещаше, че нервите й са пред скъсване.

— Американци. Може да се върна във Филадельфия и да го убия.

Джулиет с всички сили го буташе към таксито.

— Хайде сега, Карло, знаеш, че не искаш да убиваш Блейк.

— Ла Бар — поправи я той, като едва не избухна.

— Кой е Ла Бар? — попита объркано Джулиет.

— Свиня — отвърна Карло.

— Прасе — потвърди Самър. — Ала аз си имам планове за него. Той ще отседне в „Кокрън Хаус“. — Протегна ръце и се вгледа в ноктите си. — Аз лично ще приготвям яденето му.

Карло със смях я вдигна от земята и я целуна.

— Отмъщението, любов моя, е по-сладко дори от твоя крем карамел — доволен я пусна на земята. — Ние учихме заедно с този плужек — обясни на Джулиет. — Престъпленията му са прекалено много, за да ги изброявам — с удар намести сакото си. — Аз отказвам да бъда на един и същ континент с него.

Джулиет, загубила търпение, погледна към намръщения шофьор.

— Няма да бъдеш — обеща тя. — Когато той е тук, ти вече ще си в Италия.

Карло засия и кимна.

— Права си. Самър, нали ще ми се обадиш да ми кажеш как се е проснал по очи?

— Естествено.

— Значи всичко е наред — настроението му напълно се бе променило и той продължи разговора оттам, докъдето бяха стигнали, преди да се спомене френското име: — Следващия път, когато дойдем във Филадельфия — обеща Карло, — ние с теб ще сготвим за Блейк и Джулиет. Моето телешко и твоите сладкиши. Джулиет, не си съгрешавала, преди да си опитала сладкишите на Самър.

Нямаше да има следващ път, Джулиет го знаеше, но успя да се усмихне:

— Чакам с нетърпение.

Карло изчака, докато тя отвори вратата на таксито.

— Ала тази вечер заминаваме за Ню Йорк.

Самър се усмихна и влезе в колата.

— Не забравяй да сложиш в куфара веригата си.

Джулиет седна на предната седалка.

— Каква верига?

Карло хвана ръката на Самър и се усмихна:

— Стар френски израз.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ню Йорк не се бе променил. Може би бе по-горещ, отколкото когато тръгваха, но движението пак бе натоварено, хората пак бягаха и шумът пак трещеше. Джулиет стоеше до прозореца си и го поглъщаше.

Не, Ню Йорк не се бе променил, ала тя беше.

Преди три седмици бе гледала през прозореца на кабинета си към не много по-различна гледка. Единствената ѝ мисъл тогава бе за турнето, как да го направи успешно. За себе си, призна Джулиет. Бе искала слава.

Осъзна, че я бе постигнала. В момента Карло бе в своя апартамент и даваше интервю на един журналист от „Таймс“. Тя бе измислила пет-шест извинения, че няма време да присъства. Той бе приел обичайния ѝ списък от телефонни разговори и подробности, но истината бе, че Джулиет имаше нужда да остане сама.

По-късно щеше да има още един журналист и фотограф от едно от най-известните списания. Щяха да предават по телевизията неговата демонстрация в „Блумингдейл“. „Италианска кухня“ току-що се бе изкачила до номер пет в списъка на бестселърите. Шефът ѝ бе на път да я обяви за светица.

Тя се опитваше да си спомни дали някога е била по-нещастна.

Времето минаваше. Следващата вечер Карло щеше да се качи на самолета, а Джулиет щеше да вземе такси до своя апартамент. Докато си разопаковаше багажа, той щеше да е на хиляди километри над Атлантическия океан. Тя щеше да мисли за него, докато Карло флиртуваше със стюардесата или с красивата си спътница. Това бе положението. Винаги го бе знаела.

Не бе възможно да се радва на успеха си, да започне да прави планове за следващата си задача, когато не можеше да гледа по-далеч от следващите двадесет и четири часа.

Не беше ли си обещавали винаги, че точно това няма да се случи? Не бе ли винаги избирала внимателно пътя си през живота, така че да вижда всичко свършено ясно? Бе направила кариера,

започвайки от нула и всичко, което имаше, го бе спечелила сама. Никога не бе смятала за липса на щедрост да не го сподели с друг, това бе просто практично. В края на краищата, имаше пред себе си идеалния според нея пример какво става, когато отпуснеш юздите дотолкова, че някой друг да ги хване в ръце.

Майка ѝ сляпо бе предала контрола на друг и никога повече не бе управлявала собствения си живот. Обещаващата ѝ кариера като медицинска сестра се бе свела до лекуване на ожулените колене на децата ѝ. Бе жертвала голяма част от себе си заради мъж, който я обичаше, ала никога не можеше да ѝ бъде верен. Колко малко ѝ оставаше да направи и тя точно същото?

Ако Джулиет все още бе сигурна в нещо, то бе, че не може да живее по този начин. Да съществува, помисли си, не да живее.

Затова, независимо дали ѝ се искаше, или не, независимо дали мислеше, че може, или не, трябваше да мисли по-нататък от следващите двадесет и четири часа. Взе бележника си и тръгна към телефона. Винаги имаше разговори, които трябваше да проведе.

Преди да бе успяла да натисне първата цифра, в стаята влезе Карло.

— Взех ключа ти — обясни той, преди да го бе попитала. — Така нямаше да те безпокоя, ако беше задрямала. Но трябваше да се сетя — кимна към телефона и се отпусна в едно кресло. Изглеждаше толкова доволен от себе си, че тя не успя да сдържи усмивката си.

— Как мина интервюто?

— Идеално — Карло с въздишка опъна дългите си крака. — Журналистът едва снощи бил приготвил моите равиоли. Той мисли, и съвсем правилно, че аз съм гений.

Джулиет погледна часовника си.

— Много добре. Всеки момент ще дойде друг журналист. Ако можеш да убедиш и него, че си гений...

— Трябва само да е възприемчив.

Тя се засмя, после импулсивно се приближи и коленичи пред него.

— Не се променяй, Карло.

Той се наведе и улови лицето ѝ в ръце.

— Какъвто съм днес, такъв ще бъда и утре.

Утре щеше да си е заминал. Ала Джулиет нямаше да мисли за това. Целуна го бързо и се насили да се отдръпне.

— С това ли си облечен?

Карло погледна към ежедневната си ленена риза и тесни черни джинси.

— Разбира се, че с това съм облечен. Ако не бях облечен с това, щях да съм облечен с нещо друго.

— Хм — тя го огледа и се опита да си го представи през обектива на фотоапарата. — Всъщност, мисля, че може да е подходящо за този случай. Нещо неофициално и свободно като за списание, в което обикновено се виждат колосани ризи и вратовръзки. Ще бъде един различен поглед.

— Грация — отвърна той и се изправи. — Кога ще говорим за нещо друго, освен за журналисти?

— Когато си го изработиш.

— Твърда жена си ти, Джулиет.

— Желязна — но не се сдържа, обви ръце около него и доказа, че не бе така. — След като свършиш да си хит тук, тръгваме за „Блумингдейл“.

Карло я привлече към себе си.

— И после?

— После ще пиеш едно питие с твоя редактор.

Прокара върха на езика си по врата ѝ.

— А после?

— После имаш свободна вечер.

— Вечеря в моя апартамент — устните им се срещнаха, притиснаха се и се разделиха.

— Може да се уреди.

— Шампанско?

— Ти си звездата. Каквото искаш.

— Теб?

Тя притисна буза към неговата. Тази вечер, тази последна вечер нямаше да има ограничения.

— Мен.

Докато се върнат в неговия апартамент, бе станало десет. Джулиет отдавна бе загубила желанието си да яде, ала ентусиазмът ѝ за вечерта не се бе разсеял.

— Карло, никога не престава да ме удивлява какво шоу правиш. Ако се бе насочил към шоубизнеса, цялата ти стена щеше да е пълна с Оскари.

— Моментът, инна мората. Всичко опира до момента.

— Накара ги да ядат спагети от ръката ти.

— Трудно ми беше — призна той и спря до вратата да я прегърне. — Когато не можех да мисля за нищо друго, освен да се върна тук тази вечер с теб.

— Значи наистина заслужаваш Оскар. Всяка жена от публиката беше сигурна, че мислиш за нея.

— Наистина получих две интересни предложения.

Тя вдигна вежди:

— О, наистина ли?

Карло с надежда сгуши лице в брадичката ѝ.

— Ревнуваш ли?

Джулиет кръстоса пръсти зад гърба си.

— Аз съм тук, а те не са.

— Такова нахалство. Мисля, че още пазя в джоба си единия телефонен номер.

— Бръкни да го вземеш, Франкони, и ще ти счупя ръката.

Той се засмя. Харесваше му проявата на агресивност от жена с кожа като розов цвят.

— Може би в такъв случай просто ще извадя ключа си.

— Това е по-добра идея — тя развеселено отстъпи да го остави да отключи. Влезе вътре и ахна.

Стаята бе пълна с рози. Стотици рози във всички цветове, които можеше да си представи, бяха разцъфнали в кошници, вази, купи. Стаята ухаеше като английска градина в летен следобед.

— Карло, откъде взе всичко това?

— Поръчах го.

Джулиет се наведе да помирише една пъпка.

— Поръчал си ги за себе си?

Той извади пъпката от вазата и ѝ я подаде.

— За теб.

Тя смутено огледа стаята.

— За мен?

— Ти винаги трябва да имаш цветя — целуна ръката ѝ. — Розите най-много подхождат на Джулиет.

Една роза, сто рози. За Карло нямаше средно положение. Отново я трогваше до непоносимост.

— Не знам какво да кажа.

— Харесваш ги.

— Дали ги харесвам? Много ги харесвам, но...

— Тогава няма нужда да казваш нищо. Ти обеща да споделиш с мен вечерята и шампанското — хвана я за ръката и я заведе до масата, която вече бе подредена до широкия прозорец без пердета. Голяма бутилка шампанско се изстудяваше в сребърна кофа, белите свещи очакваха да бъдат запалени. Той вдигна един капак, под който се показаха изискано приготвени раци. Това, помисли тя, бе най-красивата гледка на света.

— Как успя да приготвиш всичко това?

— Казах на момчетата от обслужване по стаите всичко да е готово в десет — подаде ѝ стола. — Аз също мога да спазвам графици, любов моя. — След като я настани, Карло запали свещите, после изгаси лампите и среброто заблестя. С още едно докосване към нея се разля музика.

Джулиет прокара пръст по дългата бяла свещ и погледна към него. Той извади тапата на шампанското и когато то се надигна до гърлото на бутилката, напълни двете чаши.

Бе решил да направи последната им нощ заедно особена. Бе толкова в негов стил. Сладък, щедър, романтичен. Когато пътищата им се разделяха, всеки щеше да има нещо незабравимо, което да отнесе със себе си. Никакви съжаления, напомни си Джулиет и му се усмихна.

— Благодаря ти.

— За щастието, Джулиет. Твоето и моето.

Тя докосна чашата си до неговата и отпи, без да откъсва очи от него.

— Знаеш ли, някои жени могат да заподозрат, че ги прелъстяват, когато ги поканят на вечеря с шампанско и свещи.

— Да. Ти подозираш ли?

Джулиет се засмя и отново отпи.

— Разчитам на това.

Господи, възбуждаше го само като я гледаше как се смее, само като я слушаше как говори. Чудеше се дали такова нещо може да избледнее след няколко години заедно. Как би се чувствал, ако всяка сутрин се събуждаше до жената, която обича?

Понякога, помисли Карло, щяха да се приближат един към друг на разсъмване с взаимно желание и сънена страст. Друг път просто щяха да лежат заедно, спокойни в топлината на нощта. Винаги бе смятал брака за нещо свято, почти загадъчно. Сега мислеше, че той би бил едно приключение — приключение, което нямаше намерение да сподели с никой друг, освен с Джулиет.

— Това е прекрасно — тя остави парченцето задушен в масло рак да се разтопи върху езика ѝ. — Аз напълно съм се разглезила.

Карло отново напълни чашата ѝ.

— Разглезила си се? Как?

— Това шампанско няма нищо общо с ризлинга, който си позволявам от време на време. А храната... — Джулиет лапна още една хапка и затвори очи. — За три седмици цялото ми отношение към храната се е променило. За да поддържам навика си, ще надобелея и ще остана без пукнат грош.

— Значи си се научила да се отпускат и да се отдаваш на удоволствието. Това толкова ли е лошо?

— Ако продължавам да се отпускам и да се отдавам на удоволствието, ще трябва да се науча да готвя.

— Нали ти казах, че ще те науча.

— Успях да направя лингуини — напомни му тя и си взе последната хапка.

— Само един урок. За да се научиш както трябва, са нужни много години.

— В такъв случай сигурно ще трябва да се задоволя с кутийките, на които пише, че вътре има готово ястие.

— Светотатство, кара, след като небцето ти вече е възпитано — той докосна пръстите ѝ през масата. — Джулиет, аз все още искам да те уча.

Тя почувства как пулсът ѝ прескочи и макар да се съсредоточи, не успя да го успокои. Опита се да се усмихне.

— Ще трябва да напишеш още една готварска книга. Следващия път като дойдеш на турне, ще ми покажеш как се правят спагети — не спирай да говориш, каза си панически. Когато говориш, не можеш да мислиш. — Ако пишеш по една книга на година, може и да се справя. Ако дойдеш догодина по същото време, ще взема следващия урок. Дотогава може би ще имам своя собствена фирма и ще можеш да ме наемеш. След три бестселъра ще трябва да се замислиш за собствен рекламен агент.

— Собствен рекламен агент? — пръстите му се стегнаха върху нейните, после се отпуснаха. — Вероятно си права — бръкна в джоба си и извади един плик. — Имам нещо за теб.

Джулиет извади самолетния билет и го погледна намръщено.

— Някакви проблеми ли имаш с пътуването? Мислех, че... — прочете собственото си име и замълча.

— Ела с мен, Джулиет — Карло я изчака да вдигне очи към него. — Ела с мен у дома.

Още време, помисли тя и стисна билета. Той ѝ предлагаше още време. И още болка. Време бе да приеме, че ще има болка. Изчака, докато бе сигурна, че ще овладее гласа си. И думите си.

— Не мога, Карло. И двамата знаем, че турнето свърши.

— Турнето да. Ала не и ние — бе си мислил, че ще се чувства сигурен, уверен, дори весел. Не бе очаквал отчаянието. — Искам те с мен, Джулиет.

Тя много внимателно остави билета. Откри, че я боли да откъсне ръка от него.

— Невъзможно е.

— Нищо не е невъзможно. Мястото ни е един до друг.

Джулиет трябваше по някакъв начин да отклони думите. Трябваше да се престори, че не са проникнали дълбоко в нея, в сърцето ѝ, което всеки момент щеше да се взриви.

— Карло, ние и двамата имаме задължения и те са разделени от хиляди километра. В понеделник и двамата трябва се върнем на работа.

— Няма нищо, което трябва — възрази той. — Това, което трябва, сме аз и ти. Ако имаш нужда от няколко дни, за да оправиш работата си тук, в Ню Йорк, ще почакаме. Следващата седмица, последващата седмица ще отлетим за Рим.

— Да си оправя работата? — тя се изправи и откри, че коленете ѝ треперят. — Чуваш ли се какво говориш?

Карло се чуваше и се чудеше какво бе станало с думите, които бе подготвил. Вместо желание и чувства, от устата му излизаха заповеди. Препъваше се там, където винаги стъпваше уверено. Дори и сега, проклинаяки се, не можеше да намери твърди почва под краката си.

— Казах, че те искам до мен — стана и я хвана за раменете. Светлината на свещите хвърляше отблясъци върху двете им объркани лица. — Графиците и плановете не значат нищо, не виждаш ли? Аз те обичам.

Джулиет замръзна, сякаш ѝ бе ударил плесница. Стотици болки и желания се надигнаха в нея, а заедно с тях и съзнанието, че той бе казвал тези думи толкова пъти, че не можеше да ги преброи и на толкова жени, че не можеше да си ги спомни.

— Не постъпвай така с мен, Карло — гласът ѝ не бе силен, но той видя в очите ѝ ярост. — Останах с теб досега, защото никога не си ме обиждал по този начин.

— Да съм те обидил? — бе потресен, после се вбеси. Разтърси я. — Обиждам те с това, че те обичам?

— Обиждаш ме с това, че използваш една фраза, която толкова лесно излиза от устата на мъж като теб и не означава нищо повече от дъха, който ти трябва, за да я изречеш.

Пръстите му бавно се отпуснаха. Карло свали ръцете си.

— След това, след всичко, което преживяхме, ти ми говориш за вчера? И ти не дойде при мен недокосната, Джулиет.

— И двамата знаем, че има разлика. Аз не съм направила от любовните си успехи кариера — знаеше, че не бе честно да говори така, ала мислеше само за самоотбрана. — Казвала съм ти какво мисля за любовта. Няма да позволя тя да обърква живота ми и да ме отклонява от всяка цел, която си поставя. Ти... Ти ми връчваш билет и казваш „Ела в Рим“, после очакваш да се втурна с теб заради една авантюра, да оставя зад гърба си работата си, живота си, докато се наситим един на друг.

Очите му станаха студени като лед.

— Аз знам значението на авантюрите, Джулиет, знам къде започват и къде свършват. Аз те молах да станеш моя жена.

Потресена, тя отстъпи назад, отново сякаш я бе ударил. Негова жена? Усети как в гърлото ѝ се надига паника.

— Не — прошепна ужасено, изтича към вратата и се втурна по коридора, без да поглежда назад.

Трябваша ѝ три дни, за да събере достатъчно сили да се върне на работа. Не бе трудно да убеди началника си, че е болна и трябва някой да я смени за последния ден от турнето на Карло. Първото, което той ѝ каза, когато след няколко дни се върна на работа, бе, че мястото ѝ е в леглото.

Джулиет знаеше как изглежда — бледа, с празен поглед. Но бе твърдо решена да направи това, което си бе обещала — да събере парчетата и да продължи. Никога нямаше да го стори, ако се криеше в апартамента си и гледаше в стената.

— Деб, искам да започна да разчиствам графика за турнето на Лия Баристър през август.

— Изглеждаш ужасно.

Джулиет вдигна поглед от бюрото си, вече затрупано с разписания, които трябваше да бъдат записани.

— Благодаря.

— Ако приемаш съвети, ще изместиш отпуска си с няколко седмици и ще се махнеш от града. Трябва ти малко слънце.

— Трябва ми списък на одобрените хотели в Албакърки за турнето на Баристър.

Деб сви рамене и се предаде.

— Ще ги имаш. Междувременно прегледай тези няколко изрезки, които току-що пристигнаха за посещението на Франкони — вдигна глава и видя, че Джулиет бе разсипала кутията с кламерите на пода. — Човек първо губи координацията си.

— Дай да видя изрезките.

— Ами, има нещо, с която не знам как да се оправя — Деб извади от плика една изрезка и се намръщи. — Всъщност не е от нашите, а някакъв френски майстор-готвач, който току-що е започнал турне.

— Ла Бар?

Деб я погледна впечатлена.

— Да, откъде знаеш?

— Просто гадно предчувствие.

— Както и да е, името на Франкони е било споменато в интервюто, защото журналистът е писал за него. Този Ла Бар е направил някои... Неприятни коментари.

Джулиет взе изрезката и прочете това, което помощничката ѝ бе подчертала:

— „Готвене за селяни от селянин“ — измърмори тя. — „Мазнина, скорбяла и никаква субстанция...“ — имаше още, ала Джулиет само вдигна вежди. Надяваше се планът на Съмър за откъсване да бе успял. — По-добре да не му обръщаме внимание — реши Джулиет и хвърли листа в кошчето. — Ако го предадем на Карло, той може да предизвика Ла Бар на дуел.

— И ще го прободете?

Джулиет само я изгледа студено.

— Какво още имаш?

— Може да имаме проблем със статията в Далас — съобщи Деб и ѝ подаде една папка. — Журналистката се е увлякла и е преписала направо от книгата десет рецепти.

Джулиет подскочи.

— Десет ли каза?

— Броих ги. Предполагам, че Франкони ще ни разпилее, като го види.

Джулиет прехвърли изрезките, докато стигна до тази. Статията бе възторжена и ласкателна. Стеснителната госпожица Трибли бе описала приготвянето на една цяла вечеря, от предястието до десерта. Рецептите на Карло от „Италианска кухня“ бяха преписани дума по дума.

— Какво си е мислила тя? — измърмори Джулиет. — Можела е да включи една-две, без да се вдигне шум. Но това...

— Мислиш ли, че Франкони ще направи скандал?

— Мисля, че нашата госпожица Трибли има късмет, че е на няколко хиляди километра. По-добре ми намери юрист. Ако той иска да заведе дело, по-хубаво да имаме всички факти.

След почти два часа на телефона Джулиет се чувстваше почти нормално. Ако усещаше някаква празнота, каза си тя, това бе заради

пропуснатия обед... И закуска. Ако не чуваше цели фрази, които ѝ се казваха, значи просто ѝ бе трудно да следи юридическите термини.

Можеха да заведат дело или да надянат примката на врата на госпожица Трибли. И двете щяха да доведат до ужасна каша, след като през август имаше в разписанието си още двама автори за Далас.

Трябваше да се съобщи на Карло, помисли тя, като затвори телефона. Нямахше да е възможно, най-малкото нямахше да е етично да смачка изрезката и да се прави, че тя не съществува, както бе направила с интервюто на Ла Бар. Проблемът бе дали да каже на юриста да се свърже с него, дали да го изпрати при неговия редактор или да си затвори очите и да му пише лично.

Нямахше да ѝ навреди да му пише, каза си Джулиет, като въртеше химикалката в ръцете си. Тя бе взела своето решение, бе казала каквото имаше да казва и бе слязла от въртележката. И двамата бяха възрастни хора, и двамата професионалисти. Нямахше да ѝ причини никаква болка да продиктува името му в едно писмо.

Причиняваше ѝ болка да помисли името му.

Джулиет изруга, стана и отиде до прозореца. Той не бе говорил сериозно. Както правеше непрекъснато дни наред, тя отново си припомни последната им вечер заедно.

За него всичко бе само флирт. Просто цветя и светлина на свещи. Карло можеше да се увлече от момента и да не страда от последствията. Обичам те — такава проста фраза. Безгрижна и пресметната. Той не я приемаше така, както трябваше да се приема.

Брак? Това бе абсурдно. Карло през целия си съзнателен живот го бе заобикалял. Много добре знаеше какво мисли Джулиет за брака. Затова го бе казал, реши тя. Знаел е, че е безопасно, че Джулиет никога няма да се съгласи. Тя още години наред не можеше дори да помисли за брак. Трябваше да мисли за своята фирма. За своите цели, за своите задължения.

Защо не можеше да забрави начина, по който я караше да се смее, начина, по който я караше да гори? Спомените, чувствата ни най-малко не избледняваха с изминалите дни. Кой знае как, те ставаха по-силни, преследваха я. Подиграваха ѝ се. Понякога — прекалено често — си спомняше точно как изглеждаше Карло, когато хващаше лицето ѝ в ръцете си.

Докосна малкото златно сърце с диаманти, което не бе успяла да се насили да свали. Още време, каза си. Просто имаше нужда от още време. Може би все пак трябваше да остави юриста да се свърже с него.

— Джулиет?

Тя се обърна и видя помощничката си до вратата.

— Да?

— Звънях ти два пъти.

— Извинявай.

— Има пратка за теб. Искаш ли да я внесат?

Странен въпрос, помисли Джулиет и се върна на бюрото си.

— Разбира се.

Деб отвори по-широко вратата.

— Тук.

Един мъж в униформа добута в стаята й количка. Джулиет неразбиращо се взря в дървения сандък, голям почти колкото бюрото й.

— Къде да го оставя, госпожице?

— Ами...

Той с ловко движение освободи количката.

— Подпишете се, ако обичате — протегна й папката. Джулиет продължаваше да гледа сандъка. — Приятен ден.

— О... Да, благодаря ви.

Когато Деб дойде с един малък лост, тя все още гледаше.

— Какво си поръчала?

— Нищо.

— Хайде, отвори го — Деб нетърпеливо й връчи лоста. — Умирам от любопитство.

— Не мога да си представя какво може да бъде — Джулиет пхна лоста под капака и натисна. — Освен ако майка ми ми е изпратила порцелановия сервиз на баба ми, както се заканва от две години.

— Това е толкова голямо, че би събрало сервиз като за цяла армия.

— Сигурно всичко е уплътнения — измърмори Джулиет и се напрегна. Накрая капакът се отвори и тя започна да вади с шепи стиропора.

— Сервизът на баба ти има ли хобот?

— Какво?

— Хобот. — Деб не можеше да чака повече и сама се зарови в стиропора. — Боже мили, прилича на слон.

Джулиет видя първия глуповат блясък и престана да мисли.

— Помогни ми да го извадя.

Двете успяха да измъкнат голямото керамично парче от кутията и да го сложат върху бюрото ѝ.

— Това е най-глупавото нещо, което някога съм виждала — заяви Деб, като си пое дъх. — Грозно, крещящо и глупаво.

— Да — промълви Джулиет. — Знам.

— Кой може да е толкова луд, че да ти изпрати слон?

— Само един — каза Джулиет като на себе си и с любов погали хобота.

— Моят двегодишен син може да го яхне — прецени Деб и забеляза картичката, която се бе показала между уплътненията. — Ето. Сега ще разбереш кого да обвиняваш.

Нямаше да вземе картичката. Джулиет си каза, че няма дори да я погледне. Просто щеше да опакова слона и да го изпрати обратно. Никоя разумна жена не би се разчувствала от едно ненужно парче керамика, високо един метър.

Взе плика и го отвори.

„Не забравяй“.

Започна да се смее. Деб стоеше до нея и, без да разбира нищо, гледаше как започнаха да капят първите сълзи.

— Джулиет... Добре ли си?

— Не — тя притисна буза към слона и продължи да се смее. — Току-що си загубих ума.

Когато пристигна в Рим, знаеше, че бе прекалено късно да е нормална. Носеше един сак, който трескаво бе напълнила. Ако го бе загубила по пътя, нямаше да може да каже какво има вътре.

Практичност? Бе я оставила в Ню Йорк. От това, което щеше да се случи сега, зависеше дали ще се върне да си я вземе.

Даде на шофьора на таксито адреса на Карло и се облегна назад за първата си вихрена обиколка из Рим. Може би щеше да види повече, преди да се върне у дома. Може би си бе у дома. Трябваше да се вземат решения, ала Джулиет се надяваше да не ги вземе сама.

Видя фонтаните, за които ѝ бе говорил Карло. Те се издигаха и спускаха, никога не спираха и бяха пълни с мечти. Импулсивно накара шофьора да спре и да я изчака, докато тя изтича до един фонтан, името на който дори не можеше да каже. Хвърли една монета и я видя как падна вътре при хилядите други пожелания. Някои се сбъдваха, каза си Джулиет. Това ѝ даде надежда.

Когато таксито спря до тротоара, тя се залута с непознатите банкноти. Шофьорът се смили над нея и сам отброи сметката. Понеже бе млада и влюбена, добави съвсем умерен бакшиш.

Джулиет не смееше да се спре, затова изтича до вратата и почука. Десетките неща, които искаше да каже, които бе подготвила да каже, се запремятаха из главата ѝ, докато бе сигурна, че не гарантира какво ще е първото. Но когато вратата се отвори, бе готова.

Жената бе красива, мургава, стройна и млада. Докато я гледаше, Джулиет усети как решителността я напуска. Толкова бързо — това бе всичко, което успя да помисли. Вече имаше друга жена в дома си. За момент ѝ се прииска само да се обърне и да избяга, колкото ѝ крака държат. След това изправи рамене и срещна погледа на другата жена.

— Търся Карло.

Жената се поколеба само за миг, после се усмихна красиво.

— Вие сте англичанка.

Джулиет наклони глава. Не бе стигнала чак дотук, не бе рискувала толкова много, за да подвие опашка и да избяга.

— Американка.

— Заповядайте. Аз съм Анджелина Тукина.

— Джулиет Трент.

В момента, в който си протегна ръката, жената я сграбчи.

— А, да, Карло говореше за вас.

Джулиет едва не се разсмя.

— Съвсем в негов стил.

— Но не е казал, че ще му дойдете на гости. Насам. Тъкмо пием чай. Нали разбирате, липсваше ми, докато беше в Америка, затова днес не го пуснах в ресторанта и го задържах вкъщи, за да наваксам.

Изненадваше я, че може да ѝ се струва толкова весело. Мина ѝ през ума, че Анджелина, а и много други, отсега нататък щяха да останат разочаровани. Единствената жена, която щеше да наваксва с Карло, бе тя.

Когато влезе в салона, веселието ѝ премина в изненада. Карло седеше в плюшен фотьойл с висока облегалка и бе потънал в разговор с друга жена. Тази се бе разположила на коленете му и бе на не повече от пет години.

— Карло, имаш гости.

Той вдигна очи и усмивката, с която очароваше детето, изчезна. Както и всяка свързана мисъл в главата му.

— Джулиет...

— Дайте — Анджелина взе сака от ръката ѝ и с интерес погледна към Карло. Никога досега не го бе виждала зашеметен от някоя жена. — Роза, ела да кажеш добър ден на госпожица Трент. Роза е дъщеря ми.

Роза се смъкна от коленете на Карло и, без да откъсва очи от Джулиет, се приближи към нея.

— Добър ден, госпожице Трент — доволна от своя английски, тя се обърна към майка си с порой на италиански.

Анджелина със смях я вдигна на ръце.

— Казва, че имате зелени очи като принцесата, за която и е разказвал Карло. Карло, няма ли да поканиш госпожица Трент да седне? — с въздишка посочи към един стол. — Заповядайте. Трябва да извините брат ми, госпожице Трент. Понякога и той се улисва в приказките, които разказва на Роза.

Брат? Джулиет погледна към Анджелина и видя топлите тъмни очи на Карло. Над бързо обзелата я радост изплува мисълта по колко различни начини можеше да се чувства като глупачка.

— Ние трябва да тръгваме — Анджелина се приближи и целуна по бузата все още безмълвния си брат. Вече бе решила да се отбие в магазина на майка си и да ѝ разкаже за американката, която бе накарала Карло да си загуби гласа. — Надявам се да се видим пак, докато сте в Рим, госпожице Трент.

— Благодаря ви — Джулиет пое ръката ѝ и отговори с утвърдително кимване на усмивката и на всичко, което тя предполагаше. — Сигурна съм, че ще се видим.

— Карло, ние тръгваме. Чао.

Той все още мълчеше, докато Джулиет започна да обикаля стаята, спирайки тук да се възхити от това, там да разгледа онова. Тук бяха представени всички култури, при това в най-пищната си форма. Би трябвало да бъде потискащо, да прилича на музей, ала бе дружелюбно и весело, съвсем малко суетно и точно като за него.

— Каза ми, че ще харесам твоя дом — каза тя накрая. — Наистина го харесвам.

Карло успя да стане, но не и да се приближи към нея. Бе оставил част от себе си в Ню Йорк, ала все още имаше някаква гордост.

— Ти каза, че няма да дойдеш.

Тя сви рамене и реши, че бе най-добре да не се хвърля в краката му, както възнамеряваше.

— Нали познаваш жените, Франкони. Често си променят мнението. Познаваш и мен. Аз обичам да поддържам работата в ред.

— Работата?

Благодарна за предвидливостта си, Джулиет бръкна в чантата и извади изрезката от Далас.

— Това е нещо, което ще искаш да видиш.

Не продължи и той бе принуден да отиде да я вземе от нея. Ароматът ѝ бе там, както винаги. Напомни му за прекалено много неща, прекалено бързо. Когато я погледна, гласът му бе безизразен и енергичен:

— Дошла си в Рим, за да ми донесеш лист хартия?

— Може би ще е по-добре да го погледнеш, преди да обсъждаме каквото и да било друго.

Една дълга, безмълвна минута Карло задържа очите си, приковани към нейните, после ги наведе към хартията.

— Значи, още изрезки — започна той и спря. — Какво е това?

При смяната на тона му устните ѝ трепнаха.

— Това, което мислех, че ще искаш да видиш.

На Джулиет ѝ се стори, че разбира имената, с които Карло нарече нещастната госпожица Трибли, макар че всичките бяха на бърз, яростен италиански. Той каза нещо за нож в гърба, смачка изрезката и

я метна в изчистената камина в другия край на стаята. Джулиет забеляза, само от любопитство, че мерникът му бе безпогрешен.

— Какво се опитва да прави тя?

— Да си върши работата. Малко прекалено ентусиазирано.

— Работата си ли? Нейна работа ли е да цитира всичките ми рецепти? При това грешно! — ядосано се завъртя из стаята. — Сложила е прекалено много риган в моето телешко!

— Боя се, че не е забелязала — измърмори Джулиет. — Във всеки случай, имаш право на компенсация.

— Компенсация... — Карло се замисли върху думата и сплете ръце. — Бих заминал за Далас, за да изстискам компенсацията от кльощавия ѝ врат.

— Може, разбира се — Джулиет стисна устни, за да сдържи смеха си. Как бе могла изобщо да си помисли, че може да се убеди да живее без него? — Или можеш да я дадеш под съд. Аз обаче много мислих върху това и имам чувството, че най-добре ще бъде да изпратиш едно много твърдо писмо с неодобрение.

— Неодобрение? — той се извъртя към нея. — Вие във вашата страна просто неодобрение ли изразявате, когато някой извърши убийство? Тя е сложила прекалено много подправки на моето телешко.

Джулиет се прокашля и успя да се успокои.

— Аз разбирам, Карло, но съм сигурна, че това е съвсем неволна грешка. Ако си спомняш интервюто, тя беше нервна и неуверена. Струва ми се, че ти просто си я смутил.

Той измърмори нещо злобно и пхна ръце в джобовете си.

— Аз сам ще ѝ пиша.

— Това може да е най-доброто... Ако позволиш на адвоката първо да го погледне.

Карло се намръщи, после внимателно я огледа от глава до пети. Не се бе променила. Знаеше си, че няма да се е променила. Кой знае защо, това едновременно го успокояваше и разстройваше.

— Ти дойде в Рим, за да обсъждаш с мен юридически въпроси?

Джулиет заложи всичко.

— Аз дойдох в Рим — отговори просто.

Той не бе сигурен, че може да се приближи, без да трябва да я докосне, а ако я докосне, да вземе. Болката не бе отмряла. Не бе сигурен, че някога щеше да отмре.

— Защо?

— Защото не съм забравила — след като Карло нямаше да дойде при нея, тя отиде при него. — Защото не можех да забравя, Карло. Ти ме помоли да дойда и аз се страхувах. Ти каза, че ме обичаш и аз не ти повярвах.

Той сплете пръсти, за да ги удържи.

— А сега?

— Сега още се страхувам. В момента, в който останах сама, в момента, в който ти си замина, трябваше да престана да се преструвам. Дори когато трябваше да си призная, че съм влюбена в теб, мислех, че ще мога да се справя с това. Мислех, че трябва да се справя с това.

— Джулиет... — Карло посегна към нея, ала тя отстъпи назад.

— Мисля, че по-добре да почакаш, докато свърша. Моля те — добави Джулиет, когато той само дойде още по-близо.

— Тогава свършвай бързо. Имам нужда да те прегърна.

— Ох, Карло — тя затвори очи и се опита да продължи да се сдържа. — Искам да повярвам, че мога да живея с теб, без да трябва да се откажа от това, което съм, от това, което имам нуждата да бъда. Но, виждаш ли, обичам те толкова много, че се боя, че ще зарежа всичко в момента, в който поискаш това от мен.

— Дио, каква жена! — тъй като не бе сигурна дали това бе комплимент, или обида, Джулиет премълча, а той бързо се завъртя из стаята. — Не разбираш ли, че аз те обичам прекалено много, за да го искам? Че ако не беше такава, каквато си, нямаше да се влюбя в теб? Ако обичам Джулиет Трент, защо ще искам да я променя в друга Джулиет Трент?

— Не знам, Карло. Аз просто...

— Аз бях непохватен — тя вдигна ръце и той ги улови да я спре. — Вечерта, когато те помолих да се омъжиш за мен, бях непохватен. Имаше неща, които исках да кажа, начини, по които исках да ги кажа, ала това беше прекалено важно. Това, което е лесно с всяка жена, става невъзможно с единствената жена.

— Аз не мислех, че ти имаше предвид...

— Не — преди да бе успяла да възрази, поднесе ръцете ѝ към устните си. — Премислих това, което ти казах. Ти помисли, че искам от теб да се откажеш от своята работа, от своя дом и да дойдеш в Рим да живееш с мен. Аз исках по-малко... И много повече. Трябваше да ти

кажа: „Джулиет, ти си станала мой живот и без теб съм половин човек. Сподели живота с мен“.

— Карло, аз го искам — тя поклати глава и се хвърли в прегръдките му. — Искам го. Мога да започна отначало, да науча италиански. Трябва да има някоя рекламна компания в Рим, която да има нужда от една американка.

Той я хвана за раменете, отдръпна я и се вгледа в нея.

— За какво говориш, какво започване отначало? Ти ще правиш своя собствена фирма, нали ми каза.

— Няма значение, аз мога...

— Не — Карло я хвана по-здраво. — Има много голямо значение, и за двамата ни. Значи ти един ден ще имаш своята фирма в Ню Йорк. Кой по-добре от мен знае какъв успех можеш да постигнеш? Мога да имам жена, с която да се хваля толкова, колкото се хваля и със себе си.

— Но ти имаш ресторант тук.

— Да. Мисля, че ти може би ще решиш да откриеш в Рим клон на твоята рекламна компания. Да научиш италиански е отлично решение. Аз сам ще те науча. Кой по-добре? — целуна я, защото бе минало прекалено дълго време. Привлече я по-близо, защото Джулиет бе готова да му даде нещо, което никога не бе поискал. — Онази нощ така и не ти казах за моите планове. Обмислям да отворя още един ресторант. „Франкони“ в Рим, разбира се, е най-добрият. Несравним.

Тя отново намери устните му. Не се интересувахе от никакви други планове.

— Разбира се.

— Значи, „Франкони“ в Ню Йорк трябва да бъде два пъти по-добър.

— В Ню Йорк? — Джулиет отметна глава само толкова, че да го погледне. — Мислиш да отвориш ресторант в Ню Йорк?

— Моите юристи вече търсят подходящо помещение. Нали виждаш, Джулиет, нямаше да ми избягаш за дълго.

— Ти щеше да се върнеш?

— В момента, в който бях сигурен, че няма да те убия. Нашите корени са в две страни. Нашата работа е в две страни. Нашият живот е в две страни.

Нещата бяха толкова прости. Бе забравила безкрайната му щедрост. Сега си спомни всичко, което вече бяха споделили, помисли за всичко, което им предстоеше да споделят. Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Трябваше да ти имам доверие.

— И на себе си, Джулиет — той обхвана с две ръце лицето ѝ и зарови пръсти в косите ѝ. — Дио, колко ми липсваше. Искам моя пръстен на твоя пръст и твоя на моя.

— Колко време трябва за получаване на разрешително в Рим?

Карло се разсмя и я завъртя в прегръдките си.

— Аз имам връзки. До края на тази седмица ще бъдеш... Как се казваше — вързана за мен?

— И ти за мен. Заведи ме в леглото, Карло — тя се притисна към него, знаейки, че трябва да стигне още по-близо. — Искам да ми покажеш какъв ще бъде остатъкът от живота ни.

— Мислех си за теб, тук, с мен — той я целуна по челото и си спомни думите, които бе хвърлила срещу него онази последна вечер. — Джулиет... — разтревожен, Карло я отдръпна от себе си. Държеше я само за ръцете. — Ти знаеш какъв съм аз, как съм живял. Не мога да го променя, нито бих го сторил, ако можех. Имало е и други жени в леглото ми.

— Карло... — пръстите ѝ стиснаха неговите. — Може и да съм казала някога глупави неща, ала аз не съм глупачка. Не искам да бъда първата жена в леглото ти. Искам да бъда последната. Единствената.

— Джулиет, amore mio, от този момент си само ти.

Тя притисна ръка към бузата му.

— Чуваш ли?

— Какво?

— Въртележката — усмихна се и протегна ръце. — Никога не е спирала.

Издание:

Нора Робъртс. Въртележка на любовта

ИК „Коломбина прес“, София, 2000

Американска. Първо издание

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-706-071-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.